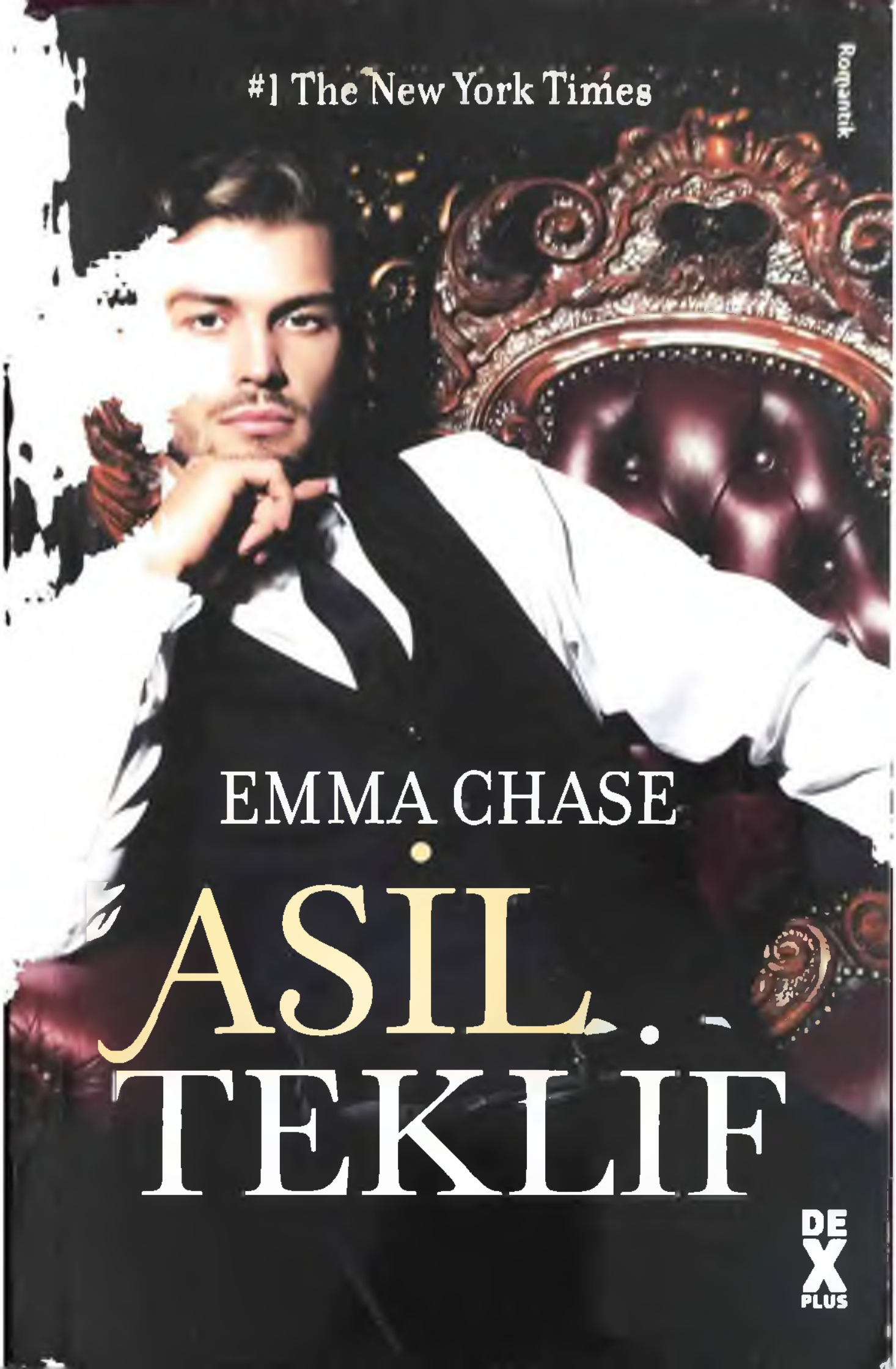
#1 The New York Times

Romantik

EMMA CHASE

AŞIL TEKLİF

DEX PLUS

Önsöz

Hatırlayabildiğim ilk anım hiç kimseninkinden farklı değildi. Üç yaşındaydım ve kreşteki ilk günümdü. Her nedense annem aslında bir erkek olduğumu görmezden gelip bana korkunç bir tulum, fırfırlı bir gömlek ve rugan ayakkabılar giydirmişti. Fırsat bulur bulmaz üzerine parmak boyası sürmeyi planlamıştım.

Ama aklımda kalan asıl şey bu değildi.

O zamana kadar, yüzüme doğru çevrilmiş bir kamera görmek gökyüzündeki bir kuşu görmek kadar sıradan bir şeydi. Bu duruma alışmış olmalıydım ve sanırım alışmıştım. Ama o gün farklıydı.

Çünkü yüzlerce kamera vardı.

Saldırmayı bekleyen tek gözlü canavarlar denizi gibi kaldırımları kaplayarak okulumun girişinde bir araya toplanmışlardı. Eline sıkıca yapıştığım annemin sakinleştirici sesini hatırlıyorum ama ne söylediğini tam olarak kestirememiştim. Sözleri, adımı bağıran fotoğrafçıların ve birbiri ardına basılan deklanşörlerin gürültüsü içinde kaybolup gitmişti.

"Nicholas! Nicholas, bu tarafa, şimdi gülümse! Yukarı

bak, delikanlı! Nicholas, bunun!"

Bu, benim *bizim* farklı olduğumuzu fark ettiğim ilk andı. Yıllar sonra, ailemin ne kadar farklı olduğunu öğrenecektim. Ulusların tüm sahip, onunla farklılıklar, günlük aktiviteleri manşetlere çıkan bir aile...

Şöhret garip bir şeydi. Ölçülü bir şey. Genellikle bir gelgit gibiydi. Zamanla geri planda kalırdı. İnsanlar onu kaybedip giderdi; ancak emin olmanın sonunda o şöhret kaybolurdu ve *eskiden* önemli olan biri, artık bir hiç kimseye dönüşürdü.

Bu bana asla olmayacaktı. Adım ben daha doğmadan önce biliniyordu ve ben toprağın altına girdikten çok uzun bir süre sonra bile yaşamaya devam edecekti. Kötü bir şöhrete sahip olmak geçiciydi, ünlü olmak kısa süreliydi ama kraliyet ailesine dâhil olmak... Sonsuza dek sürerdi.

Birinci Bölüm

Nicholas

Bazen şizofren olduğumu düşünüyordum. Çoklu kişilik bozukluğuna sahip olduğumu. Muhtemelen bölünmüş bir kişiliğim olduğunu. Bu hiç duyulmamış bir şey değildi. Kadim bir tarihe sahip olan ailelerde her türlü rahatsızlık ortaya çıkardı; hemofililer. uykusuzlar. deliler... Kızıllar. Sanırım bunlardan hiçbiri olmadığım için çok şanslıydım.

Benim sorunum seslerdi. Ama o *bildiğiniz* seslerden değil, daha çok kafamın içindeki tepkiler gibiydi. Ağzımdan çıkan, gerçeklere uymayan soruların cevapları gibiydi.

Gerçekten ne düşündüğümü asla söylemezdim. Bazen saçmalıklarla doluydum. Ve belki de böylesi daha iyiydi.

Çünkü çoğu insanın aptal olduğunu düşünüyordum.

"Ve geri döndük; Prens Hazretleriyle, Prens Nicholas ile sohbetimize devam ediyoruz."

Aptallardan bahsetmişken...

Bu büyüleyici televizyon programına devam ederken karşımda oturan beyaz saçlı, ince kemikli, yüzü lekelerle

dolu adam vardı ya? Adı, Teddy Littlecock'tu*. Ciddiydim, gerçek adı buydu ve duyduğuma göre yalnız da değildi. Böylesi bir isimle okulda neler yaşanmış olabileceğini düşünebiliyor musunuz? Onun adına üzülmem için neredeyse yeterliydi. Ama tam olarak değil.

Çünkü Littlecock bir gazeteciydi ve onlara karşı özel bir tür hissim vardı. Medyanın misyonu her zaman güçlüleri gafil avlamak ve günahlarını onların aristokrat kişlarına sokmak olmuştu. Ki bir şekilde bu iyiydi, aristokratların çoğu birinci sınıf birer pislikti; bunu herkes bilirdi. Ama beni rahatsız eden şey, bu muamelenin hak edilmediği zamanlardı. Çıkan haberlerin doğru olmadığı zamanlardı. Etrafta kirli çamaşır yoksa medya tertemiz bir gömleği çamura bulayıp kendi kirli çamaşırlarını kendi yaratırdı. İşte size bir tezat: Basın dürüstlüğü.

Yaşlı Teddy herhangi bir muhabir değildi. Saray tarafından kabul görmüştü. Ki bu da rüşvetçi, şantajcı ve yalancı meslektaşlarının aksine Littlecock'un, bu röportajda olduğu gibi şimdiye kadarki en saçma soruları sormak için doğrudan erişim sağlaması anlamına geliyordu. Bu çok sıkıcıydı.

Sıkıcı ve yalancı arasında seçim yapmak, vurulmak mı yoksa bıçaklanmak mı istediğinizin sorulması gibiydi.

"Boş zamanlarınızda neler yaparsınız? Hobileriniz nelerdir?"

Ne demek istediğimi anladınız mı? *Playboy* dergilerinin orta sayfasında yer alan röportajlar gibiydi, *köpük banyosundan, yastık kavgalarından ve sahilde çırılçıplak yürüyüş yapmaktan hoşlanırım.* Aslında hayır, söz konusu kız bunların hiçbirinden hoşlanmazdı. Ancak sorularını amacı okurları bilgilendirmek değil, kızın resimlerine

* İngilizce'de küçük penis anlamına geliyor. (ç.n.)

bakarak mastürbasyon yapan heriflerin fantezilerini güçlendirmekti.

Benim için de aynı şey geçerliydi.

Gamzelerimi ortaya çıkararak sırıttım; kadınlar gamzelere bayılırdı.

"Şey, çoğu gece okumayı severim."

Becermeyi severim.

Hayranlarımın duymayı tercih edeceği cevap muhtemelen buydu. Ancak ağzımdan böyle bir şey çıkarsa, Haray aklını kaybederdi.

Her neyse, nerede kalmıştım? Doğru, becermekte. Uzun süre, sertçe ve devamlı yapmaktan hoşlanırım. Ellerim sıkı, yuvarlak bir poponun üzerinde, güzel, minik parçayı kendime doğru çekmek, penisimin etrafında boşalırken duvarlarda yankılanan tatlı inliltilerini duymak... Bu asırlık odaların şahane bir akustiği vardır.

Bazı erkekler, bacaklarını açık tutma yeteneğine sahip kadınları seçerken; ben, ağızlarını kapalı tutma konusunda iyi olan kadınları tercih ederim. Ağzı sıkılık ve katı bir gizlilik sözleşmesi, gerçek hikâyelerin çoğunu gazetelerden uzak tutar.

"Ata binmekten, polo oynamaktan ve Kraliçe ile atış tatbikatı yapmaktan keyif alıyorum."

Kaya tırmanışından, hızlı araba kullanmaktan, uçmaktan, iyi bir viskiden, düşük bütçeli filmlerden ve Kraliçe ile ağız dalaşı yapmaktan keyif alıyorum.

Yaşlı Kurt'u dikkat etmeye zorlayan şey de sonuncusuydu, benim espri anlayışım onun gençlik pınarıydı. Ayrıca ikimiz için de iyi bir deneyimdi. Wessco bir anayasal monarşiydi; bu nedenle yerel komşularımızdan farklı olarak Kraliçe, Parlamento ile birlikte hükûmetin eşit bir idari koluydu. Bu da temelde kraliyet ailesindekileri birer po-

litikacı yapıyordu. Kraliyet ailesindekiler elbette ki besin zincirinin en tepesinde yer alıyordu ama politikacıların hepsi aynıydı. Ve siyaset, faal, pis ve kavgacı bir işti. Eğer yumruk dövüşüne bıçak götüreceksenız, o bıçağın keskin olması gerektiğini her kavgacı bilirdi.

Açık mavi Oxford gömleğimin açıkta bıraktığı bronz kollarımı göğsümün üstünde kavuşturdum. Twitter'da fanatik takipçileri olduğunu duymuştum; vücudumun diğer kısımları ile birlikte. Daha sonra atış yaptığımız ilk anımı anlattım. Hayranların favorisiydi. Teddy, hikâyenin sonunda –arsız küçük kardeşimin fırlatıcıyı güvercin yerine sığır pisliği ile doldurduğu kısımda– kıkırdadı.

Ardından kendini toparlayarak gözlüğünü düzeltti ve programın hüzünlü kısmının şimdi başlayacağını işaret etti.

"Bu Mayıs ayında Pembrook Prensi ve Prensesinin yaşamlarına mal olan uçak kazasının üzerinden on üç yıl geçmiş olacak."

Sessizce başımı salladım.

"Onları sık sık düşünüyor musunuz?"

Tik ağacından yapılmış olan oymalı bileklik kolumda birden ağırlaştı. "Ailemle çok mutlu anılarım var. Ama benim için en önemli olan, savundukları davalar, destekledikleri hayır kurumları ve isimlerini taşıyan vakıflar aracılığıyla yaşıyor olmalarıdır. Tüm bunlar onların mirası. Savundukları değerleri destekleyerek her zaman hatırlanmalarını sağlayacağım."

Sözler, sözler, sözler, konuşmak, konuşmak, konuşmak. Bu konuda iyiydim. Aslında hiçbir şeye cevap vermeden birçok şey söyleme konusunda uzmandım.

Onları her gün düşünüyordum.

Aşırı duygusal olmak bize göre değildi –soğukkanlı ol, daima ileri, kral öldü– kralımız çok yaşa. Tüm dünya için

Prens ve Prenses Hazretleri olsalar da Henry ve benim için sadece anne ve babaydılar. İyi, eğlenceli ve gerçekti-ler. Bizi sık sık kucakladılar ve hak ettiğimiz zamanlar-da şaplak da attılar –ki bu da oldukça sıktı. Anlayışlı ve naziktiler; bizi çok sevdiler– ve benim sosyal çevremde bu nadir rastlanan bir durumdu.

Eğer hayatta olsalardı, neler söyleyeceklerini ve du-rumların ne kadar farklı olacağını merak ettim.

Teddy tekrar konuşuyordu. Dinlemiyordum ama din-lemek zorunda da değildim, duymam gereken tek şey son sözleriydi. "...geçen hafta Leydi Esmerelda?"

Ezzy'i Briar House'daki okul günlerinden beri tanıyor-dum. İyi bir arkadaştı; gürültücü ve kavgacıydı. "Leydi Esmerelda ve ben çok eski dostuz."

"*Sadece* arkadaş mısınız?"

Ezzy aynı zamanda bir lezbiyendi. Bu, ailesinin basın-dan uzak tutmak istediği bir gerçekti. Ezzy'nin en sevdiği sahte sevgilisi bendim. Karşılıklı yarar sağlayan rande-vularımız saray sekreteri tarafından ayarlanıyordu.

Büyüleyici bir şekilde gülümsedim. "İlişkilerimi açık-lamamayı prensip edindim."

Bir *hikâye* kokusu alan Teddy öne doğru eğildi. "Yani ikinizin arasında daha derin bir şey gelişme ihtimali var mı? Tüm ülke ebeveynlerinizin birbirine kur yapmasını izlemekten büyük keyif almıştı. İnsanlar, sizin, yani sos-yal medyadaki isminizle 'Seksi Hazretlerinin' kendi leydi-sini bulup evlenmesini dört gözle bekliyorlar."

Omuzlarımı silktim. "Her şey mümkün."

Bunun dışında. Yakın zamanda evlenmeye hiç niyetim yoktu.

Ön aydınlatmanın sıcak ışığı ve kameranın kırmızı kayıt sinyali söner sönmez ayağa kalkıp yakamdaki mikrofonu çıkardım.

Teddy de ayağa kalktı. "Bize zaman ayırdığınız için teşekkürler, Majesteleri." Hafifçe boyun eğdi; uygun protokol buydu.

Başımı salladım. "Her zaman bir zevktir, Littlecock."

Orta yaşlı, düzenli bir kadın olan özel sekreterim Bridget bir şişe suyla birlikte yanımda belirdi.

"Teşekkür ederim." Şişenin kapağını açtım. "Sırada kim var?"

Siyah Takımlılar, reklam yapmak için iyi bir zaman olduğunu düşünüyorlardı ki bu da günler süren röportajlar, turlar ve fotoğraf çekimleri anlamına geliyordu. Yani benim kişisel cehennemimdi.

"Teddy bugün için sonuncuydu."

"Şükürler olsun."

Bridget, Guthrie Evi'ne –Wessco Sarayı'ndaki özel daireme– giden uzun, halı kaplı koridorda ilerlerken peşime düştü. "Lord Ellington kısa bir süre içinde geliyor ve Bon Repos'taki akşam yemeğinin düzenlemeleri onaylandı."

Benimle arkadaş olmak düşündüğünüzden daha zordu. Yani ben iyi bir arkadaştım ama hayatım tam bir baş belasıydı. Son dakikada bir bara gidemezdim ya da rastgele bir cuma gecesi bir kulübe uğrayamazdım. Bu tür şeylerin önceden planlanması gerekiyordu. Doğaçlama, tadını çıkarmamdığım bir lükstü.

"Güzel."

Bunun üzerine, Bridget saray ofislerine doğru yöneldi ve ben de bana ait olan özel bölüme girdim. Tam modernize edilmiş bir mutfağa, bir oturma odasına, bir kütüphaneye, iki misafir odasına, hizmetçi odalarına ve arazinin

en nefes kesici manzaralarını sunan iki ana yatak odasına sahip üç katlı bir yerdi. Her yeri tamamen onarılmış ve yenilenmişti; renkler, goblenler, taş işçiliği ve kaplamalar tarihi bütünlüğü koruyordu. Guthrie Evi, Pembrook'un Prensi veya Prensesi'nin –mevcut olan varisin– resmi ikametgâhıydı. Benim olmadan önce babama aitti; taç giymeden önce ise büyükanneme aitti.

Kraliyet ailesindekiler, kullanılmış eşyalara meraklıydı.

Banyomdaki sekiz adet duş başlığından akan sıcak suyun hayaliyle gömleğimin düğmelerini açarak yatak odama doğru ilerledim. Duşum şahaneydi.

Ama oraya kadar ilerleyemedim.

Uşağım Fergus, merdivenlerin başında beni bekliyordu. İyi olan gözü onaylamayan bir ifadeyle bana bakarken, diğeri; erkek kardeşimle birlikte tembel olmadığından ama her şeyi aynı anda görmek gibi garip bir yeteneğe sahip olduğundan şüphelendiğimiz şaşı olan gözü karşı koridora bakıyordu. Fergus, huysuz ve sevimsiz bir adamdı. Bana evle birlikte miras kalmıştı ve neredeyse onun kadar yaşlıydı.

"Seni görmek istiyor." Sesi, kulak zarlarımı bir zımpara kâğıdı gibi aşındırdı.

Ve beni görmek isteyen *kişinin* daha fazla tanıtıma ihtiyacı yoktu.

Elimle yüzümü ovuşturarak çenemdeki kirli sakalı sıvazladım.

"Ne zaman?"

"Sizce?" diye dalga geçti Fergus. "Derhal, elbette."

Elbette.

Eski günlerde taht, bir hükümdarın iktidarının sembolüydü. Çizimlerde, arkasında yükselen güneşle ve altındaki bulutlar ve yıldızlarla tasvir edilmişti. Tanrı'nın soyundan gelenlere layık bir makamdı. Taht, iktidar sembolüyse; taht odası da bu iktidarın kullanıldığı yerdi. Kararların verildiği, cezaların duyurulduğu ve "kellesini getirin" buyruğunun soğuk taş duvarlarda yankılandığı yerdi.

Bu, o zamanlardı.

Şimdi, işlerin halledildiği yer kraliyet ofisiydi; taht odası, ziyaretçiler için kullanılıyordu. Ve dünün tahtı, bugünün idari masasıydı. Şu anda tam karşısında oturuyordum. Maun ağacından yapılmış, sağlam, parlak ve gülünç derecede büyük bir masaydı.

Eğer büyükannem bir erkek olsaydı, başka bir şeyi telafi ettiğinden şüphelenirdim.

Kraliçenin kişisel yazmanı olan Christopher, bana çay teklif etti ama elimi sallayarak onu reddettim. Christopher, yirmi üç yaşında, genç, benim kadar uzun boylu ve çekici, aksiyon filmi yıldızlarına benzeyen bir adamdı. Berbat bir yazman değildi ama sanki biraz aptaldı. Bence Kraliçe onu zevk için yanında tutuyordu çünkü ona bakmaktan hoşlanıyordu; edepsiz, yaşlı kız. Ben ise ona Igor diyordum; çünkü eğer büyükannem ona hayatının geri kalanı boyunca sinekten başka bir şey yeme dese, "Kanatlı mı yoksa kanatsız mı?" diye sorardı.

Sonunda mavi misafir odasının kapısı açıldı ve Majesteleri Kraliçe Lenora kapının önünde belirdi.

Görebileceğiniz en sevimli hayvanlardan biri olan Kolombiya yağmur ormanına özgü bir maymun türü vardır; sevimliliği, Pinterest'teki pofuduk hamsterları ve küçük köpekleri gölgede bırakır. Jilet gibi keskin olan gizli dişlerini ve insanların gözbebeklerine olan iştahlarını saymazsanız.

İşte, büyükannem de o küçük, vahşi maymunlar gibiydi.

Bir büyükanne gibi görünüyordu; herkesin büyükannesi gibi. Kısa boylu ve minyondu; yumuşak kabarık saçları, küçük sevimli elleri, parlak incileri, kötü şakalara gülebilecek ince dudakları ve bilgelikle kaplı bir yüzü vardı. Fakat onu ele veren şey gözleriydi.

Tunç grisi gözleri.

Zamanında düşman ordularını geri püskürtmüş olabilecek türde gözler. Çünkü onlar, yenilmez bir fatihin gözleriydi.

"Nicholas."

Ayağa kalkıp reverans yaptım. "Büyükanne."

Bir kez bile bakmadan Christopher'ın yanından geçip gitti. "Bizi yalnız bırak."

Onun oturmasını bekledikten sonra oturdum ve ayak bileğimi diğer dizimin üstüne koyarak kolumu rahatça koltuğun arkasına attım.

"Röportajını gördüm," dedi. "Daha çok gülümsemelisin. Eskiden çok daha mutlu bir çocuk gibi görünüyordun."

"Daha mutluymuş gibi davranmayı hatırlamaya çalışacağım."

Masasının ortasındaki çekmeceyi açarak içinden bir klavye çıkardı ve sonra onun yaşındaki birinden bekleyeceğinizden çok daha yetenekli bir şekilde tuşlamaya başladı. "Akşamın manşetlerini gördün mü?"

"Hayır, görmedim."

Ekranı bana doğru çevirdi. Ardından bir haber sitesinden diğerine hızla geçmeye başladı.

PRENS, PLAYBOY MALİKÂNESİNDE PARTİLİYOR
GÖNÜL AVCISI HENRY
AZGIN ASİL
VAHŞİ, ZENGİN VE ISLAK

Sonuncusu, erkek kardeşimin doğduğu günkü kadar çıplak haliyle bir yüzme havuzuna atladığı resimle eşleşmişti.

Gözlerimi kısarak öne doğru eğildim. "Henry dehşete kapılacak. Bu fotoğrafın ışığı berbat, dövmesi zar zor görünüyor."

Büyükannemin dudakları gerildi. "Bunu eğlenceli mi buluyorsun?"

Aslında sinir bozucu buluyordum. Henry, toy ve tembel biriydi; tam bir aylaktı. Rüzgârda savrulan bir yaprak gibi, esintinin onu götürdüğü yöne doğru ilerlerdi.

Omuzlarımı silktim. "Yirmi dört yaşında, ordudan daha yeni ayrıldı..."

Zorunlu askeri hizmet. Wessco'nun her vatandaşı –erkek, kadın ya da prens– iki yıl görev yapmak zorundaydı.

Büyükannem sözümü kesti. "*Aylar önce* terhis oldu. Ve o zamandan beri seksen fahişeyle birlikte dünyayı geziyor."

"Cep telefonunu aramayı denedin mi?"

"Elbette, denedim. Cevap veriyor ve şu saçma parazit sesini çıkartıp beni duyamadığını söylüyor. Sonra da beni sevdiğini söyleyip telefonu kapatıyor."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Piç kurusu eğlenceliydi, hakkını vermeliydim.

Kraliçe'nin gözleri, yaklaşan bir fırtına gibi kararardı. "Amerika'da –Las Vegas'ta– yakında Manhattan'a gitmeyi planlıyor. Oraya gidip onu eve getirmeni istiyorum, Nicholas. Kafasına vurup onu bir çuvala tıkman gerekse bile umurumda değil; çocuğun dize getirilmesi gerek."

Dünyanın neredeyse her büyük şehrini gezdim ve hepsinin içinden en çok New York'tan nefret ettim.

"Programım..."

"Yeniden düzenlendi. Oradayken, benim yerime birkaç etkinliğe katılacaksın. Bana burada ihtiyaç var."

"Avam Kamarası ile uğraşacağını sanıyorum. Aşağılık herifleri sonunda işlerini yapmaları için ikna mı edeceksin?"

"Bu konuyu açmana sevindim." Büyükannem kollarını kavuşturdu. "İstikrarlı bir çizgisi olan mirasçılara sahip olmayan bir monarşiye ne olduğunu biliyor musun, oğlum?"

Gözlerim kısıldı. "Üniversitede tarih okudum; elbette, biliyorum."

"Beni aydınlat."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Tartışma götürmez varisler sırayla gelip birbirlerinin yerine geçmezlerse, iktidar savaşı başlar. İhtilaf baş gösterir. Yönetimi ele geçirme fırsatını gören farklı haneler arasında olası bir iç savaş çıkar."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ve avuçlarım terlemeye başladı. Bir hız treninin neredeyse en tepesine çıktığınız zaman deneyimlediğiniz his gibiydi. *Tık, tık, tık...*

"Bu konuyla nereye varmaya çalışıyorsun? Bizim varislerimiz var. Henry ve ben bir felaket yüzünden ortadan kalkarsak, kuzen Marcus her zaman burada."

"Kuzen Marcus bir ahmak. Bir ahmakla evlendi. Çocukları da çifte ahmak. Bu ülkeyi asla yönetmeyecekler." Kraliçe, incilerini düzeltti ve burnunu havaya kaldırdı. "Parlamento'da, bizi konvansiyonel bir hükümete dönüştürmekle ilgili bazı söylentiler dolanıyor."

"Söylentiler her zaman vardır."

"Böyle değil," dedi sertçe. "Bu farklı. Ticaret mevzuatını durduruyorlar; işsizlik gitgide artıyor ve maaşlar azalıyor." Ekrana vurdu. "Bu manşetler de hiç yardımcı olmu-

yor. Prensleri lüks bir otelden diğerine geçerken, insanlar sofralarına yemek koyma konusunda endişeleniyorlar. Basına olumlu bir şeyler vermeliyiz. İnsanlara kutlayacakları bir şey vermeliyiz. Ve Parlamento'ya hâkimiyetin bizde olduğunu, bizimle iyi geçinmelerini yoksa onların canına okuyacağımızı göstermeliyiz."

Başımı salladım. Onunla hem fikirdim. Alevlere doğru mutlulukla kanat çırpan aptal bir pervane gibi...

"Onur gününe ne dersin? Bir geçit töreni düzenlemek için balo salonunu halka açabiliriz," diye önerdim. "İnsanlar bu tür şeyleri sever."

Büyükannem çenesine vurdu. "Ben çok daha... Büyük bir şey düşünüyordum. Tüm dünyanın dikkatini çekecek bir şey. Yüzyılın olayı." Gözleri beklentiyle ışıldadı—tıpkı baltasını savurmadan hemen önceki bir cellat gibi.

Ve sonra o savrulan balta aşağı indi.

"Yüzyılın *düğünü*."

İkinci Bölüm

Nicholas

Tüm vücudum kilitlendi. Ve sanırım organlarım işlevini yitirmeye başladı. Anlamsız, mantıksız bir umut yüzünden sesim sertleşti.

"Büyük teyzem Miriam yine mi evleniyor?"

Kraliçe, ellerini masanın üzerinde birleştirdi. Bu, korkunç bir şeye işaretti. Kararını verdiğini ve kuvvetli bir rüzgârın bile onu yoldan çıkaramayacağını söylüyordu.

"Sen küçük bir çocukken, baban anneni nasıl seçtiyse senin de istediğin gibi bir eş seçebilmen için sana zaman vereceğime dair annene söz verdim. Aşık olman için. İzleyip bekledim ama artık beklemekten vazgeçtim. Ailenin sana ihtiyacı var; ülkenin sana ihtiyacı var. Bu nedenle yaz sonunda, bir basın toplantısında nişanlının ismini açıklayacaksın."

Kraliçenin açıklaması beni girdiğim şoktan çıkardı ve hemen ayağa fırladım. "Şu andan itibaren sadece kahrolası bir beş ay var!"

Kraliçe omuzlarını silkti. "Sana otuz gün vermek istedim.

Beni vazgeçirdiği için büyükbabana teşekkür edebilirsin."

Arkasındaki duvarda asılı olan portreyi kastediyordu. Büyükbabam on yıl önce ölmüştü.

"Belki de özel hayatımla daha az ilgilenmeli ve tablolarla konuşma alışkınlığının basın tarafından öğrenilmesi konusunda daha çok endişelenmelisin."

"Beni rahatlatıyor!" Şimdi o da ayaktaydı –ellerini masanın üzerine koymuş öne doğru eğiliyordu. "Ve sadece tek bir tablo– çirkinleşme, Nicky."

"Elimde değil." Manalı bir ifadeyle ona baktım. "En iyisinden öğrendim."

Yaptığım imayı görmezden gelerek yerine oturdu. "Uygun genç hanımların bir listesini hazırladım; bazılarıyla zaten tanışmıştın, bazıları da senin için yeni olacak. Aksini düşünmem için bana bir sebep vermediğin müddetçe, bizim için en doğru yol bu."

Ve hiçbir şeyim yoktu. Nüktedanlığım beni öyle hızlı terk etti ki beynimde resmen tozlu bir iz bıraktı. Çünkü politik olarak, halkla ilişkiler açısından haklıydı, bir kraliyet düğünü tek bir taşla tüm kuşları öldürürdü. Ama neyin ya da kimin haklı olduğu kuşların umurunda bile değildi, onlar sadece kahrolası kafalarına doğru gelen bir taş görüyorlardı.

"Evlenmek istemiyorum."

Kraliçe omuzlarını silkti. "Seni suçlamıyorum. Ben de yirmi birinci yaş günümde, büyük-büyük büyükannen Kraliçe Belvidere'nin tacını takmak istememiştim; çok şatafatlı, ağır bir şeydi. Ama hepimiz üzerimize düşen sorumluluğu yerine getirmeliyiz. Bunu biliyorsun. Şimdi de sıra sende, Prens Nicholas."

Sorumluluk kelimesiyle, *saçmalık* kelimesinin aynı harfle başlamasının bir nedeni vardı.

Ve bunu benden büyükannem olarak istemiyordu; kraliçem olarak söylüyordu. Sorumluluklara, mirasa, doğuştan kazanılan hakka ve onura odaklanan bir yetiştirilme tarzıyla geçirdiğim hayat, onu reddetmemi imkânsızlaştırıyordu.

Alkole ihtiyacım vardı. Hemen şimdi.

"Hepsi bu kadar mı, Majesteleri?"

Birkaç saniye boyunca bana baktı ve sonra başıyla onayladı. "Bu kadar. İyi yolculuklar; geri döndüğünde tekrar konuşacağız."

Ayağa kalkıp başımı eğdim ve odadan çıkmak için döndüm. Kapı tam arkamdan kapanırken, bir iç çekiş sesi duydum. "Ah, Edward, nerede yanlış yaptık? Neden bu kadar huysuz olmak zorundalar?"

Bir saat sonra, Guthrie Evi'ne geri dönmüştüm; sabah odasındaki şöminenin önünde oturuyor ve boş kadehimi doldurması için Fergus'a uzatıyordum; *bir kez daha* doldurması için.

Benden beklenen şeyi bilmiyor değildim, tüm dünya biliyordu. Tek bir işim vardı: Asil kanımı bir sonraki nesle aktarmak. Benim, büyükannemin yerine geçecek olmam gibi, bir gün benim yerime geçecek olan bir varis yaratmak. Ve ülkeyi yönetmek.

Yine de hepsi çok teorik görünüyordu. *Günün birinde, bir gün.* Kraliçe, ahırdaki bütün aygırlardan daha sağlıklıydı; yakın bir zamanda bir yere gideceği yoktu. Ama şimdi... Bir düğün... İş ciddiye biniyordu.

"İşte, buradasın!"

Güvendiğim insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi ve IV. Ellington Kont'u Simon Barrister, onlar-

dan biriydi. Sırtıma vurarak bana sarıldı ve parlak bir gülümsemeyle beni selamladı. Parlak derken, gerçekten alev gibi parladığını kastediyorum; yüzü domates gibi kıpkırmızıydı ve gözlerinin kenarları kırış kırış olmuştu.

"Yüzüne ne oldu?"

"Lanet Karayip güneşi benden nefret ediyor. Ne kadar güneş kremi kullansam da, beni bir patates gibi kızartmanın bir yolunu buldu!" Dirseğiyle beni dürttü. Yaratıcı bir balayı için biçilmiş kaftan, bilmem anlatabiliyor muyum? Yanık merhemi son derece şehvetli olabiliyor."

Simon geçen ay evlenmişti. Mihrapta yanında dikilmiştim, gerçi oradan kaçması için de bayağı uğraşmıştım.

Kocaman bir kalbi ve parlak bir zekâsı vardı ama kadınlar konusunda hiçbir zaman iyi değildi. Bakır rengi saçları, süt beyazı bir teni ve ne kadar tenis oynayıp bisiklete binse de eritemediği bir göbeği vardı. Bir gün karşısına Frances Alcott çıktı. Franny benden hoşlanmıyordu ve duygularımız tamamen karşılıklıydı. Frances nefes kesiciydi–hakkını vermeliyim: Koyu renk saçlara, koyu renk gözlere, bir meleğin yüzüne ve porselen bir bebeğin cildine sahipti.

Sizi boğmak için yatağın altına sürüklemeden hemen önce başı üç yüz altmış derece dönen türde bir şeytandı.

Fergus, Simon'a bir içki getirdi ve oturduk.

"Yaşlı Kurt'un sonunda evlilik meselesine noktayı koyduğunu duydum."

İçkimi kafama dikerken kadehin içindeki buzlar takırdadı. "Çok hızlı oldu."

"Burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin. Duvarların gözü kulağı vardır. Planın ne, Nick?"

Kadehimi kaldırdım. "Alkolde boğulmak." Sonra omuz silktim. "Bunun dışında herhangi bir planım yok."

Kâğıtları Simon'a doğru fırlattım. "Potansiyel adayların bir listesini yapmış. Ona yardımcı ol."

Simon kâğıtlara göz gezdirdi. "Bu eğlenceli olabilir. Seçmeler düzenleyebilirsin, tıpkı *X Factor* gibi."

Düğüm düğüm olan kasları gevşetmek için boynumu esnettim. "Bu da yetmezmiş gibi, kahrolası New York'a gidip Henry'nin peşine düşmek zorundayız."

"New York'tan neden bu kadar çok nefret ettiğini bilmiyorum: iyi gösteriler, harika yemekler, uzun bacaklı mankenler."

Annem ve babam, uçakları düştüğünde New York'tan dönüyorlardı. Bunun çocukça ve aptalca olduğunu biliyorum ama ne diyebilirim ki kin tutuyorum.

Simon elini havaya kaldırdı. "Bir dakika, 'kahrolası New York'a gitmek *zorundayız*,' derken ne demek istedin?"

"Garibe yoldaş gerek. Bu da uzun bir yolculuğa çıkacağımız anlamına geliyor."

Ayrıca Simon'ın fikirlerine, kararlarına değer veriyordum. Eğer mafya olsaydık, kesin benim danışmanım olurdu.

Simon, sanki dünyanın ve kadınların tüm sırları içkisinde saklıymış gibi kadehin içine baktı. "Franny bundan hiç hoşlanmayacak."

"Ona mağazadan parıltılı bir şeyler ver."

Simon'ın ailesi, dünyanın en büyük mağaza zinciri olan Barrister's'ın sahibiydi.

"Ayrıca bütün bir ayı birlikte geçirdiniz. Ondan bıkmış olmalısın."

Uzun ve başarılı bir ilişkinin sırrı, sık sık ortadan kaybolmaktı. Bu, işleri taze ve eğlenceli tutuyordu, kaçınılmaz bıkkınlığa ve sıkıntıya zaman bırakmıyordu.

"Evlilikte mola yoktur, Nick," diyerek kıkırdadı Simon. "Yakında öğreneceğin gibi."

Ona hareket çektim. "Sempatini takdir ediyorum."

"Bunun için buradayım."

Kadehimi boşalttım. Bir kez daha.

"Bu arada akşam yemeği planlarımızı iptal ettim. İştahım kaçtı. Gecenin geri kalanında Goat'a gideceğimizi güvenlik ekibine bildirdim."

Horny Goat, şehirdeki en eski ahşap yapıydı. Eskiden hizmetkârların ve askerlerin evlerini kurdukları, sarayı çevreleyen bir köyde yer alıyordu. Horny Goat, o günlerde bir genelevdi; şimdi ise bir bardı. Duvarları çarpıktı ve tavanı sızdırıyordu ama bana göre ülkedeki en iyi bardı. Macalister'in –yani barın sahibinin– bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama Goat'ta geçirdiğimiz bir geceden sonra basında benimle ya da erkek kardeşimle ilgili tek bir haber çıkmıyordu.

Araba kapıya geldiğinde, Simon ve ben neredeyse yarı sarhoştuk. Özel güvenlik ekibimin başı olan Logan St. James, herhangi bir tehdidin veya kameranın varlığına dair bir işaret arayarak etrafı gözlerken bizim için kapıyı açtı.

İçeride, barın havası bayat bira ve sigara kokuyordu; ancak fırında pişen taze çörek kadar rahatlatıcıydı. Tavanlar alçak ve zemin yapış yapıştı, arka köşede bir karaoke kutusu ve sahne vardı; açık renk saçlı bir kız en yeni Adele şarkısını söyleyerek sallanıyordu. Simon ile birlikte bara oturduk ve Meg –Macalister'in kızı– yüzündeki seksi gülümsemeyle karşımıza geçti.

"İyi akşamlar, Majesteleri." Simon ise daha az seksi bir gülümseme ile bir baş selamı aldı. "Lord Ellington."

Ardından Meg'in kahverengi gözleri bana döndü. "Öğleden sonra sizi televizyonda gördüm. İyi görünüyordunuz."

"Teşekkür ederim."

Meg başını hafifçe salladı. "Sizin bir okuyucu oldu-

ğumuzu bilmiyordum. Çok komik, odamızda bulunduğum onca zaman etrafta tek bir kitap bile görmedim."

Meg'in sesi duvarlarımda yankılandı ve iniltileri penisimin etrafında uğuldadı... Birçok kez. Gizlilik sözleşmesi, evdeki duvar kasamda güvendeydi. Ona hiç ihtiyacım olmayacağından neredeyse emindim ama babamın benimle yaptığı ilk "konuşma" kuşlar ve arılarla ilgili değildi– sahip olmadığın bir gizlilik sözleşmesine ihtiyaç duymaktansa, ihtiyacın olmayan bir gizlilik sözleşmesine sahip olmanın her zaman daha iyi olduğuyla ilgiliydi.

Sırıttım. "Onları gözden kaçırmış olmalısın. Odamdayken kitaplara bakmakla ilgilenmiyordun, canım."

Maaşla geçinen kadınlar, benim sınıfımdaki kadınlara göre tek –ya da üç– gecelik ilişkilerle daha iyi başa çıkabiliyorlardı. Asil bayanlar, şımarık ve talepkârlardı –istedikleri her şeyi elde etmeye alışmışlardı– reddedildiklerinde kindar birine dönüşüyorlardı. Ama benim güzel barmenim gibi kızlar, hayatlarında hiçbir zaman elde edemeyecekleri bazı şeyler olduğunu bilmeye alışkınlardı.

Meg sıcak ve bilmiş bir tavırla gülümsedi. "Bu gece ne içmek istersiniz? Her zamankinden mi?"

Röportajlarla dolu gün yüzünden mi, yoksa tükettiğim viskiler yüzünden mi bilmiyordum ama birden adrenalinim yükseldi ve kalp atışlarım hızlandı, cevap son derece açıktı.

Kraliçe beni hayalarımdan yakalamıştı ve bu düşünce yüzünden beynimi çamaşır suyuyla yıkamak zorunda kalacaktım ama bunun yanında hâlâ vaktim vardı.

"Hayır, Meg. Farklı bir şey istiyorum, daha önce denemediğim bir şey. Şaşırt beni."

Bildiğiniz dünyanın –bildiğiniz hayatın– beş ay içinde biteceğini öğrenseydiniz, ne yapardınız?

Elbette, kalan zamanınızın tadını çıkarırdınız. Yapmak istediğiniz her şeyi yapardınız, becermek istediğiniz *herkesi* becerirdiniz. Ta ki zaman dolana kadar.

Eh... Neticede bir planım varmış gibi görünüyordu.

Üçüncü Bölüm

Olivia

Hayatımızı değiştiren günler, normal insanların başına neredeyse hiç gelmezdi. Yani, büyük ikramiye kazanan; alışveriş merkezinde bir Hollywood menajeri tarafından keşfedilen; uzun zamandır kayıp olan ölmüş bir büyük-teyzeden taşınmaya hazır ve vergiden muaf bir konak miras alan herhangi birini tanıyor musunuz?

Ben de tanımıyorum.

Ama durum şu ki bu tarz günler nadir bulunan birkaç şanslı kişiye denk geldiğinde bile onların farkına varmayız. Yaşananların ne kadar destansı, muazzam ve *yeni çığırlar açan* bir şey olduğunu bilmeyiz.

Ancak çok daha sonra, her şey mükemmel olduğunda ya da alt üst olduktan sonra, geriye dönüp baktığımızda, attığımız adımları tekrar gözden geçirip geçmişlerimizle kalplerimizi öncesi ve sonrası olarak ikiye bölen doğru anı keşfederiz.

Sonrasında, değişen tek şey hayatlarımız olmaz. *Biz* de değişiriz. Sonsuza dek.

Bilmeliydim. Hayatımı değiştiren günün, *o tür* günlerden biri olduğunu bilmeliydim. O berbat günlerden biri olduğunu bilmeliydim.

Normal insanlar o tarz günlerle çok karşılaşırdı.

Gözlerimi açtığımda başladı, kalkmam gereken saatten tam kırk dakika sonra. *Aptal alarm. Sabah* dördü kastettiğimi anlamalıydı. Öğleden sonra dörtte uyanmaya kimin ihtiyacı olurdu ki? Kimsenin! Kendi kendine giden arabaları unutun; Google'ın bilinçli alarmlar üzerinde çalışması gerekiyordu.

Bu günlerde giydiğim tek kıyafeti, yani iş kıyafetlerimi –beyaz bluz, solmuş siyah etek, hafifçe yıpranmış çoraplar– giyerken ve sonrasında asi siyah buklelerimi bir topuz yapıp gözlerim kısmen kapalı bir halde küçük mutfağımıza doğru ilerlerken, günüm kötüleşmeye devam etti. Kendime bir kâse tarçınlı mısır gevreği koydum ancak sütü almak için arkamı döndüğümde, mısır gevreğim üç saniye içinde şeytan köpeğimiz Bosco tarafından yalanıp yutuldu.

"Piç kurusu!" diye sessizce bağırdım, çünkü kız kardeşim ve babam birkaç saat daha kalkmak zorunda değildi.

Bosco, bir serseriydi, bir ahmaktı ve görünüşüyle de bunu belli ediyordu. Bir Chihuahua'nın gövdesine, bir Pug'ın iri gözlerine ve kelleşen bir Shih tzu'nun tel tel kıllarına sahipti. Çok çirkin ama aslında çok tatlı olan o köpeklerden biriydi. Bazen sapık köpeklerin üçlü çiftleşmesinin beklenmedik bir sonucu olup olmadığını merak ediyordum. Annem onu daha küçük bir yavruyken kahve dükkânımızın arkasındaki sokakta bulmuştu. O zamanlar obur, küçük bir şeydi ve sekiz yıl sonra da hiçbir şey değişmemişti; bıraksak patlayana kadar yerdi.

Kâsemi doldurmak için mısır gevreği kutusunu –*boş* kutuyu– elime aldım.

"Hariku," diye söylendim karşımdaki hırsıza.

Bosco, üzerinde durmaması gerektiği tezgâhtan aşağı atlarken üzgün bir bakış attı. Sonra yana doğru devrilerek karnını pişmanlıkla gözler önüne serdi.

Anın bunların karnını doktu. "Ah, kalk ayağa. Biraz onurlu ol."

Elma ve kızarmış ekmekten oluşan alternatif bir kahvaltının ardından Bosco'nun parıltılı pembe kayışını kaptım ve tasmasına bağladım.

Binamız 1920'lerde inşa edilmişti; ilk kat, John F. Kennedy'nin seçildiği zamanlarda bir restorana dönüştürülmeden önce birkaç ailenin kaldığı bir apartman olarak kullanılmıştı. Kahve dükkânının mutfağına giden ikinci bir merdiven vardı ama Bosco'nun oraya girmesine izin verilmiyordu; bu yüzden onu ön kapıdan çıkardım ve kahve dükkânının girişinin yanındaki kaldırıma giden yeşil boyalı merdivenlerden aşağıya indirdim.

Ve lanet olsun, hava buz gibiydi!

Sizi kışın bittiğine dair yanlış bir güvenlik duygusuna sürükleyen ılık havalardan sonra gelen o acayip mart günlerinden biriydi. Siz, kazakları, çizmeleri ve kışlık paltoları daha yeni paketleyip kaldırmışken; Doğa Ana, *"Kusura bakma, enayi,"* deyip soğuk bir poyrazı acımasızca yüzünüze çarptırıverirdi.

Gökyüzü griydi ve rüzgâr, saçları savuracak kadar sertti. Sadece iki düğmesi olan zavallı bluzumun hiç şansı yoktu.

Birdenbire açılıverdi.

Tam da Sapık Çöpçü Adam Pete'in önünde. Beyaz dantel sutyenim bütünüyle şeffaftı ve meme uçlarım tüm ihtişamlarıyla soğuk havayı belli ediyorlardı.

Pete ağır bir Brooklyn aksanıyla, "İyi görünüyorsun, bebeğim!" diye bağırdı, öyle ki Brooklyn aksanı olan in-

sanlarla dalga geçmeye çalıştığını sanırdınız. Dilini sallayarak. "O tatlı memelerini emmeme izin ver. Kahvem için biraz sıcak süt alabilirim," dedi.

Iyyyy.

Bir eliyle çöp kamyonunun arkasına tutunurken, diğer eliyle kasığını ovuşturmaya başladı. Tanrım, erkekler iğrençti. Eğer bu iyi bir intikam pornosu olsaydı, Pete çöp kutusunun içine düşerdi ve çöp öğütücü gizemli bir şekilde çalışmaya başlayarak onu paramparça ederdi. Ama ne yazık ki bu sadece benim hayatımdı.

Ben, doğma büyüme New York'luydum. Yani verebileceğim tek bir uygun tepki vardı.

Orta parmaklarımı gururla havaya kaldırarak avazım çıktığı kadar, "Siktir git!" diye bağırdım.

"Ne zaman istersen, tatlım!"

Kamyon gümbürtüyle harekete geçerken, bildiğim tüm müstehcen el hareketlerini havaya savurdum. Orta parmak, boynuz...

Ancak son hareketi çekerken yumruk yaptığım elimi havaya kaldırıp koluma vurduğumda tasmayı düşürdüm ve Bosco, cehennemden gelen bir yarasa gibi fırlayıp gitti.

Aynı anda bluzumun düğmelerini iliklemeye ve koşmaya çalışırken, *Tanrım, ne kadar berbat bir gün ve saat daha sabahın beşi bile değil,* diye düşündüm.

Ama bu sadece *bok dağının* görünen kısmıydı.

Küçük kaçağı ancak üç blok sonra yakalayabildim. Eve geri dönmeyi başardığımda, gökyüzünden kepek gibi minik kar taneleri dökülmeye başladı.

Eskiden kardan hoşlanırdım hatta çok severdim. Her yeri ışıltılı bir elmas parlaklığıyla kaplamasına, her şeyi saf ve temiz yapmasına; sokak lambalarını birer buz heykeline ve şehri de büyülü bir harikalar diyarına dönüştürmesine bayılırdım.

Ama bu çok eskidendi. Ödenmesi gereken faturalara ve yürütülmesi gereken bir işe sahip olmadan önceydi. Şimdi karı gördüğümde düşündüğüm tek şey, günün ne kadar yavaş geçeceği ve ne kadar az para kazanacağımız oluyordu... Muhtemelen karşılaşacağımız tek büyülü şey de müşterilerin ortadan nasıl kaybolacağıydı.

Çırpınan bir şeyin sesi, kafamı çevirerek kahve dükkânının kapısına yapıştırılmış olan kâğıdı keşfetmemi sağladı. Bir haciz ihbarnamesiyd; kısaca, *Paramı ödesen iyi olur kaltak*, diyen onlarca telefon görüşmesini ve e-postayı saymazsak, bu aldığımız ikincisiydi.

Eh, kaltağın hiç parası yoktu.

Birkaç ay boyunca bankalara az da olsa para göndermeye çalıştım. Ancak iş çalışanlarımıza ve tedarikçilerimize ödeme yapmaya gelince, para göndermeye tamamen son verdim.

Kırmızı mektubu kapıdan söküp çıkardım; bunu herhangi bir müşteri gelmeden önce yaptığım için minnettardım. Sonra merdivenlerden yukarı çıkıp Bosco'yu kapının önüne bıraktım ve mutfağa girdim.

Güne aslında böyle başlıyordum. Eski fırını ateşleyip 400 dereceye getirdim. Sonra kulaklıklarımı taktım. Annem, seksenlere –müziklere ve filmlere– hayrandı. Öylesinin bir daha asla gelmeyeceğini söylerdi. Küçükken bu mutfaktaki taburede oturur ve annemi çalışırken izlerdim. Annem, arka planda bangır bangır çalan Heart, Scandal, Joan Jett, Pat Benatar ve Lita Ford'un kadın gücünü anla-

tan şarkıları eşliğinde birbiri ardına yenebilir şaheserler yaratan bir sanatçı gibiydi. Aynı şarkılar benim de çalma listemi oluşturuyor ve şu anda kulağımı dolduruyordu.

New York'ta binlerce kahve dükkânı vardı. Starbucks ve The Coffee Beanery gibi ağır toplara karşı ayakta kalmak için bizim gibi küçük ve yerel dükkânların da piyasada bir yer edinmesi –bizi onlardan ayıracak bir şeye sahip olması– gerekiyordu. Burada, Amelia'nın Yeri'nde, bu şey bizim turtalarımızdı. Annemin, "anavatandaki" büyükannesinden ve büyük teyzelerinden gelen tarifleriyle her gün taptaze yapılan turtalardı.

Orası neresiydi, tam olarak emin değildik. Annem, milliyetimizin Heinz 57 olduğunu söylerdi, yani her şeyden biraz.

Her geçen gün daha derine batıyor olsak bile bizi suyun üzerinde tutan şey turtalardı. Vixen, kalbinin kırılmak üzere olduğuyla ilgili bir şarkı söylerken; tüm malzemeleri büyük bir kâsenin –bir kazan da diyebiliriz– içinde karıştırdım. Sonra yapışkan hamuru kavrayarak uzun bir süre yoğurdum. Üst kollar için harika bir egzersizdi. Hamur doğru kıvama geldikten ve pürüzsüz bir hal aldıktan sonra, kâseyi ters çevirdim ve dev hamur topunu pahalı, unla kaplı ahşap tezgâhın üstüne yuvarladım. Hamuru önce avuçlarımla, sonra da bir merdaneyle, birkaç dakikada bir unlamak için ara vererek bir dikdörtgen şeklinde düzleştirdim. Ardından altı mükemmel yuvarlak halinde kestim. Bu, üstü kaplı üç turta için yeterli olacaktı ve dükkân açılmadan önce bunu dört kez daha yapacaktım. Salı, perşembe ve pazar günleri, değişmez elmalı, vişneli, yaban mersinli, şeftalili, limon kremalı, çikolatalı ve muz kremalı turtalarımızdan yapıyordum.

Altı kabın her birine turta hamurunu yerleştirdikten sonra ellerimi yıkadım ve dün yaptığım ilk altı turtayı

buzdolabından alıp oda sıcaklığına getirmek için fırına koydum. Bugün servis edeceklerim bunlardı, turtalar ikinci günlerinde her zaman daha iyi olurlardı. Yirmi dört saat bekleyen turtalar, kahverengi şekerle tatlandırılmış sosu emmek için yeterli zamana sahip oluyorlardı.

Turtalar ısınırken, elmaları bir *hibachi* restoranındaki Japon şefler kadar hızlı soymaya ve dilimlemeye başladım. Bıçak kullanma konusunda acayip yetenekliydim ama işin sırrı, bıçakların keskin olmasıydı. Kör bir bıçaktan daha tehlikeli olan bir şey yoktu. Eğer bir parmağınızı kaybetmek istiyorsanız, bunu yapmanın yolu buydu.

Elmaların üzerine birer avuç dolusu beyaz ve esmer şeker döktükten sonra tarçın ve hindistan cevizi ekledim. Yıllardır ne tarifleri okumuştum ne de ölçü kullanmıştım, bunu gözlerim kapalıyken bile yapabilirdim.

Turtaları bir araya getirmek –meyveleri üst kabuğun altına yerleştirmek, kenarları kıvırıp üzerine çatalla mükemmel, sevimli bir desen yaratmak– eskiden rahatlatıcıydı.

Ama artık rahatlatıcı hiçbir yanı yoktu. Her hareketimle birlikte, beynimde bu turtaların satılmayacağını ve aşağıdaki su ısıtıcıların sonunda havlu atıp hepimizi sokakta bırakacağını haykıran bir endişe vardı.

Sanırım şeytani, mikroskobik moleküller gibi yüzüme yerleşen kırışıklıkları hissedebiliyordum. Parayla mutluluk olmayacağını biliyordum ama gönül rahatlığıyla bir mülk satın alabilmek şu anda son derece iyi olurdu.

Yoğun sos, bir karamel gibi, turtanın ortasındaki çiçek şeklindeki delikte fokurdarken, turtaları dışarı çıkarıp tezgâhın üzerine yerleştirdim.

Tam da o anda kız kardeşim merdivenlerden sekerek inip mutfağa girdi. Ellie ile ilgili her şey canlıydı; uzun, sarı atkuyruğu; enerjik kişiliği... Taktığı gümüş ve inci küpeleri.

"Onlar benim küpelerim mi?" diye sordum, sadece bir kız kardeşin yapabileceği gibi.

Ellie, tezgâhtaki kâseden bir yabanmersini aşırdı ve meyveyi havaya atıp ağzıyla yakaladı.

"*Mi casa en su casa.** Teknik olarak bunlar *bizim* küpelerimiz."

"*Benim* odamdaki mücevher kutusundalardı!" Kulak memelerimi yeşile döndürmeyen bir tek onlardı.

"Off. Onları takmıyorsun bile. Onları takacak bir yere gitmiyorsun, Livvy."

Aslında bir pislik gibi davranmaya çalışmıyordu, Ellie sadece on yedi yaşındaydı, yani bu kaçınılmazdı.

"Ve incilerin takılması gerekir; bu bilinen bir gerçektir. Karanlık bir kutuda uzun süre kalırlarsa, parlaklıklarını kaybederler."

Ellie her zaman bir *Riziko* yarışmacısı dışında kimsenin bilemeyeceği garip gerçekleri söyler dururdu. "Akıllı olan" oydu; ileri seviye programları Ulusal Onur Topluluğu, New York Üniversitesi'ne erken kabul. Ama akademik açıdan zeki olmakla sağduyu iki farklı şeydi. Bir çamaşır makinesini çalıştırabilmek dışında, kardeşimin gerçek dünyanın nasıl işlediğine dair bir fikri olduğunu sanmıyordum.

Yıpranmış kışlık paltosunu üzerine geçirdi ve başına örgü bir bere taktı. "Gitmeliyim, matematik sınavım var."

Ellie arka kapıdan dışarı çıkarken, garsonumuz, bulaşık makinemiz, güvenlik elemanımız ve mükemmel tamircimiz Marty içeri girdi.

* *İs.* Benim evim, senin evin. (ç.n.)

"Kışın artık bitmesi gerektiğini söylemeyi hangi gerzek unuttu?" Banyodan sonraki bir köpek gibi silkelenerek kıvırcık, siyah saçlarındaki beyaz kardan kurtuldu. Şu anda kar tam anlamıyla yağıyordu, beyaz noktalardan oluşun bir duvar gibiydi.

Ben günün ilk filtresini öğütülmüş kahveyle doldururken, Marty paltosunu askıya astı. "Liv, seni hiç sahip olmadığım bir kız kardeş gibi sevdiğimi biliyorsun..."

"Senin kız kardeşin *var*."

Aslında üç kız kardeşi vardı –üçüzler– Bibbidy, Bobbidy ve Boo. Doğum esnasında verilen ilaç karışımı yüzünden, Marty'nin annesinin kafası belgeleri doldururken hâlâ kıyaktı. Ve Queens'te bir haham olan Marty'nin babası, içinden üç karpuza eşdeğer büyüklükte bebekler çıkarmış olan bir kadınla tartışmayacak kadar akıllıydı.

"Sen beni onlar gibi sinirlendirmiyorsun. Ve seni sevdiğim için, yataktan yeni çıkmış gibi görünmediğini sadece bir çöp kovasından fırlamış gibi göründüğünü söylemeye hakkım olduğunu düşünüyorum."

Bu, her kızın duymak istediği bir şeydi.

"Zor bir sabahtı. Geç uyandım."

"Bir tatile ihtiyacın var. Ya da en azından bir günlük bir izne. Dün gece bizimle birlikte gelmeliydin. Chelsea'deki yeni mekâna gittim ve muhteşem bir adamla tanıştım. Matt Bomer'ın gözleriyle Shemar Moore'un gülümsemesine sahip olan bir adamla." Marty, kaşlarını yukarı aşağı oynattı. "Bu gece buluşmamız gerekiyor."

Teslimat kamyonunun arka sokağa girdiğini görünce kahve filtresini Marty'e verdim. Ardından, sonraki on beş dakikayı ensesi kalın bir mankafayla üzerime yıkmaya çalıştığı kahrolası küflü peyniri neden kabul etmediğim konusunda tartışarak geçirdim.

Ve günüm daha da güzelleşti.

Tam altı buçukta ışıkları yaktım ve KAPALI tabelasını AÇIK olarak değiştirdim. Alışkanlıktan kapının sürgüsünü açtım, aylardır kırıktı; henüz yenisini alacak fırsatım olmamıştı.

İlk başta, kar tam bir felakete dönüşecekmiş gibi görünmüyordu. "Sabah egzersizi" için her gün iki blok öteden buraya yürüyen doksan yaşındaki minik Bayan McGillacutt ile birlikte işe giden yerli tayfanın kahve hasretini giderdik.

Ama saat dokuzu geldiğinde, Marty ile birlikte pencereden kar yağışının yüz yılın fırtınasına dönüşmesini izlerken arka planda ses olması için tezgâhın sonundaki televizyonu açtım. Müşterilerden tek bir iz bile yoktu.

"Benimle birlikte buzdolabıyla kileri temizlemek ve fırının arkasını ovalamak ister misin?"

Hazır fırsat bulmuşken temizliği aradan çıkarabilirdik.

Marty kahve fincanını havaya kaldırdı. "Yolu göster, arkadaşım."

Marty'i öğlen eve yolladım. Saat birde olağanüstü hâl ilan edildi; sadece resmi arabaların yola çıkmasına izin vardı. Saat ikide, Ellie bir kasırga gibi dükkândan içeri daldı ve sonra fırtınayı bir arkadaşının evinde geçirmek için hemen geri çıktı. Öğleden sonra, kar fırtınası esnasında eve kapanacak olan birkaç düzenli müşteri turta depolamak için dükkâna uğradı.

Altıda, faturalar üzerinde çalışmaya başladım ki bu da evrakları, hesap defterlerini ve banka bildirimlerini ön taraftaki masalardan birinin üzerine yayıp hepsine

bakmak anlamına geliyordu. Şeker fiyatı artmıştı; *mankafalar*. Kahve zamlanmıştı; *piçler*. Meyvelerden kısıntı yapmayı reddediyordum. Marty'i her hafta düzenli olarak Maxwell Çiftliği'ne gönderirdim, ülkedeki en iyi ürünleri yetiştiriyorlardı.

Saat dokuz buçuğa geldiğinde, gözlerim kapanmaya başladı ve paydos etmeye karar verdim.

Kapının üstünde çınlayan zili ve saldırgan bir şekilde tartışan iki farklı sesi duyduğumda, arka taraftaki mutfakta bir turtayı buzdolabına yerleştiriyordum.

"Parmak uçlarım dondu. Soğuk ısırması olamam; parmaklarım, Franny'nin bende sevdiği üçüncü yer."

"Banka hesabın, Franny'nin sende sevdiği birinci, ikinci ve üçüncü şey. Yaşlı bir kadın gibi konuşuyorsun. O kadar uzun bir süredir yürümüyorduk bile."

Dikkatimi çeken ikincisinin sesiydi. Her ikisinin de aksanı vardı ama onun sesi daha derin, daha pürüzsüzdü. Uzun bir günün ardından sıcak bir banyoya girmek gibi rahatlatıcı ve keyifli hissettiriyordu.

Sallanan mutfak kapısından geçtim. Ve sanırım ağzım bir karış açık kaldı.

Bir smokin giyiyordu; siyah kravat boynunun etrafında gelişigüzel bir şekilde asılı duruyordu ve beyaz gömleğinin üstten iki düğmesi bronz göğsünü gözler önüne serecek şekilde açıktı. Smokin, sert kaslarını ve altındaki gergin ve sıcak teni vurgular şekilde bedenini sarıyordu. Çenesi sıcak mermerden yapılmış gibi güçlü ve *keskindi*. Bir *GQ* modelinin sahip olmak için her şeyi yapabileceği elmacıkkemiklerine sahipti. Burnu düzgündü; dudakları dolgundu ve karanlık, ahlaksız şeyler fısıldamak için yaratılmışlardı. Erkeksi kaşlar, siyah ve uzun kirpiklerin çevrelediği gri yeşil –güneşteki deniz camlarının rengin-

deki– gözlerin üzerinde duruyordu. Saçları koyu renkti ve gürdü; alnına düşmüş olan birkaç tutam, ona, zahmetsiz bir umursamazlık havası katıyordu.

"Merhaba."

"Ah... Merhaba." Dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Ve bu son derece... Ahlaksız hissettirdi.

Yanındaki adam –kızıl saçları ve parlak mavi gözleri olan hafifçe tombul adam– "Lütfen bana sıcak çayınız olduğunu söyle; tüm servetim senindir," dedi.

"Evet, çayımız var ve size sadece 2,25 dolara mal olacak."

"Şu anda resmen en sevdiğim kişi sensin."

Duvar kenarında bir masa seçtiler; koyu saçlı olan son derece özgüvenli görünüyordu, sanki mekânın sahibiymiş gibi, sanki tüm dünyanın sahibiymiş gibi. Sandalyeye oturarak rahat bir şekilde arkasına yaslandı; gözleri, x ray görüşü olan bir adamın yapacağı şekilde üzerimde dolaştı.

"Siz de oturacak mısınız?" diye sordum kapının iki yanında dikilen koyu renkli takım elbiseli iki adama. Koruma oldukları her hallerinden belliydi; şehirde, zengin ve ünlü olanları tanımaya yetecek kadar adam görmüştüm.

"Hayır, sadece biz olacağız," diye cevap verdi koyu saçlı olan.

Kim olduğunu merak ettim. Yabancı yatırımcılardan birinin oğlu muydu? Ya da bir aktör olabilir miydi; bunun için gerekli olan vücuda ve yüze sahipti. Ve tabii... Tavra da. "Dikkat eti, beni hatırlamak isteyeceksin," der gibiydi.

"Bu havada dışarı çıktığınıza göre çok cesur olmalısınız." Masaya iki menü bıraktım.

"Ya da aptal," diye homurdandı kızıl saçlı olan.

"Onu buraya ben sürükledim," dedi koyu saçlı. "Sokaklar boş, bu sayede istediğim gibi dolaşabiliyorum." Sesini planlı bir şekilde kısarak devam etti. "Kafesimden çıkma-

ma yılda sadece birkaç kez izin veriyorlar."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama bunu söylediğini duymak belki de gün boyunca başıma gelen en heyecanlı şeydi. Kahretsin, bu çok acınasıydı.

Kızıl saçlı menüyü inceledi. "Buranın spesiyali nedir?"

"Turtalarımız."

"Turta mı?"

Kalemimi elimdeki not defterine vurdum. "Hepsini kendim yapıyorum. Şehirdeki en iyi turtalardır."

Koyu saçlı, "Bana şu turtandan biraz daha bahset," diye mırıldandı. "Lezzetli mi?"

"Evet."

"Sulu mu?"

Gözlerimi devirdim. "Kendine sakla."

"Anlayamadım?"

"Dedim ki turta kinayelerini kendine saklayabilirsin." Birçok defa duyduğum tüyler ürpertici sözleri taklit ederken sesimi alçalttım. "*Turtanı bütün gece yiyebilirim, bebeğim.*"

Adam güldü; kahkahası sesinden bile güzeldi.

"Peki ya dudakların?"

Gözlerinin içine baktım. "Ne olmuş onlara?"

"Uzun zamandır gördüğüm en tatlı şeyler. Göründükleri kadar lezzetliler mi? Eminim öylelerdir."

Ağzım kurudu ve nükteli hazır cevap kişiliğim mortu çekti.

"Sen bu baş belasına aldırma," dedi kızıl saçlı. "Üç gün üst üste körkütük sarhoş oldu."

"Baş belası" gümüş bir cep matarasını havaya kaldırdı. "Ve dördüncüye doğru ilerlemek üzereyim."

İçki alemlerinden sonra geç saatte bir şeyler atıştırmak isteyen sarhoş üniversitelilerden yeterince görmüş-

tüm. Ama bu adam sarhoşluğunu iyi saklıyordu.

Kızıl saçlı elindeki menüyü kapattı. "Bir çay ve vişneli turta alacağım. Ve şeftalili. Lanet olsun, yaban mersinliden de getir lütfen."

Arkadaşı küçümseyerek homurdandı ama kızıl saçlı hiç de pişman değildi. "Turtaları severim."

Diğerine döndüm.

"Elmalı," dedi yumuşak bir sesle son derece normal, üç heceli bir kelimeyi bile tamamıyla seksi hale getirmeyi başarmıştı. Kasıklarım, İhtiras Rüzgârları filmindeki Brad Pitt'in at üstünde dörtnala kendisine doğru geldiğini görmüş bir aşk romanı kahramanı gibi kendinden geçti.

Ya adamın sesinde şehvet tılsımı vardı ya da benim biran önce biriyle birlikte olmam gerekiyordu. Ah, kimi kandırıyordum ki, elbette biriyle birlikte olmaya ihtiyacım vardı. Bekâretimi, on yedi yaşındayken lisedeki sevgilime kaybetmiştim. Jack'ten sonra hayatıma hiç kimse girmedi, kızlık zarımın yeniden büyümüş olması son derece olasıydı. Tek gecelik ilişkilerle ilgilenmiyordum ve bir ilişki yaşamaya da vaktim yoktu.

Kızıl saçlının telefonu çaldı ve adam hoparlörü açarak cevap verdiğinde, sesler beni mutfağa kadar takip etti.

"Merhaba, sevgilim! Sanki yıllardır seni bekliyorum. Sen aradığında uyumuş olmaktan korktuğum için dayanamayıp ben aradım."

Telefondaki kadının da aksanı vardı, çok hızlı konuşuyordu ve sesi son derece uyanık geliyordu.

"Kaç tane enerji içeceği içtin, Franny?"

"Üç ve harika hissediyorum! Birazdan köpük banyosu yapacağım ve beni köpükler içinde ne kadar çok sevdiğini biliyorum, bu nedenle hazır aramışken FaceTime yapmaya ne dersin?"

"Lütfen yapma," dedi şehvetli ses alaycı bir şekilde.

"O Nicholas mı, Simon?"

"Evet, burada yanımda. Bir şeyler atıştırıyoruz."

"Tüh, yalnız olduğunu sanıyordum. Öyleyse köpüklerin beklemesi gerekecek. Ah, sana iki yeni gömlek yaptım; fevkalade oldular. Görmen için sabırsızlanıyorum!"

Durumu arkadaşına açıklamaya çalışan Simon'ın sesinde aldırmazlık vardı. "Hobi olarak dikişe başladı. Benim için kıyafetler yapmak hoşuna gidiyor."

Ve arkadaşı, "Kendisi için bir ağız tıkacı yapabilir mi?" diye karşılık verdi.

Görünüşe göre Franny de bunu duymuştu. "Siktir git, Nicky!"

Simon, otele döndüğünde birlikte köpük banyosu yapma vaadiyle telefonu kapattıktan sonra iki adam kısık sesle mırıldanmaya devam etti. Ellerim çay fincanı ve turta tabaklarıyla dolu bir şekilde mutfak kapısından çıktığımda, sohbetin son kısmını yakalayabildim.

"...zor yoldan öğrendim. Her şey satılıktır ve herkesin bir fiyatı vardır."

"Tanrım, sinirlendiğinde tatlı bir günışığına dönüşüyorsun. Daha sık içmemen çok yazık!"

Simon alaycılık konusunda baya iyiydi.

Tabakları masaya yerleştirirken, o gri yeşil gözlerin beni izlediğini hissettim. Artık adını bildiğim için çok daha seksi birine dönüşmüş olması muhtemeldi. Nicholas. Güzel bir isimdi.

"Sen ne düşünüyorsun, güvercinim?" diye sordu bana.

Turtasını önüne doğru ittim ve Simon da kendi yaban mersinli turtasına saldırdı.

"Ne hakkında ne düşünüyorum?"

"Biraz önce tartışıyorduk. Deneyimlerime dayanarak,

doğru fiyata herkesin ve her şeyin satın alınabileceğini düşünüyorum. Sen ne diyorsun?"

Eğer bu soru, çok daha küçük, aptal ve hayat konusunda tecrübesiz olduğum zamanlarda sorulmuş olsaydı, kesinlikle imkânsız derdim.

"Size katılıyorum. Paran varsa kralsın."

"Lanet olsun, ikiniz de beni depresyona sokuyorsunuz," dedi Simon. "Bir dilim turtaya daha ihtiyacım olabilir."

Nicholas yavaşça gülümsedi. Harika gülümsemesi başımı döndürdü ve dizlerimi gevşetti. Gamzeleri vardı. Onları daha önce nasıl fark etmemiştim? Bu, çarpıcı etkisine çocuksu, neşeli bir hava katıyordu.

"Böyle düşünmene sevindim, tatlım."

Bir aptal gibi kıkırdamaya sadece saniyeler uzaktaydım; bu yüzden oradan uzaklaşmaya başladım. Ta ki o ses –telefon rehberini okumasını bile dinlemekten keyif alacağım o ses– beni durdurana kadar.

"On bin dolar."

Arkamı dönerek başımı eğdim.

Nicholas, sözlerini açıklığa kavuşturdu. "Geceyi benimle birlikte geçirirsen, sana on bin dolar veririm."

"Ne yapmak için?" diyerek kahkaha attım; çünkü dalga geçiyordu, değil mi?

"Yatak geniş ve boş. Oradan başlayıp sonrasında ne olacağına bakarız."

Bakışlarımı ondan Simon'a çevirdim. "Bu bir şaka mı?"

Nicholas matarasından bir yudum daha aldı. "Para ya da seks konusunda asla şaka yapmam."

"Seninle yatmam için bana on bin dolar ödemek mi istiyorsun?"

"Birden çok kez ve onlarca farklı pozisyonda. Sana," elleriyle tırnak işareti yaptı, 'kur' yapabilirim ama bu uzun

sürer." Parmağıyla saatine vurdu. Elmas işlemeli platin bir Rolex'ti... Rahatça yüz otuz bin dolar ederdi. "Ve bu günlerde zaman konusunda fazlasıyla sıkıntı çekiyorum."

Ilk şoku atlatarak alayla güldüm. "Para için seninle yatmayacağım."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben bir fahişe değilim."

"Elbette, değilsin. Ama genç ve güzelsin; ben de yakışıklı ve zenginim. Asıl soru, neden şimdiden sevişmeye başlamış olmamamız?"

Bu son derece güçlü bir argümandı.

Bir dakika –hayır– hayır, değildi. Son derece kötü bir argümandı. Kötü, ahlaksız, vahşi... *Kahretsin*!

Nicholas bu düşünceyi gözden geçirmemi izlemekten keyif alıyormuş gibi görünüyordu.

Tanrım, gerçekten de ciddi bir şekilde düşünüyordum. Onlar gittikten çok sonra bile en ince detaylarına kadar defalarca düşünüyor olacaktım. Ancak fanteziler bir yana, gerçek hayatta böyle bir şeyden hoşlanacak türde bir kız değildim.

"Hayır."

"Hayır mı?" Gerçekten şaşırmış ve hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Hayır," diye tekrarladım. "Bu yanlış olur."

Beni ölçüp biçerken parmağını alt dudağına sürttü. Ölçüp biçmekten bahsetmişken, parmakları harikaydı. Uzundu, kalınlığı tam kararındaydı ve tırnakları tertemizdi. Ve garip bir şekilde aklıma birden Dr. Seuss geldi. *Ah, o parmakların gidebileceği yerler...*

Bende gerçekten büyük bir sorun vardı.

"Erkek arkadaşın var mı?"

"Hayır."

"Lezbiyen misin?"

"Hayır."

"Öyleyse yapacağın en doğru şey budur."

Çenemi havaya dikip kollarımı kavuşturdum. "Şerefim satılık değil."

Nicholas, beni gözleriyle yiyip bitirerek öne doğru eğildi. "Penisimi şerefinin yanına bile yaklaştırmak istemiyorum, canım. Onu başka bir yere sokmak istiyorum."

"Her şeye bir cevabın var mıdır?"

"İşte sana bir cevap: yirmi bin dolar."

Kahretsin. Ağzım açık kaldı; eğer içeride sinek falan olsaydı kesin boğazıma kaçardı.

O harika gözler beni derinlerine çekerek gözlerimin içine baktı. "Pişman olmayacaksın, yemin ederim."

Para düşüncesi, seksle ilgili tüm düşünceleri gölgeledi. O kadar parayla yapabileceğim şeyler... Su ısıtıcısını değiştirmek, ipotek borcunun büyük bir kısmını kapatmak, Ellie'nin ikinci dönem okul taksitini ödemek. Tanrım, bu çok cezbediciydi.

Ama para tükendikten sonra, ki bu hızlı bir şekilde olacaktı, aynadaki yansımam hâlâ yerinde duruyor olacaktı.

Ona her gün bakmak zorunda kalacaktım.

"Sanırım ikimiz de yanıldık." Omuzlarımı silktim. "Bazı şeyler, fiyatı ne olursa olsun satılık değildir."

Simon alkışladı. "Aferin, tatlım. İyimserlik kazandı. Bu arada bu turta muhteşem, hepsini kendinin yaptığını söylemiştin, değil mi? Bir yemek kitabı yazmalısın."

Simon'a cevap vermedim. Nicholas gözlerimin içine bakıyordu; bakışlarımı ondan alamıyordum.

"Veya belki de yanlış şeyi satın almaya çalışıyorumdur. Bazen inek satılık değildir ama sütü de bedavaya gelmez."

Tamam, sarhoşluğu artık kendini belli ediyordu; çün-

kü ağzından çıkanlar hiç de mantıklı değildi.

"Bunun ne anlama geldiğini açıklamak ister misin?"

Nicholas kahkaha attı. "Bir öpücüğe ne dersin?"

Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Ve söylediği bir sonraki şey nefes almayı tamamen imkânsız hale getirdi.

"Eğer biran önce tatlarına bakmazsam aklımı kaçıracağım."

Dudaklarıma hiç dikkat etmemiştim. Sanırım güzellerdi, doğuştan dolgun ve pembelerdi; günde birkaç kez ahududu aromalı dudak parlatıcısı ya da shea yağı sürüyordum.

"Beş bin dolar."

Onu bedavaya bile öperdim. Ama böyle bir teklif yapmasında, heyecan verici –neredeyse onur verici– bir şey vardı. Bunu, üstüne para bile verecek kadar çok istiyordu.

"Beş bin dolar? Sadece bir öpücük için mi?"

"Aynen öyle dedim."

"Dil de olacak mı?"

"Dil olmadan gerçek bir öpücük sayılmaz."

Sadece bir süre tereddüt ettim. Nicholas'ın her şeyi... Mahvetmesine yetecek kadar.

"Sadece evet de, sevgilim. Belli ki paraya ihtiyacın var."

Soluğumun kesilmesine engel olamadım. Bir yabancıdan gelecek beş kelimenin bu kadar can yakacağını hiç düşünmezdim. *Ne pislik ama!*

Zoruma giden binlerce şey vardı; içinde bulunduğum durumun yüzüme vurulmasının utancı, bu adamın –bu harika, çekici adamın– beni bir çeşit hayır işi olarak görmesinin hayal kırıklığı... Bir anda, kahve dükkânını kuş bakışı görüyordum: Soyulmuş boya, kırılmış kilit, yıpranmış sandalyeler ve yıllar önce şık olmayı bırakmış pespaye perdeler.

"Lanet olsun, Nicholas," dedi Simon.

Ama Nicholas sadece bana bakıyordu; o kibirli yeşil gözleri beklentiyle ışıldıyordu. Bu yüzden ona beklediği şeyi verdim.

"Eller masanın altına," diye emrettim.

Genişçe gülümseyerek matarasını cebine koydu ve kendine söyleneni yaptı.

"Gözlerini kapat."

"İdareyi ele almaktan korkmayan kadınları severim."

"Artık konuşmak yok." Yeterince şey söylemişti.

Gözlerimi tamamen açık tutarak, yakışıklı yüzünün her bir köşesini hafızama kazıyarak, sıcak nefesini yanağımda hissederek öne eğildim. Bu kadar yakından çenesindeki kirli sakalı görebiliyordum; bir an için o sakalın karnıma, bacaklarıma –her yerime– sürtünmesinin nasıl hissettireceğini merak ettim.

Sonra tek bir hamlede, tabağını elime aldım ve elmalı turtayı o aptal, yakışıklı yüzüne yapıştırdım.

"Bunu öp, pislik."

Doğrulup hesabı masaya yapıştırdım.

"Hesabınız; parayı masaya bırakın. Kapı orada, beyzbol sopamla geri gelip bana neden Babe Ruthette dediklerini size göstermeden önce gidin."

Mutfağa doğru giderken arkama bakmadım ama bir mırıltı duydum.

"Güzel turta."

Ve zaten bilmiyormuşum gibi, şimdi bir kez daha emin oldum: Erkekler berbattı.

Dördüncü Bölüm

Nicholas

Anthorp Kalesi'nde, kraliyet ailesi tarafından yüzyıllar boyunca kullanılmış olan savaş silahlarının sergilendiği bir duvar vardı. Kılıçlar, hançerler... Bazılarının üstünde hâlâ kan vardı. O silahlardan biri bir gürzdü, genellikle top ve zincir diye bilinirdi; ağır, çivili bir topa zincir ile bağlanmış olan altmış santimlik bir sopaydı. Kullanan için tehlike arz ettiği ve tekrar sallamadan önce uzun bir süre geçmesi gerektiği için savaşta nadiren kullanılan kullanışsız bir topuzdu. Ancak kullanıldığında, meydana gelen hasar ölümcül olurdu, çiviler zırhı delip göğsün ve kafataslarının içine girerdi.

Gözlerimi açtığımda aklıma gelen ilk şey o gürzdü; çünkü bir tanesi beynime saplanmış gibi hissediyordum. Karanlık odadaki güneşliklerin arasından süzülen beyaz ışığın parlak şeridi, gözlerimin ardında şiddetli bir acının patlak vermesine neden oldu. İnledim ve bir an sonra kapı açıldı; Simon'ın gölgesi koridordan içeri sızıyordu.

"Demek hayattasın. Bir süre için emin olamadım."

"İlgin için teşekkürler," diye çıkıştım, fazlasıyla *yüksek bir sesle*. Sessiz kelimeler bile kafatasımın içinde bir şarapnel gibi patlıyordu. Bu kez biraz daha sakin bir şekilde tekrar denedim. "Dün gece ne içmeme izin verdin?"

Simon acımasızca kahkaha attı. "İzin mi verdim? The Goat'tan beri aynı şeyi içmeye devam ediyorsun. Votka-sek. Barbar."

Bir daha asla. Son bir kez daha benim için toparlanırsa, bundan sonra ona karşı daha iyi ve daha akıllı davranacağıma dair karaciğerime yemin ettim.

Mide bulandırıcı bir farkındalıkla, dün akşam kraliyet derneklerinden birini desteklemek için katıldığımız resmi etkinliği hatırladım. "Galada kendimi aptal yerine koyacak bir şey yaptım mı?"

"Hayır, son derece ihtiyatlıydın. Sessiz ve soğuk. Hâlâ ayakta durabildiğin için şanslı olduğunun farkında olan tek kişi bendim."

İyi. En azından bunun için endişelenmem gerekmiyordu.

Şakaklarımı ovuşturdum. "Dün gece garip bir rüya gördüm."

"Uçan pembe fillerle balerin tütüsü içindeki Fergus'u mu gördün? Bu beni her zaman rahatsız ediyor."

Kahkaha attım ama belli ki bu akıllıca bir seçim değildi. Tüm kemiklerim ağrıyordu.

"Hayır," dedim sessizce. "Annemi gördüm."

"Ah?"

"O... Beni azarlıyordu. Çok sinirliydi. Hatta ensemdeki tüyleri bile çekiştirdi. Halk içinde yaramazlık yaptığımızda bunu nasıl yaptığını hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum." Simon'ın sesi nostalji yüklüydü. "Henry tüm basının önünde, 'Ayy, saçımı niçin çektin anne?' diye

bağırıp her şeyi mahvedinceye kadar."

Rahatsızlığa rağmen kıkırdadım.

"Sana neden kızıyordu? Biliyor musun?"

"Dedi ki... Meleği ağlattığımı söyledi." Işığı engellemek için kolumu yüzümün üstüne koydum.

"Eh, kız bir meleğe benziyordu ve turtası da cennet gibiydi. Gözyaşlarını görmedim ama duygularını incittiğin kesin."

Kolumu yüzümden çekip doğrulmak için mücadele ettim.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Garson kız," diye açıkladı Simon. "Kameralar ve hayran kızlar tarafından saldırıya uğramadan dolaşabildiğin için şehirde beni oradan oraya sürükledikten sonra uğradığımız kahve dükkânındaki kız. Hatırlamıyor musun?"

Zihnimden bazı görüntüler geçti. Bir tanesinde durdum, yaralı bir iç çekiş sesi ve gözyaşlarıyla mücadele eden lacivert gözler.

"O... O *gerçek* miydi?"

"Evet, seni kahrolası piç, gerçekti. Biraz oynaşmak için ona yirmi bin teklif ettin. Seni reddetti. Akıllı kız."

Avcumu çeneme sürterken geceden kalma kırıntıları ve şeker taneciklerini hissettim. Elmaların tatlı tadı hâlâ damağımdaydı. Ve her şey bir anda geri geldi, her kelimesi.

"Lanet olsun... Hikâye daha internete düşmedi mi?"

Manşeti şimdiden görebiliyordum:

AZGIN PRENS NEW YORK'TA

"Hayır. Tek bir kelimesi bile duyulmadı." Simon saatini kontrol etti. "Saat öğleden sonra iki buçuk oldu bile, yani muhtemelen güvendesin. Küçük kuş şakıyacak olsaydı,

bence şimdiye kadar çoktan sızmış olurdu."

"Bu iyi bir haber, sanırım."

Ama yine de... Sebebi ister gördüğüm rüya isterse davranışım olsun, pişmanlık bir buhar gibi etrafımda yükselmeye başladı. Aldığım her nefesle birlikte ciğerlerime yapıştı.

"Dışarıda hâlâ yağıyor. Ne fırtına ama. Güne uyuyarak devam edebilirsin; bugün seyahat etmeyeceğiz."

"Iyi fikir," diye mırıldandım; zihnimde dans eden lezzetli dolgun dudakların ve dalgalı siyah saçların görüntüsüyle çoktan uykuya dalıyordum.

Ertesi sabah, kendimi tekrar neredeyse insan gibi hissediyordum –yine de başım hâlâ ağrıyordu ve zihnim pusluydu. Askeri bir yardım kuruluşunun başkanlarıyla bir toplantım vardı ve gün doğmadan hemen önce yola çıkmayı planlıyorduk. Gideceğimiz yere ne kadar erken varırsak, bizi karşılamak için bekleyen kalabalık o kadar az olurdu. Neyse ki lanet olası kar nihayet durmuştu ve bu şehirle ilgili hoşuma giden bir şey varsa o da herhangi bir felaketten sonra hemen toparlanabilme yeteneğiydi. Yollar iyi görünmesine rağmen Logan, limuzini bir SUV ile değiştirdi. Simon bir fincan çay ve yanında bir ya da iki dilim turta ile kahvaltı yapmak istediğinden bahsederken, arka koltuğa oturup kravatımı ve kol düğmelerimi düzelttim.

Oraya geri dönmek için bir bahane arıyordum; gerçi bir bahaneye falan ihtiyacım yoktu. Çünkü güzel garsonu ve ona nasıl davrandığımı düşünmeden duramıyordum. Ben onaylayınca Simon, Logan'a yolu tarif etti ve birkaç daki-

ka sonra Amelia'nın Yeri'nin önüne park etmiştik. Sokak lambaları hâlâ yanıyordu ve kaldırımlar boştu ama kapı açıktı; bu yüzden içeriye girdik, kafalarımızın üstünde rahatsız edici bir zil çaldı.

İçerisi sessizdi. Oturmadım, odanın ortasında masaların arasında öylece dikildim.

"Kapalıyız," dedi, sallanan kapıdan içeri girerek. Sonra başını kaldırdı ve olduğu yerde kalakaldı. "Ah, sensin."

Hatırladığımdan bile daha güzeldi. Hayal ettiğimden de. Gece yarısı rengindeki bukleler, bir müzeye ait olan yüzü çerçeveliyordu, canlı yağlıboyalarla ve yumuşak suluboyalarla yapılmış gibi görünen, çarpıcı derecede koyu, safir rengi gözleri vardı. Helen binlerce gemiyi denize indirdiyse, bu kız da binlerce penisi sertleştirebilirdi.

Çok güzeldi; başının üst kısmı sadece çeneme kadar geliyordu ama olağanüstü bir şekilde kıvrımlıydı. Kırışık beyaz bluzunun düğmelerini zorlayan dolgun göğüsleri, ellerimle sarabileceğim ince bir beli, siyah eteğinin altında şekilli bir kalçası ve siyah ince çorapla kaplı bronz bacakları tüm paketi mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

Yabancı bir endişe hissi, içimde bir soda gibi köpürdü.

"Kapı açıktı," diye açıkladım.

"Kilidi bozuk."

Logan kilide hafifçe vurdu. Güvenlik onun hayatıydı; dolayısıyla kırık bir kilit onu son parçası eksik olan bir yapboz kadar sinir ederdi.

"Ne istiyorsun?"

Kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu. Bu, hemen savunmaya geçmesinden ve sesindeki suçlayıcı tondan belliydi. Bazı kadınlar beni tanımıyormuş gibi davranmaya çalışırlardı ama gerçeği her zaman anlardım. Bu kızın ise cehaleti... Heyecan vericiydi. Beklenti yoktu, gizli bir

amaç yoktu, rol yapmak için herhangi bir neden yoktu, ne görüyorsa onu alacaktı. Ve gördüğü tek şey bendim.

Boğazım aniden çorak bir arazi gibi kupkuru kesildi. Yutkundum ama bu çok zordu.

"Şey, birkaç turtaya ihtiyacı var," dedim başparmağımla Simon'ı göstererek. "Ve ben... Geçen akşamki davranışım için özür dilemek istedim. Normalde öyle davranmam. Biraz sarhoştum..."

"Deneyimlerime göre, insanlar normalde yapmayacakları şeyleri sarhoşken de yapmazlar."

"Hayır, haklısın. Tüm o şeyleri düşünürdüm ama onları yüksek sesle asla söylemezdim." Yavaşça ona doğru yaklaştım. "Ve eğer ayık olsaydım... Açılış teklifim çok daha yüksek olurdu."

Kollarını kavuşturdu. "Şirin olmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır. Bunun için çalışmama gerek yok... Zaten öyleyim."

Kaşlarını hafifçe çattı, sanki kızması mı yoksa gülmesi mi gerektiğine karar veremiyormuş gibiydi. Kendimi gülerken buldum. "Adın ne? Daha önce sorup sormadığımı bilmiyorum."

"Sormadın. Ve adım, Liv."

"Bu garip bir isim. Bebekken hasta mıydın? Demek istediğim, *yaşamak** annenle babanın senin için umdukları şey miydi, yoksa ebeveynlerin seni sevmiyorlar mıydı?"

Sanki sırıtmasına engel olmaya çalışıyormuş gibi dudakları büküldü. Ama gülümseme kazanıyordu.

"Liv, Livvy, Olivia'nın kısaltması. Olivia Hammond."

"Ah." Yavaşça kafa salladım. "Bu güzel bir isim. Çok daha uygun." Gözlerimi ondan alamıyordum. Bunu zerre kadar istemiyordum. "Pekâlâ, Olivia, ilk tanıştığımızda

* İngilizcedeki *live* (yaşamak) kelimesine gönderme yapıyor. (ç.n.)

sana karşı olan tavrım için özür diliyorum ve özrümü kabul etmeni umuyorum."

Yüzünde kısacık bir an için ufacık bir hareket oldu ama onu gördüm. Sonra bir masaya doğru ilerledi ve şeffaf paketleme kâğıdıyla sarılı bir turtayla uğraşmaya başladı. "Her neyse. Artık umurumda değil. Zaten doğru olmayan bir şeyi de söylemedin. Paraya ihtiyacım olduğu gün gibi ortada."

Kendini küçük görmesi ve bunun benim yüzümden olması sesimi keskinleştirdi. "Olivia."

Başını kaldırıp yüzüme baktı. Ve ses tonum yumuşadı. "Özür dilerim. Gerçekten."

Koyu mavi gözleriyle bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra yumuşak bir şekilde, "Tamam," dedi.

"Tamam," diye karşılık verdim aynı yumuşaklıkla.

Ardından gözlerini kırpıştırıp turtayı Simon'a verdi. "Bunu alabilirsin; iki günlük, bu nedenle onu satmayacağım. Biraz kuru olabilir ama bizim ikramımız."

Simon, yaralı bir koyun hediye edilmiş bir kurt gibi gülümsedi.

"Sen gerçekten bir meleksin, kızım."

"Yanına bir çatal da alabilir mi?" diye sordum. "Böylece tüm yol boyunca karnının gurultusunu dinlemek zorunda kalmam."

Sırıtarak, Simon'a bir çatal verdi.

Ve ben de en önemli ödül için harekete geçtim.

"Bir ara kahve içmek ister misin, Olivia? Benimle?"

Bir kadını gerçek bir randevuya davet etmeyeli yıllar olmuştu. Çok garipti; canlandırıcı ve aynı zamanda sinir bozucuydu.

"Kahve sevmem. Elimi bile sürmem."

Gözlerimi etrafta dolaştırdım. "Bir kahve dükkânında çalışıyorsun."

"Aynen."

Başımı salladım. "Hımm, ne demek istediğini anlıyorum. Öyleyse akşam yemeği olmak zorunda. Bu akşam müsait misin? Geri dönerken seni alabilirim."

Olivia gergin bir kahkaha attı.

"Vaktin olmadığını sanıyordum," diyerek havada parmaklarıyla tırnak işareti yaptı, 'kur' yapmak için."

"Bazı şeyler zaman ayırmaya değer."

Bu onu hazırlıksız yakaladı. "Şey, ben... Randevuya... Çıkmam."

"Yüce Tanrım, neden?" diye sordum dehşetle. "Bu lanet olası bir günah."

"Günah mı?"

"Çekicisin ve belli ki zekisin. Daha sık randevuya çıkmalısın, tercihen de bunun nasıl yapıldığını bilen bir erkekle." Avcumu göğsüme koydum. "Tesadüfe bak ki *ben* bu konuda harikayım."

Olivia hafif bir kahkaha attı. Ve bana bir kaya oluşumunun zirvesine çıktığım zamanlardaki gibi hissettirdi. Tatmin edici. Galip. Liv herhangi bir cevap veremeden, acı acı havlayan, hırıltılar çıkaran, dört bacakları üzerindeki tüylü bir baş belası yanında belirdi.

"Ellie!" diye bağırdı omzunun üzerinden. "Bosco buraya giremez!"

"*O* da ne?" diye sordum.

"Benim köpeğim."

"Hayır. Hayır, benim köpeklerim var. Köpekler, kurtlardan türemiştir. Bu ise bir sıçanın soyundan geliyor." Tekrar baktım. "Çirkin bir sıçan."

Küçük canavarı kollarına aldı. "Köpeğime hakaret etme."

"Öyle bir şey yapmaya çalışmıyorum, sadece gerçeği söylüyorum."

Bir kerecik olsun. Ve bu harika hissettirdi.

Ama şu havlama sona ermek zorundaydı. Boncuk gibi küçük gözleriyle temas kurdum ve parmaklarımı şaklatarak, "Şşşt!" diye emrettim.

Ve havayı huzurlu bir sessizlik doldurdu.

Olivia önce bana sonra da hayvana baktı. "Nasıl...bunu nasıl yaptın?"

"Köpekler sürü hayvanlarıdır; lidere saygı gösterirler. Bu da liderin ben olduğumu anlayacak kadar zeki." Liv'e doğru bir adım attım; burnuma temiz, hoş bir koku geldi; taze bal gibi. "Bakalım sende de işe yarayacak mı?" Parmaklarımı şaklattım. "Akşam yemeği."

Olivia sinirlenmiş ama isteği dışında biraz da eğlenmiş bir halde elini beline attı. "Ben bir köpek değilim."

Gözlerim –ahlaksız, sapık şeyler– güzel vücudunun her bir santiminde gezindi. "Hayır... Kesinlikle değilsin."

Olivia'nın yanakları pembeleşti; gözleri neredeyse menekşe rengine döndü. Çok güzeldi.

Ama sonra başka bir tüy yumağı sıçrayarak odaya girdi, bu seferki küçük ve sarışındı, ayaklarında Sünger Bob Kare Pantolon terlikleri vardı ve tüylü mor bir sabahlığa sarınmıştı.

"Ayyy, yaşasın... Okul yine kapandı." Birkaç dans figürü sergiledi. "Ooh-ohh..."

Ta ki bizi görene kadar, sonra donup kaldı.

Ve o kim olduğumu kesinlikle biliyordu.

"Selaaaam. Vay canına." Logan'ı işaret etti ve zayıf, utanmış bir sesle, "Kravatını beğendim," dedi.

Logan, söz konusu kravata baktıktan sonra başını sallayarak teşekkür etti.

Kız yer yarılıp da içine girmek istiyormuş gibi görünüyordu. Ama "köpeği" Olivia'dan alarak sessizce, "Şimdi

odama gidip dolabımda kendimi asacağım," diye itiraf etti.

O gittikten sonra, "Şaka mı yapıyor?" diye sordum.

"On yedi yaşında. Gününe göre değişiyor." Olivia, küçük ellerini eteğinin ön kısmına sürttü. "Peki, bu eğlenceliydi. Uğradığınız için teşekkürler." Simon'a el salladı. "Turtanın tadını çıkar."

Zaten çıkarıyordu. Simon, ağzı şeftalili turtayla doluyken gülümsedi.

Ardından Olivia bana dönüp, "Görüşürüz... Sanırım," dedi.

Bir adım öne çıktım ve sıcak elini tutarak parmaklarının üzerine yumuşak bir öpücük kondurdum. "Bundan emin olabilirsin, canım."

Beşinci Bölüm

Olivia

"Bundan emin olabilirsin, canım."

Vay canına. Az önce ne olmuştu öyle? Daireye çıkarken, James Bond'un martinisi gibi hissediyordum; çalkalanmış ama aynı zamanda karıştırılmış.

Tanıdığım erkeklerin çoğu, Jack de dâhil, rahat ve neşeliydi. Pasifti. *Bu akşam ne yapmak istersin? Bilmem, sen ne yapmak istersin? Bilmem.*

Ama Nicholas... Farklıydı. Kararlıydı. Bir *adamdı*. Sözünün dinlenmesine alışkın olan bir adamdı. Onu ayık gördükten sonra farkı anlayabiliyordum. Bunu davranışlarıyla belli ediyordu. Geriye doğru attığı geniş omuzları ve dümdüz tuttuğu uzun omurgasıyla varlığı neredeyse yerçekimi gibiydi, her şeyi kendi yörüngesine çekerek hepimizin onun peşinden gitmeyi istemesine neden oluyordu.

Tanrım, Bosco bile onu dinlemişti ki bu da o küçük canavarı kesinlikle bir hain yapıyordu ama anlıyordum.

Çok ateşliydi. Dudaklarının sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum. Bunu kim yapardı ki, bir kadının elini kim

öperdi? Tanıdığım hiç kimse yapmazdı, buna adım gibi emindim. Öptüğü yer sıcacıktı ve karıncalanıyordu. Damgalanmıştı ama kablo TV programlarındaki gibi teni cayır cayır yakan, iğrenç ve işkence edici tarzda değildi. İyi türde bir damgalanmaydı. İşaretlenme gibiydi.

"*Onun kim olduğunu biliyor musun?*" diye bağırdı Ellie, oturma odasında neredeyse üstüme atlayarak.

"Şişşt! Babam uyuyor."

Sorusunu fısıltıyla bağırarak tekrarladı.

"Ah, turtaları gerçekten çok seven bir arkadaşı olan zengin bir pislik mi?"

Ellie, iri mavi gözlerini devirdi. "Kardeş olduğumuza inanamıyorum!" Beni yatak odasına doğru çekti ve altı ay öncesinin *People* dergisini yüzüme vurdu. "O, Prens Nicholas'tı!"

Ve işte oradaydı, kapakta, mükemmel dudaklarıyla sırıtıyordu, mükemmel kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, beyaz yakalı bir gömleğin üstüne koyu mavi kaşmir bir kazak giymişti. Erotik bir Oxford Üniversitesi rüyasına benziyordu.

"Hadi canım sen de!" Dergiyi Ellie'nin ellerinden söküp alırken bile inkâr ediyordum.

Bu, bir türlü çıkaramadığım aksanını açıklıyordu; İngiliz ya da İskoç değildi, Wescoluydu. Ve tabii ki tavrını da; bir sürünün lideri değildi, kahrolası tahtın varisiydi! Derginin içinde onlarca daha resim vardı. Bebeklik fotoğrafı, dantel yakalı gömlek giydiği okulun ilk günü fotoğrafı, kameraya öfkeyle bakan bir delikanlı olarak yakından çekilmiş bir fotoğrafı. Ve çok daha yakın zamanda çekilmiş olanlar vardı; bir yemek davetinde kırmızı elbise giymiş olan büyüleyici, uzun boylu bir sarışının beline sarılmış olduğu bir fotoğraf ve bir meclis toplantısında

yüksek streth tahta bir sandalyede otururken çekilmiş bir fotoğraf.

Vay anasını, bu bir paparazzi tarafından çekilmiş olmalıydı, çok net değildi, yakınlaştırılmıştı ama kesinlikle oydu. Maldiv Adaları'nın turkuaz rengi okyanusundan çıkıyordu, temiz ıpıl ıpıldı, siyah saçları geriye doğru yatırılmıştı... Çıplaktı. Özel kısımları sansürlenmişti ama kaslarının doğru uzanan siyah tüyleri ve V şeklindeki belirgin kasları açıkça görülüyordu.

O çizgiyi takip etme arzusuyla dilim kıvrımlandı. *Kahretsin*, resmi yalamak istiyordum.

Konudaki küçük bir makale, ülkesi ve atalarıyla ilgili bilgiler veriyordu. İskoçya Bağımsızlık Savaşı'nda Güney İskoçlar ile güçlerini birleştiren bir kuzey İngiliz generali olan John William Pembrook'un soyundan geliyordu. Pembrook, İskoçların kralı Robert Bruce'un kızıyla evlenmişti. İskoçya'nın yenilgisinden sonra, Pembrook'un koalisyonu her iki ama ülkeden de ayrılmış ve yıllarca süren savaşlardan sonra kendi bağımsız ülkesini kurmuştu: Wessco.

Kan yanaklarıma hücum etti ve başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Benim bir *aptal* olduğumu düşünmüş olmalıydı. Onu tanımadığımı anlamış mıydı? Kimi kandırıyordum ki elbette anlamıştı, *yüzüne bir turta fırlatmıştım*.

Yüce Tanrım.

Ellie, parıltılı telefonunu yatağın üstünden aldı. "Bunu *kesinlikle* Snapchat'e koyuyorum!"

Tepkim ani ve içgüdüseldi.

"Hayır." Ellerini tuttum. "Yapma. Herkes onu bulmak için buraya gelecek, ortam tam bir tımarhaneye dönecek."

"Aynen!" Ellie yukarı aşağı zıplamaya başladı. "İşler

artacak. Ahh! Turtalarımızdan birine onun adını vermeliyiz! McSeksi, turtaların kralı!"

Bunun yapılacak en akıllıca şey olduğunu biliyordum. Aslında sokaklara düşmek istemeyen bir tarafım, *Sat, sat, sat,* diye bağırıyordu.

Ama bu... Yanlıştı.

Nicholas'ın önceki gece davrandığı gibi aşağılık bir herif olmadığından henüz emin değildim. Ona hiçbir şey borçlu değildim. Ama yine de onu satmak, işleri artırmak için onu kullanmak, tüm dünyaya onun nerede olduğunu söylemek... Bir ihanet gibi hissettiriyordu.

"Eğer bunu yayınlarsan bir daha geri gelmez, Ellie."

"Söyledi mi? Geri geleceğini?" Bu ihtimal onu sosyal medyadaki bir milyon beğeniden daha fazla heyecanlandırıyormuş gibi görünüyordu.

"Sanırım... Gelecek."

Omurgalarımdan yukarıya bir karıncalanma yükseldi, çünkü gelmesini *istiyordum.*

Ellie ve ben, ender rastlanan boş günümüzü SPA günü olarak kullandık. Ayaklarımızı suya soktuk, topuklarımızı törpüledik ve birbirimizin tırnaklarını yaptık. Ellerimizi nemlendirmek için vazelinle kaplayıp kalın pamuklu çorapların içine soktuk. Zeytinyağı ve yumurta karışımını saçlarımıza sürüp kafalarımızı streç filmle sardık, *acayip* çekici bir görüntüydü, keşke Instagram da bizi görebilseydi. Gözlerimize salatalık dilimleri koyduk ve yüzümüze yulaf ezmesinden maske yaptık. Tüm bunları yaparken arka planda VH1 80'lerin En İyi Film müzikleri çalıyordu: *Hayalet Avcıları, Gençlik Ateşi* ve *İlk Aşk İlk*

Dans. Güzelleşme ritüelini birbirimizin kaşlarını alarak sonlandırdık, ki bu nihai güven egzersiziydi.

Saat dört gibi, babam odasından çıktı. Gözleri yorgun ve kanlıydı ama kendisi iyi bir ruh halindeydi. Birkaç tur Maça Kızı oynadık; ardından babam, Ellie ve bana domates çorbasıyla ızgara peynirli sandviç yaptı. Uzun zamandır yediğim en iyi akşam yemeğiydi, bunun nedeni muhtemelen bir başkasının benim için yapmış olmasıydı. Güneş battıktan sonra, Ellie botlarını ayağına geçirip paltosunu giydi ve yürüyerek bir arkadaşının evine doğru gitti. Kısa bir süre sonra babam da evden çıktı; çocuklarla birlikte "maç izlemek" için bara gitti.

Ben de sandal ağacı ve hindistan cevizi kokulu bir mum yakıp yatağıma yatarak gün boyu hayalini kurduğum aktiviteyle meşgul oldum.

Nicholas Pembrook'u Google'da arattım.

Karşıma çıkan herhangi bir bilginin doğru olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bir sürü şey vardı. En sevdiği renkten (siyah), tercih ettiği iç çamaşırı markasına (Calvin's) kadar. Elbette, kendi Vikipedi sayfasına sahipti. Resmi bir internet sitesi ve on binlerce hayran sitesi vardı. Kıçının bile kendine ait bir Twitter hesabı vardı: @HisRoyalArse; ve John Hamm'in Penisi ile Chris Evans'in Sakalı hesaplarının toplamından daha fazla takipçiye sahipti.

Dedikodu siteleri, neredeyse konuştuğu her kadını –Taylor Swift'ten (onunla ilgili bir albüm yapmıştı), Betty White'a (hayatının en iyi gecesiydi) kadar– becerdiğini iddia ediyordu. Nicholas ve erkek kardeşi Henry çok yakındı, polo ve hayırseverlik gibi aynı tutkuları paylaşıyorlardı. Nicholas, büyükannesi Kraliçe'ye –küçük, yaşlı bir insanın olacağı şekilde sevimli, nazik görünümlü bir

kadındı– aynı zamanda hem tapıyor hem de onun öleceği zamana kadar gün sayıyordu.

Birkaç saat sonra, kendimi bir takipçi sapık gibi hissetmeye başladım ve bu yazarların çoğunun her şeyi uydurduğuna ikna oldum. Bilgisayarı kapatmadan önce, arama listesinin en üstündeki bir video dikkatimi çekti; Prens Thomas ve Prenses Calista'nın cenazesinden bir haberdi.

Videonun üzerine tıkladım ve her ikisi de beyaz olan altın işlemeli tabutların at arabasıyla çekildiği bir görüntüyle karşılaştım. Ağlayan seyirciler, sokaklara siyah bir perde gibi sıralanmışlardı. Kamera açı değiştirerek arabanın arkasından gelen dört kişiyi gösterdi. Kraliçe ve kocası Prens Edward ortadaydı; dalgalı saçlı küçük bir çocuk olan Prens Henry dış tarafta yürüyordu ve Nicholas da diğer taraftaydı.

On dört yaşındaki Nicholas tam boyuna ulaşmıştı; uzun bacakları, kömür rengindeki kruvaze takım elbisesiyle vurgulanıyordu. Elmacık kemikleri şimdiki kadar belirgin değildi, çenesi daha pürüzsüzdü, omuzları daha dardı ama yine de yakışıklı bir çocuktu. Haber spikerinin sesi, kraliyet ailesine mensup birine ait olan tabut son görev için katedrale varmadan önce şehrin her caddesinden geçerken, hükümdarın ve mirasçıların o tabutun arkasından yürümesinin bir Wessco geleneği olduğunu açıklıyordu.

Kilometrelerce. Ebeveynlerini gömmeden önce kilometrelerce yol yürümek zorunda kalmışlardı.

Birdenbire, Henry –o zamanlar on yaşındaydı– yürümeyi kesti; dizleri neredeyse bükülmüştü. Elleriyle yüzünü kapattı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Boğazımın düğümlendiğini hissettim, çünkü bana Ellie'yi, annemizi gömdüğümüz günü hatırlattı. Öyle çok ağlamıştı ki teselli edilemez durumdaydı ve aynı yıkım

şu anda bilgisayar ekranımdan yanıyordu. İşkence edici birkaç saniye boyunca, tüm insanlar donup kalmış gibiydi. Hiç kimse hareket etmedi; hiç kimse onu rahatlatmaya çalışmadı. *Deniz, her yer deniz de bir damla su yok içmeye.*

Caddenin ortasında yalnız başına duruyor bile olabilirdi.

Ve sonra üç hızlı adımda Nicholas oradaydı; küçük kardeşini kendine çekerek kollarını bir kalkan gibi küçük bedeninin etrafına sardı. Henry'nin başı sadece Nicholas'ın karnına geliyordu, yüzünü abisinin karnına gömdü ve Nicholas, kardeşinin saçlarını nazikçe okşadı. Sonra kalabalığa ve kameralara öfkeyle baktı; kin ve kederle yanan düşmanca bir bakıştı.

Birkaç dakika sonra, Nicholas bir uşağa işaret etti; olayı filme alan yayıncı, kahrolası bir dudak okuyucuyu işe almış olmalıydı, çünkü videoda altyazı vardı.

"Arabayı getirin."

Adam tereddüt ederek Kraliçe'ye doğru dönmeye başladı ama Nicholas'ın sözlerinin şiddeti adamın donup kalmasına neden oldu.

"Ona bakma. Ben, senin prensinin ne söylersem onu yapacaksın ve şimdi yapacaksın."

Ve o anda, Nicholas on dört yaşında bir çocuk gibi görünmüyordu; bir çocuk gibi bile görünmüyordu. Bir kral gibi görünüyordu.

Adam yutkunup başını eğdi ve birkaç dakika sonra siyah bir Rolls-Royce insan denizini yavaşça yararak öne doğru ilerledi. Nicholas, erkek kardeşini arka koltuğa oturttu. Sonra kapı hâlâ açıkken, öne doğru eğildi ve cebinden çıkardığı bir mendille Henry'nin yüzünü sildi.

"Annemi hayal kırıklığına uğrattım," dedi Henry, yürek burkan bir hıçkırıkla.

Nicholas başını iki yana salladı. "Hayır, Henry, asla." Henry'nin dalgalı sarı saçlarını geriye doğru ittirdi. "Ben ikimiz için de yürüyeceğim. Seninle katedralde buluşacağız ve içeriye birlikte gireceğiz." Kardeşinin küçük çenesini avcuna alarak gülümsemeye çalıştı. "İyi olacağız, sen ve ben. Tamam mı?"

Henry burnunu çekti ve abisine başıyla onay vermek için büyük çaba harcadı. Nicholas, Kraliçe'nin yanındaki yerini aldığında geçit töreni devam etti.

Dizüstü bilgisayarımı kapattığımda, kalbim göğsümün içinde ağırlaştı; onlar için çok üzgündüm. Henry sadece küçük bir çocuktu ve Nicholas –paraya, güce ve altın kaplamalı bütün her şeye rağmen– Nicholas Pembrook, o gün hiç de farklı biri değildi. Benden çok da farklı değildi. Sadece geride kalan ailesinin parçalara ayrılmasına engel olmak için elinden geleni yapmaya çalışan bir çocuktu.

Ertesi gün, güneş parlıyordu ama hava hâlâ buz gibiydi; dolayısıyla dışarıdaki kar yığınlarının yakında erimeyeceği belliydi. Sabah telaşından sonra kasanın arkasında durmuş yeni bir bozuk para paketini açarken, şiirsel bir ses sipariş verdi.

"Büyük boy kahve, lütfen. Sütlü, şekersiz."

Gözlerimi kaldırdım ve gri yeşil bakışlarla karşılaştım. Tüm bedenim heyecanla titredi; ani ve önlenemez bir şekilde. "Geri geldin."

"Garip ama çok güzel. Bazı insanların aksine ben kahve severim."

Yıpranmış bir kot pantolon ve siyah bir gömlek giyiyordu. Başına taktığı beyzbol şapkasını neredeyse gözlerinin

üstüne kadar indirmişti. Her nedense, şapka –onu şapka takarken görmek– komikti. Sanırım bu çok *normaldi* ve konuşurken kahkahama engel olamadım.

"Güzel şapka."

Yumruğunu havaya savurdu. "Bastırın Yankiler."

"Bunun gizlenme konusunda gerçekten de işe yaradığını düşünüyor musun?"

Sorum karşısında şaşırdı. Etrafına baktı, masalarda sadece iki müşteri vardı ve hiçbiri de onu fark etmiş gibi görünmüyordu. Nicholas omuz silkti.

"Gözlükler, Clark Kent'in işine yaramıştı."

Geçen akşam Nicholas'ı bir gölge gibi takip eden iki adama bugün bir üçüncüsü daha eklenmişti. Adamlar kapının yanındaki bir masaya oturdular; göze çarpmayacak bir şekilde giyinmişlerdi ama dikkatli ve tetiktelerdi.

"Sana kim söyledi? Kendin mi buldun, yoksa..." parmağıyla dün sabah Ellie'nin kutlama dansı yaptığı yeri işaret etti, "Sünger Bob terliklerine ilgisi olan çılgın mı?"

"Kız kardeşim Ellie, evet, sırrını ortaya çıkardı." Artık kim olduğunu bildiğim için onu tekrar görmenin daha farklı hissettireceğini düşünmüştüm. Ama öyle olmadı. Onu en başta tanıyamamış olmanın verdiği aptallık dışında, ona bakmak hâlâ aynı şeyleri hissettiriyordu. Ateşli bir çekim, manyetik bir büyülenme ama bir prens olduğu için değil, o olduğu için. Göz kamaştırıcı, seksi, büyüleyici.

Nicholas deri cüzdanından çıkardığı nakit parayla ödeme yaptı ve ona kahvesini uzattım. "Tam bir budala olduğumu düşünmüş olmalısın."

"Hiç de bile."

"Reverans falan yapmam gerekiyor mu?"

"Lütfen yapma." Ve sonunda gamzeleri ortaya çıktı.

"Tabii karşımda çıplak bir şekilde eğilmeyi düşünüyorsan, o zaman lütfen, yap gitsin."

Benimle flört ediyordu. Bu son derece tatlı, hareketli ve eğlenceli bir danstı –hatta hatırladığımdan çok daha eğlenceliydi.

"Bir..." sesimi fısıltı seviyesine indirdim, "prens gibi görünmüyorsun."

O da fısıldayarak cevap verdi. "Bu birinin bana söylediği en güzel şey olabilir." Öne doğru eğilerek kolunu tezgâha dayadı. "Artık bildiğine göre, akşam yemeği davetimi tekrar gözden geçirdin mi?"

Bahse girerim onun gibi bir adam –kahrolası bir *prens*– kadınların, ayaklarına kapanmasına alışkındı. Kelimenin tam anlamıyla. Ben baştan çıkarmaya ya da parmağında oynatmaya alışkın değildim ama onca yıldır burada çalışmak ve şehirde büyümek, söz konusu erkekler olduğunda yapmam gereken tek şeyin ne olduğunu bana öğretti.

Soğukkanlı davranmak.

"Neden?" diye alay ettim. "Bir ülkenin sahibi olduğun için mi? Bunun beni etkilemesi mi gerekiyor?"

"Çoğu insanı etkiliyor."

Ve dansımız devam ediyordu.

"Sanırım ben çoğu insan gibi değilim."

Nicholas'ın gözeri ışıldadı ve dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Evet, galiba değilsin." Başını köşedeki bir masaya doğru çevirdi. "Peki, o zaman, eğer bana katılmak istersen orada olacağım."

"Tüm sabah bunu mu yapacaksın? Burada mı duracaksın?"

"Plan bu, evet."

"Yapacak... Bir şeylerin yok mu? Önemli şeyler?"

"Muhtemelen var."

"Öyleyse neden yapmıyorsun."

Yüzümü inceledi; gözleri, sanki bakışlarını benden koparamıyormuş gibi dudaklarıma dönüp duruyordu.

"Sanırım bakmak hoşuma gidiyor."

Karnımda kelebekler uçmaya ve tüm dünya dönmeye başladı.

Nicholas, rahat bir şekilde masasına doğru ilerledi; kendinden son derece memnun görünüyordu.

Birkaç dakika sonra, tezgâhın arkasındaki Marty çılgına dönmüş kahverengi gözleriyle yanıma yaklaştı. "Şimdi bakma ama ünlü bir müşterimiz var."

Arkamı dönmeye başladım ama beni yakaladı. "Bakma dedim! Eğer oradaki Prens Nicholas değilse, ben de Martin McFly Ginsberg değilim."

Sanırım ona ismini verirken Marty'nin annesinin kafası fazla iyiydi.

Sakinleştirici bir şekilde omzuna dokundum. "Evet, o. Geçen gece ve dün sabah da geldi."

Marty ehliyetini yeni almış bir genç kız gibi çığlık attı. "Bunu benden nasıl saklayabildin?"

Ucuz Roman filmine başvurdum; Marty'nin en sevdiği filmdi ve onun çıldırmasını engellemeye yetmesini umdum.

"Sakin ol, sürtük! Bunu büyük bir olay haline getirme."

"Sakin ol, sürtük mü? Sen ne istediğini bilmiyorsun! O çocuğun fotoğrafları duvarımda yıllarca asılı kaldı. İçten içe erkeklerden hoşlandığını umuyordum."

Nicholas'ın izleyip izlemediğini görmek için omzumun üstünden geriye doğru hızlıca bir göz attım.

İzliyordu. El salladı.

Tekrar Marty'e döndüm. "Sanırım öyle olmadığını söyleyebilirim."

Marty iç çekti. "Bu, gözlerinin neden lazer ışınını kovalayan bir kedi gibi sürekli senin kıçında olduğunu açıklıyor." Başını iki yana salladı. "Hayatımın hikâyesi; iyi olanların hepsi ya heteroseksüel ya da evli."

Altıncı Bölüm

Nicholas

Olivia Hammond'ın hareket edişini izlemekte sapkınca bir zevk vardı. Dikizlemek hiçbir zaman bana göre olmamıştı ama şu anda bu kavram benim için yeni bir anlam kazanmıştı.

Bir yandan acı vericiydi, bir masadan diğerine ilerlerken sallanan kalçası, masadan bir şey almak için eğildiğinde lezzetli bir ikram gibi gözler önüne serilen poposu ısırılmayı, yoğrulmayı ve tapılmayı bekliyordu. Öte yandan, kırmızı dudaklarının hoş bir gülümsemeyle kıvrılması, sesinin tatlı ahengi, tekrar tekrar bana doğru dönen koyu mavi egzotik gözlerinin üzerimde bıraktığı his, içten içe kaynayan bir haz veriyordu.

Gazeteyi açıp okuyormuş gibi numara yaptım, en azından kibar olmayı denedim ama çoğu zaman gözlerimi dikip baktım. Açıkça. Lanet olsun, *edepsizce.* Görgü kuralları öğretmenimin kemikleri sızlıyor olmalıydı.

Ama yine de umurumda bile değildi.

Olivia'yı istiyordum. Yatağımda, penisimde, yüzümde.

Ve bunu bilmesini istiyordum.

Ayrıca insanları izleyerek onlar hakkında çok şey öğrenebilirsiniz. Olivia Hammond çok çalışkandı. Zarif boynunu ovuşturmasından ve sırtını germesinden belli oluyordu: Yorgundu ama devam ediyordu.

Arkadaş canlısıydı; bu, güvenlik ekibime yaklaşıp kendini tanıttığında belli olan bir özellikti. Çocuklar garip bir şekilde isimlerini –Logan, Tommy ve James– saydıklarında kıkırdadım, çünkü ilgi odağı olmaya alışık değillerdi; iş tanımlarına aykırıydı. Ama sonra Tommy ona göz kırptı ve yüzümdeki gülümseme yok oldu.

Arsız piç... Ona dikkat etmek zorundaydım.

Olivia nazikti. Komşusu Bayan McGillacutty için aldığı reçeteleri uzatmasının ardından yaşlı kadın ödeme yapmak için ısrar ettiğinde lafı çevirmesinden belliydi.

Ve Olivia *kolay* güvenen biriydi. Bunu, elli adet turta siparişini hava şartları yüzünden iptal eden iyi giyimli ama kaba müşterisiyle bir anlaşmazlık yaşadığında fark ettim. Olivia, malzemeler için gereken parayı çoktan ödemiş olduğunu söylemesine rağmen, kadın alayla bunun kendisinin değil Olivia'nın sorunu olduğunu söyledi.

Saat ikiden sonra, kalın bir ensesi ve başını küçücük gösteren hormonlu kolları olan bir müşteri içeri girdi. Kuş beyinli de denebilir.

Kendi takımlarımı acıyla düzeltmeme neden olacak kadar dar bir siyah pantolon ve yırtık pırtık kolsuz bir tişört giyiyordu. Mekâna aşinaymış gibi kapıdan içeri girdi; kolunu, platin sarısı saçları olan ve ağzındaki balonlu sakızı patlatan Umpa Lumpa renkli bir kızın omzuna atmıştı.

Olivia, onu, "Jack," diye selamladı. "Selam."

"Liv! Nasıl gidiyor?"

"Ah, mükemmel." Olivia, tezgâha yaslandı.

Adam, onu gözbebeklerini oymak istememe neden olacak bir şekilde baştan aşağı süzdü. "Tanrım, beş yıl mı oldu? Hâlâ burada olacağını düşünmedim."

Olivia başıyla onayladı. "Ya, hâlâ buradayım. Senden ne haber?"

"Her şey harika. Geçen yıl Illinois Eyalet Üniversitesi'nden mezun oldum ve mahallede bir spor salonu açmak için geri döndüm. Nişanlım Jade ile birlikte." Koluna yapışmış olan kadına döndü. "Jade, bu Liv."

"Selam!"

"Merhaba," diyerek döndü Olivia. "Vay canına. Aferin sana, Jack."

Jack, Olivia'ya bir yığın kart uzattı. "Evet, bunları tüm yerel işletmelere dağıtıyorum. Onları tezgâha koyabilir misin? Spor salonunun reklamı için, birkaç hafta sonra açılıyoruz."

Olivia kartları aldı. "Elbette. Sorun değil."

"Teşekkürler... Süpersin, Liv." Jack gitmek için arkasını döndü ama sonra ekledi. "Seni görmek çok güzel. Şimdiye kadar buradan kurtulmuş olabileceğini düşünmüştüm. Ama hey, galiba bazı şeyler hiç değişmiyor, değil mi?"

Aşağılık herif.

Olivia gergince gülümsedi. "Sanırım öyle. Kendine iyi bak."

Ve bunun ardından Jack kapıdan dışarı çıkıp gitti.

Olivia başını iki yana salladı. Sonra kahve demliğiyle birlikte masama geldi. "Doldurayım mı?"

Kupamı ileri doğru kaydırdım. "Evet, teşekkürler."

O kahvemi doldururken, başımı yana doğru eğerek arkama yaslandım.

"Eee... Jack. Eski erkek arkadaş mı?"

Yanakları hafifçe pembeleşti. Bu çok sevimli bir tepkiydi. Penisim de bunu onaylayarak anında semsert oldu.

"Evet. Jack ve ben lisede birlikteydik."

"Eh, eğer randevu konusunda tek deneyimin Jack ise bundan neden kaçındığını şimdi anlıyorum. Tam bir mal gibi görünüyor." Olivia'nın güzel yüzüne baktım. "Daha iyisini yapabilirsin."

"Senin gibi mi?"

"Kesinlikle." Karşımdaki sandalyeyi işaret ettim. "Bunun hakkında biraz daha konuşalım; senin beni yapman hakkında."

Olivia güldü. "Tamam, gerçekten, böyle şeyler söyleyip de paçayı nasıl kurtarıyorsun?"

"Böyle şeyler söylemem, asla."

"Ama bana söylüyorsun."

Yanıma yaklaşarak öne doğru eğildi ve kalbim öyle gürültülü bir şekilde atmaya başladı ki duyup duymadığını merak ettim. "Evet. Sana her türlü şey söylemek... Hoşuma gidiyor."

Kendime onunla birlikteyken izin verdiğim bu yeni keşfedilmiş özgürlük rahat ve kolaydı. Beni zaten bir pislik gibi davranırken görmüştü. Aklıma onlarca uygunsuz, harika bir şekilde rezil yorumlar geldi ama ben içlerinden birini fısıldayamadan, Olivia boğazını temizleyip doğruldu.

Karşımdaki boş sandalyeye baktı. "Simon nerede?"

"Acil bir iş için eve dönmek zorunda kaldı. Bu sabah erkenden yola çıktı."

"Simon ne iş yapıyor?"

Kupayı dudaklarıma götürerek hafifçe üfledim ve Olivia'yı dudaklarıma bakarken yakaladım.

"Barrister'ın sahibi."

"Neredeki... Wessco'daki mi?" diye sordu.

"Tüm otuz yedisinin de."

"Elbette," dedi Olivia gülerek. "Ne kadar da aptalım."

Bir süre sonra işemek için masadan kalktım, yarım günde dört bardak kahve içmek size bunu yapardı. Giderken, omzuna attığı çöp torbasıyla arka kapıya doğru yönelen garsonun –Marty'nin, sanırım Olivia onu böyle çağırıyordu– yanından geçtim. Samimi bir şekilde başıyla selam verdi ve ben de gülümseyerek karşılık verdim.

Kapı onun ardından kapandığında, diğer tarafta sağır edici bir çığlık yankılandı.

Bu tipik bir tepkiydi... Ama yine de her zamanki gibi garipti.

Tuvaletten çıktığımda, fark ettiğim ilk şey güvenlik ekibimin dikkatli tavrıydı. Logan'ın çenesi gerilmiş ve gözleri sertleşmişti, Tommy'nin yumrukları sıkılmıştı ve James çoktan fırlamaya hazır bir şekilde ayağa kalkmıştı.

Nedenini anlamam sadece bir saniye sürdü.

Yemek alanı bir adam dışında boştu; ucuz bir takım elbise giyen ve ağır bir parfüm kokan patlak gözlü adam, Olivia'yı köşeye sıkıştırmıştı.

"Bu yeterince iyi değil, Bayan Hammond. Bildirimlerimizi görmezden gelemezsiniz."

"Bunu anlıyorum ama konuşmanız gereken kişi babam. Ve o da şu an burada değil."

Adam öne doğru bir adım daha attı ve Olivia'nın sırtı duvara değdi. "Vaktimin boşa harcanmasından bıktım. Bize çok para borçlusunuz ve öyle ya da böyle ödeyeceksiniz."

Olivia onun yanından geçmeye çalıştı ama adam kolunu yakaladı.

Hortga.

İradem bir dal gibi kırıldı. "Çek ellerini onun üzerinden."

Sesim yüksek değildi; olmasına gerek de yoktu. Tonuna yabiçi bir otorite hâkimdi; bu, tüm hayatım boyunca itaat edilmiş olmanın getirdiği bir yan etkiydi.

Adam başını kaldırdı ve onlara yaklaştığımı görünce elini Olivia'nın kolundan çekti. İtiraz etmek için ağzını açtı ama kim olduğumu fark edince kelimeler boğazına dizildi.

"Sen... Sen..."

"Benim kim olduğum önemli değil," diye çıkıştım. "Asıl sen kimsin?"

"Ben... Willford Tahsilat'tan Stan Marksum."

Olivia, "Bu benim kontrolüm..." diye başladı ama onu bastırdım.

"Pekálá, Marksum, hanımefendinin de söylediği gibi babası burada değil; o yüzden sana gitmeni öneririm. Şimdi."

Adam, son derece sinirli bir köpekbalığının ilgi odağındaki küçük bir balık gibi göğsünü şişirdi. "Benim işim Hammondlarla. Sizi ilgilendirmez."

Olivia'ya döndü ama onun önüne geçip erişimini engelledim.

"Artık ilgilendirdiğine karar verdim."

Daha önce de söylediğim gibi, çoğu insan aptaldı ve bu puşt da başlıca örneklerinden biriydi.

"Nicholas, senin..."

İlk defa adımı söylemişti. Bundan keyif bile alamıyordum, dudaklarının arasından çıkan sesin tadını çıkaramıyor ya da yüzündeki ifadeyi hafızama kazıyamıyordum.

Ve tüm bunlar karşımdaki değersiz yüzündendi. Bu sinir bozucuydu.

Parmaklarımı şaklattım. "Kart."

"Ne?"

Öne doğru ilerleyip adamın gerilemesine neden oldum, nasıl oluyormuş, bakalım?

"Kartvizit."

Cebinden bir tane çıkarttı; köşesi kıvrılmıştı.

"Bunu Bay Hammond'a vereceğim. Buradaki işin bitti. Kapı orada, hemen kullan, yoksa nasıl yapılacağını sana gösteririm."

Adam gittikten sonra, iyi olup olmadığını sormak için Olivia'ya döndüm; küçük bir minnettarlık gösterisi beklemediğimi söylesem yalan olurdu. Ağzıyla veya elleriyle ve belki de gerçekten minnettar olmuşsa, denklemin içine biraz kalça sürtme eylemi de girebilirdi.

Tabi ki minnettarlığını ağzıyla gösterdi.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Elleri kalçasındaydı, yanakları kıpkırmızıydı ve çok öfkeliydi. Penisimi kıpırdatacak kadar çarpıcı ama kesinlikle öfkeliydi.

"Unvanlarımı sıralamamı ister misin?"

"Bu seni hiç ilgilendirmezdi! Öylece içeri girip... Hâkimiyeti ele alamazsın."

"Sana yardım ediyordum."

"Senden yardım istemedim," diye yakındı. "Ben hallediyordum!"

"Hallediyor muydun? Bu, seni köşeye sıkıştırmadan ya da kolunu tutmadan önce miydi, sonra mıydı?"

Gözlerim koluna doğru kaydı, öfkeli, kırmızı noktalarla lekelenmişti. *Parmak izleri.* Muhtemelen moraracaklardı.

"Orospu çocuğu." Nazik ama ısrarcı bir şekilde eliyle dirseğini tutup yakından inceledim. "Fırsatım varken o piçe yumruk atmalıydım."

Olivia kolunu geri çekti.

"Eğer yumruk atılması gerekseydi, kendim yapardım. Bunun ne olduğunu düşündüğünü bilmiyorum ama beyaz atına atlayıp yardımıma koşmana ihtiyacım yok. Kendi işimi kendim hallederim. Başımın çaresine bakabilirim." Saçlarını yüzünden çekerek ofladı. "Bugünlük hayır işini yaptın, neden artık gitmiyorsun?"

Nefesim kesildi. "Beni... Kovuyor musun?"

Beni yanında tutmak için yumurtalıklarından vazgeçecek kadınlar vardı, hatta yarısı bunu gerçekten denemişti ama bu beni dışarı atıyordu. *Sebepsiz* yere. Siktir!

"Evet, sanırım öyle."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Tamam. Gidiyorum."

Ama henüz değil.

"Sen delisin." Parmağımla başımı gösterdim. "Kafandaki bazı tahtalar eksik, aşkım. Birine göstermek isteyebilirsin."

Orta parmağını kaldırarak karşılık verdi.

"Ve sen de aşağılık bir prenssin. Dikkat et de çıkarken kapı kıçına çarpmasın."

Çarpmadı.

Lanet olası şizofren, kadın tam bir çatlaktı. Evet, muhteşemdi ama sorunları vardı. Ve ben, aletimi, seksin hemen ardından kesmek isteyebilecek bir kıza sokmamaya kararlıydım.

SUV'ın orta koltuğuna oturarak burnumdan soludum.

"Size ufak bir tavsiye verebilir miyim, Prens Nicholas?" diye sordu Tommy.

Yüksek sesle homurdanıyor olmalıydım.

"Kapa çeneni, Tommy," diye seslendi Logan sürücü koltuğundan.

Yakınlık, samimiyet doğururdu ve özel güvenlik ekibimdeki çocuklar birkaç yıldır benimle birlikteydi. Gençlerdi, yirmili yaşlardalardı ama genç görünüşleri, ölümcül yeteneklerini maskeliyordu. Bir grup yavru Alman çoban köpeği gibi, havlayışları pek tehlikeli görünmeyebilirdi ama ısırıkları tehlikeliydi.

"Sorun değil." Dikiz aynasında, arkamda oturan Tommy'nin açık kahverengi gözleriyle buluştum. "Ver bakalım."

Tommy kafasını kaşıdı. "Sanırım kız utandı."

"Utandı mı?"

"Evet. Küçük kız kardeşim Janey gibi. Güzel bir kızdır ama bir gün alnında öyle büyük bir sivilce çıktı ki resmen tek penisli ata benzedi. Yürürken..."

Ön koltukta oturan James, aklımı okudu.

"Tek penisli at da nedir?"

"Bu bir deyim," diye açıkladı Tommy.

James, Tommy'e bakmak için başını çevirdi; mavi gözleri kısılmıştı.

"Ne deyimi?"

"Alnında... Penise benzer kocaman bir şey çıkmış olan biri için kullanılan bir deyim."

"Öyleyse buna penis boynuzlu at denmesi gerekmez mi?" diye sordu James.

"Tanrı aşkına," diye araya girdi Logan. "Kahrolası tek boynuzlu atı ya da tek penisli atı veya adı her ne haltsa artık, unutur musunuz?"

"Ama bu hiç mantıklı değil!" diye karşı çıktı James.

"Bırakın da Tommy hikâyesini bitirsin. Böyle giderse sonunu asla duyamayacağız."

James homurdanarak ellerini havaya kaldırdı. "İyi. Ama yine de hiç mantıklı değil."

Haberiniz olsun, benim oyum da penis boynuzlu ata gidiyordu.

Tommy devam etti. "Evet. Janey, haftalar önce abayı yakmış olduğu Brandon ile birlikte okuldan geldi. Babam da işten erken gelmiş, mutfaktaki taburede oturuyordu. Kardeşimi görünce, 'Hey, Janey, alnındaki canavarı öldürmek için eczaneden krem almamı ister misin?' diye sordu. Ve Janey deliye döndü, bir ölüm perisi gibi bağırıp babama bir daha onunla konuşmak istemediğini söyleyerek, zavallı adamın kendini berbat hissetmesine neden oldu. Adamcağız sadece yardım etmeye çalışıyordu. Ama fark ettim ki hiçbir kız sorunlarının yüzüne vurulmasını istemez. Janey, alnındaki canavarın farkındaydı ve bunu yüksek sesle duymaya ihtiyacı yoktu. Ama özellikle de hoşlandığı bir çocuğun karşısında söylenmesini hiç istemiyordu."

Tommy aynadan gözlerimle buluştu. "Bu gururla ilgili bir şey. Bayan Hammond'ın sizin yardımınızı istemediği falan yoktu; belki de sadece yardıma ihtiyaç duyduğu için utanmıştı."

Ertesi sabah Amelia'nın Yeri'ne geri dönmedim. Olivia'yı düşünmediğim için değil, daha önceden vermiş olduğum bir söz yüzünden, Pembrook Prensi ve Prensesi Vakfı tarafından finanse edilen pek çok kurumdan biri olan Bronx'taki Erkek Evi'ni ziyaret edecektim. Erkek

Evi, yetim kalmış olan çocuklara bakan özel bir tesisti.

Müdürle tanıştım; yorgun gözlere sahip, orta yaşlı, coşkulu bir adamdı. Bana yatakhaneyi, spor salonunu ve kafeteryayı gezdirdi. Canlı renkli boyalarla ve duvarlardaki sanat eserleriyle ortamı neşelendirmek için ellerinden geleni yapmışlardı ama hâlâ anaokulu öğrencileri için bir hapishaneye benziyordu. Burada yaşayan çocukların boş yüzleri ve meraklı bakışları her hareketimi takip ediyordu.

Tek bir basketbol potası bulunan, etrafı çitle sarılı, beton döşenmiş oyun alanına çıktık. Müdüre özel sekreterimle iletişime geçmesini söyledim çünkü her çocuk bir salıncak setine sahip olmayı hak ediyordu.

Babam, söz konusu yardım kuruluşları olduğunda insanlara yardım etmenin işin kolay kısmı olduğunu söylerdi. Onu gece boyu ayakta tutan şey, ilk önce kime yardım edeceğine karar vermek ve sonra da kaynakları tahsis etmekti.

Birkaç genç bir tarafta tebeşirle resim yaparken, bir grup da diğer tarafta basketbol oynuyordu ama benim gözlerim, oyundan dışlanmış olan yedi yaşlarındaki kırmızı tişörtlü bir çocuğa kaydı. Bu son derece aşina olduğum bir manzaraydı. Gençlik yıllarımda ihtiyacım olandan çok daha fazla "arkadaşım" vardı; herkes benden bir parça istiyordu. Ama daha öncesinde, tuhaf bir tiptim.

Ve çocuklar, doğa ana gibi, nefes kesici bir şekilde acımasız olabilirlerdi.

Ben çocuğun yanına doğru yürürken, Logan arkamdaki personel grubuna, "Bugün fotoğraf yok," diye hatırlattı.

Görmesi gerekenden çok daha fazla şey görmüş olduğunu söyleyen iri kahverengi gözler, yanına otururken bana ilgiyle baktı.

"Selam."

"Merhaba." Elimi uzattım. "Ben, Nicholas."

Elimi sıktı. "Freddie."

"Ne güzel bir isim. Benim ikinci adım da Freddie. 'Barışsever hükümdar' anlamına geliyor."

Freddie, aşınmış spor ayakkabılarının ucuyla betona vurdu. "Gerçekten bir prens misin?"

"Gerçekten öyleyim."

"Bir prense benzemiyorsun."

Gri takım elbisemin ceketinin yakasına hafifçe vurdum. "Tacımı diğer takımımın içinde unutmuş olmalıyım. Lanet şeyi sürekli kaybediyorum."

Birkaç beyaz dişle ve minik bir kıkırtıyla ödüllendirildim.

"Bugün canın oynamak istemiyor mu, Freddie?"

Omuzlarını silkti.

"Burada yaşamayı seviyor musun?"

Raporları, zihinsel sağlık bilgilerini, diploma derecelerini görmüştüm ama böyle bir yerin arka planında neler yaşandığını öğrenmek istiyorsanız, doğrudan kaynağa başvurmak her zaman en iyisiydi.

"Fena değil." Küçük kafasını salladı. "Eskiden teyzemle birlikte yaşıyordum. İyi biriydi. Ama o öldü."

Bu birkaç kelimedeki hüzün, çelik bir çivinin sivri ucu gibi kalbimi delip geçti.

"Üzgünüm."

Freddie başını salladı, çünkü başsağlığı dileklerini daha önce de duymuştu ama bunlar hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

"Buradaki öğretmenler çok iyi; sürekli gülümsüyorlar. Ama teyzem hep kurabiye pişirirdi. Burada bize kurabiye vermiyorlar."

"Gülümsemeler iyidir ama kurabiyeler çok daha iyidir."

Yüzünde bir yaşam kıvılcımı belirdi. Bir bağlantı.

"Biliyorum. Bize tatlı olarak ne veriyorlar, biliyor musun?"

"Ne?" diye sordum.

"Meyve salatası!"

Tiksinmiş gibi bir ifade takındım. "Ah, hayır, meyve olmaz."

"Evet!" diye ısrar etti. "Hem de kremasız! Meyve, tatlı değildir." Parmağını bana doğru salladı. "Bu konu hakkında biriyle konuşmalısın. Onları hizaya getirmelisin."

"İlk işim bu olacak."

Sonra aklıma bir fikir geldi. Etkileyici bir fikir.

"Freddie, turta sever misin?"

Böyle bir soru sormuş olmama bile şaşırmış gibiydi.

"Yani, evet, herkes turta sever. İçinde meyve var ama sonuçta *turta*."

Müdür yanımıza geldi. "Nasıl gidiyoruz? İstediğiniz bir şey var mı, Prens Nicholas?"

"Evet," dedim. Oyun alanında kaç kişi olduğunu saymak için şöyle bir göz gezdirdim. "Bana bir otobüs ayarlayabilirsin."

Bir saat sonra, arkamdan gelen elli çocukla birlikte Fareli Köyün Kavalcısı gibi kahve dükkânından içeri girdim. Tezgâhın arkasında duran Olivia'nın gözleri yusyuvarlak oldu; beni ve sevimli çekirgeler gibi dükkâna üşüşen küçükleri gördüğüne şaşırmıştı.

"Hey, neler oluyor?"

Yanımdaki genç adamı işaret ettim. "Olivia, bu Freddie... Freddie, Olivia ile tanış."

"N'aber?"

Olivia tatlı bir şekilde gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Freddie."

Freddie, dudağımın kenarından usulca fısıldadı. "Haklıymışsın... Gerçekten de çok güzel."

"Sana söylemiştim," diye geri fısıldadım.

Sonra Olivia'ya döndüm. "Olivia, acilen düzeltilmesi gereken bir sorunumuz var."

"Durum ciddiye benziyor," diye dalga geçti Olivia.

"Ah, öyle," diye söze girdi Freddie.

"Arkadaşım Freddie aylardır düzgün bir tatlı yememiş."

"*Aylardır!*" diye vurguladı Freddie.

Gözlerim, Olivia'nınkilerle buluştu. "Etrafta fazladan otuz turtanızın bulunması mümkün değildir, değil mi?"

Olivia'nın yüzüne sıcaklık ve minnettarlık yayıldı.

"Aslında, mümkün."

Birkaç saat sonra, Olivia'nın stoku tamamen tükendikten ve her turtanın parası kraliyet ailesi tarafından ödendikten sonra, karınları hamur işiyle doyan mutlu çocuklar kapıdan brer birer çıkarken Olivia ile yan yana durduk.

Freddie giderken bana bir beşlik çaktı. "Sonra görüşürüz, Nick."

"Tabii, eğer önce ben seni yakalamazsam," diyerek göz kırptım.

Son çocuk da otobüse bindikten sonra, sadece Olivia ve ben kaldık, yalnız.

"Bunu beni etkilemek için mi yaptın?"

Ellerimi ceplerime sokarak topuklarımın üzerinde sallandım. "Duruma göre değişir. Etkilendin mi?"

"Etkilendim."

Gülümsememe engel olamadım. "İyi. Ama dürüst olmak gerekirse, bunu sadece senin için yapmadım. Bu işin bir avantajı da Freddie gibi çocukları mutlu etme fırsatı bulmak. Sadece bir gün için bile olsa."

Olivia bana döndü. "Onlarla çok iyisin. Çocuklarla."

"Çocukları severim. Henüz art niyetli değiller."

Aramızdaki hava değişti; arzuyla ve henüz söylenmemiş sözlerle yoğunlaştı.

"Dün sana çıkıştığım için özür dilerim," dedi Olivia sessizce.

"Sorun değil."

"Hayır." Başını iki yana salladı ve topuzundan kurtulan bir buklesi pürüzsüz yanağına doğru sürüklendi. "Aşırı tepki verdim. Özür dilerim."

Bukleyi parmaklarımın arasına alarak okşadım. "İşlerine burnumu sokmamaya çalışacağım." Ve dayanamadım. "Sadece külotunun içine sokmaya odaklanacağım."

Olivia gözlerini devirdi ama gülüyordu. Çünkü çileden çıkarmak da benim çekiciliğimin bir parçasıydı.

Bir süre sonra, Olivia gülmeyi kesti ve derin bir nefes aldı –ilk defa bungee jumping yapacak birinin yüksekten atlamadan hemen önce yapacağı şekilde.

"Bir kez daha sor, Nicholas."

Adımın dudakları arasından çıkması öyle çok hoşuma gidiyordu ki bu biraz korkutucuydu. En sevdiğim kelime haline gelebilirdi, ki bu benim için bile fazla küstahça olurdu.

"Seni dışarı çıkarmak istiyorum, Olivia. Bu akşam. Ne diyorsun?"

Sonra bana ondan duymaktan çok daha fazla hoşlandığım bir kelime söyledi.

"Evet."

Yedinci Bölüm

Olivia

Bir randevum vardı. *Vay canına.*

"Bu nasıl görünüyor?"

Bana sadece sesiyle bile orgazm yaşatabilme yeteneğine sahip olan muhteşem, yeşil gözlü, etrafta bir seks tanrısı gibi gezinen bir adamla randevum vardı.

"*Küçük Ev* dizisindeki Nellie Oleson aradı, elbisesini geri istiyormuş."

Ah ve o bir prensti. Hakiki, kanlı canlı bir prens; bir hanımefendinin elini öpen, yetimleri güldüren... Ve külotumun içine girmek isteyen bir prens. *Lanet olsun!*

Yine de beyaz atlı prens, yüzde yüz "iyi adam" hissi vermiyordu. Bazı aşağılık eğilimleri vardı. Ama sorun değildi. Erkeklerimin serseri olmasını severdim. Bu, işleri ilginçleştirirdi. Heyecanlı bir hale getirirdi.

Sadece tek bir sorun vardı.

"Peki, ya bu?" Siyah bir tulumun asılı durduğu askıyı havaya kaldırdım.

"Harika, eğer bir Cadılar Bayramı partisine 2008 yılındaki Hillary Clinton gibi gitmeyi planlıyorsan."

Giyecek hiçbir şeyim yoktu.

Genelde kadınlar giyecek hiçbir şeyleri olmadığını söylediğinde, bu giyecek *yeni* bir şeyleri olmadığı anlamına gelirdi. Bizi güzel hissettirecek ya da son zamanlarda yediğimiz tuzlu karamelli dondurmalar yüzünden aldığımız fazla kiloları gizleyecek hiçbir şeyimiz olmadığı anlamına gelirdi. Bunu düşünen sadece ben miydim, yoksa bu günlerde *her şeyi* tuzlu karamelli mi yapıyorlardı? Bu benim zaafımdı.

Aman her neyse, dolabımın altını üstüne getiren sevgili kız kardeşimin de dikkat çektiği gibi konumuz bu değildi.

"Tanrı aşkına, Liv, 2005 yılından beri yeni bir şey aldın mı?"

"Geçen hafta yeni iç çamaşırı aldım."

Bikini tarzı, pamuklu, canlı bir pembe ve meneviş mavisi renginde bir takımdı. İndirimdeydi ama indirimde olmasa bile alırdım. Çünkü bir Uber şoförü bana çarparsa ya da korkunç bir yapı iskelesi kazasında kafama bir şey düşerse, acil servise yıpranmış ve delikli külotlarımla gitmeme imkân yoktu. Bu, boylamayı reddettiğim bir dipti.

"Belki de sadece iç çamaşırı ve bir trençkot giymelisin" Ellie, anlamlı bir şekilde kaşlarını oynattı. "Seksi Prens'in bundan hoşlanacağını hissediyorum."

Ben de kardeşimin haklı olduğunu hissediyordum.

"İlginç bir fikir... Ama benim bir trençkotum da yok."

İşe giderken siyah bir etekle beyaz bir bluz giyiyordum ve ben *her zaman* çalışıyordum. Bunun dışında, birkaç kot pantolonum, eski kazaklarım, daha da eski olan tişörtlerim, on üç yaşındayken kiliseye kabul töreninde giydiğim bir elbisem ve lise mezuniyetinde giydiğim bir tulumum vardı.

Kendimi dramatik bir şekilde yatağın üstüne bırak-tım. Havuza atlayan... Ya da bir binanın tepesinden atla-yan birinin yapacağı şekilde.

"Benden bir şey giyebilirsin," diye başladı Ellie, "ama..."

Ama benim boyum 1,68'di. Göğüslerim vardı – çok da güzelleşti ve bir Kim Kardashian olmasam bile, popom da yerindeydi. Ellie ise 1,53 boyundaydı ve kot pantolonlarını hâlâ GAP'in çocuk reyonundan alıyordu.

Nicholas'ın kaydettiği otel numarasını bulmak için te-lefonumun rehberine göz gezdirdim. Cep telefonumun nu-marasını kaydetmemiş olduğunu fark ettim ama muhte-melen ulusal güvenlik ya da onun gibi bir şey için bunu bir sır olarak saklamak zorundaydı.

"Onu arayıp dürüst davranacağım. Ona, 'Bu akşam için aklımda ne vardı bilmiyorum ama planı kot pantolon ve tişörtle gidilebilecek bir yerle sınırlı tutmalıyız.' diye-ceğim."

Ellie, patlamaya hazır bir el bombasıymışım gibi üze-rime atladı.

"Sen delirdin mi?" Telefonu elimden alıp ayağa fırladı. "Kot pantolon ve tişört giymek istiyorsan, caddenin aşa-ğısındaki Donnie Domico ile çıkabilirsin, seninle çıkmak için bir testisini bile feda eder. Prens Nicholas gayri res-milikle *ilgilenmez*."

Ben, gayri resmîliğin vücut bulmuş haliydim. Özen göstermek ya da süslenip püslenmek için ne zamanım ne de enerjim vardı. Şehirli zengin kız değildim ama Nicho-las beni yapmakla kesinlikle *ilgileniyordu*.

Aman Tanrım, ona benzemeye başlamıştım.

Başımı kaldırdım. "Bunu bilmiyorsun."

Ellie, şifonyerin üstündeki bilgisayarı açtı ve birkaç tuşa bastıktan sonra, Nicholas'ın fotoğrafları arasında

gezinmeye başladı. Takım elbise, smokin ve daha fazla takım elbise giyiyordu. Fotoğrafların bazılarında yalnızdı ama yanında bir kadın olduğunda, o kadın da çarpıcı, ışıltılı ve harika bir elbise giyiyordu.

"Adamın gayri resmiliği en azından bir kokteyl elbisesi anlamına geliyor."

Ellie haklıydı. Ve Nicholas beni almadan önce sadece iki saatim vardı; dışarı çıkıp yeni bir elbise alacak vaktim yoktu. Ayrıca bu, acil durum kredi kartını kullanmayı gerektiriyordu. Sanki bir televizyon programının içinde yaşıyormuş gibiydim. Ama banyomdan ne bir kameraman ne de bir makyaj uzmanı iyilik perisi çıkacaktı.

Bununla birlikte... Daha iyi bir şeyim olabilirdi. Yataktan yuvarlanarak kalkıp koridora fırladım ve oturma odasından geçip alt kattaki mutfağa açılan kapıya doğru koştum.

"Marty! Buraya gel!"

Beş dakika sonra yatak odamın kapısında beliren Marty, kollarına bıraktığım elbise yığınına bakıyordu. "Bununla ne yapmam gerekiyor? Kurtuluş Ordusu'na mı göndereceğim?"

Kıyafetleri işaret ettim. "Bunları," arkamı döndüm ve bilgisayar ekranındaki fotoğrafta Nicholas'ın yanında duran uzun boylu ve sarışın kadının giydiği boyundan bağlı fuşya rengi elbiseyi gösterdim, "buna nasıl dönüştüreceğimi bulmak için yardımına ihtiyacım var."

Cinsiyetçilik yapmıyordum, Marty'i iş dışında da görmüştüm ve kıyafet konusunda muhteşem bir zevki vardı. Sofistike, şık ve biraz da ışıltılı.

Marty kıyafetlere baktı ve sonra hepsini yatağın üstüne bıraktı.

"Bir şeyi açıklamama izin ver, bebeğim. Sen güzelsin,

içerden ve dışarıdan... Ama on iki yaşımdan beri *partnerler*den hoşlandığımı biliyorum. Bana uzun boylu, esmer, sevimli bir adam ver; onu öyle güzel giydiririm ki Hanuka'nın ilk gecesi olsa bile soymak istemezsin." Etrafındaki havayı gösterdi. "Ama senin yumuşak kısımlarınla ne yapacağımı bilmiyorum."

Bir elimle gözlerimi kapattım. *Ne düşünüyordum ki?* Nicholas ile çıkmayı neden kabul etmiştim ki? *Tam bir fiyasko olacaktı.*

Son gittiğim randevu bir çamaşırhanedeydi. *Şaka bile yapmıyordum.*

Çamaşır makinemiz bozulmuştu ve *dört geceyi* aşırı sevimli bir adamla katlama masasının üzerinden bakışarak ve sohbet ederek geçirmiştim. *Beşinci gecemizde,* bana bir dilim pizza almıştı ve sonra çamaşırlar sıkma aşamasındayken makinelerin üstünde sevişmiştik. Ancak ondan sonra, renkli çamaşırları arasında çiçekli yatak örtülerini, sutyenleri ve külotları fark ettiğimde birlikte yaşadığı bir sevgilisi olduğunu itiraf etmişti. *Piç.* Bu olayın üzerinden altı ay geçmişti ama hâlâ renkli deterjanlarına kendimi kirlenmiş gibi hissetmeden bakamıyordum.

Marty, elimi gözlerimin üzerinden nazikçe çekti. Burnuma hafifçe vurdu ve gülümsedi.

"Ama bilebilecek birini tanıyorum."

Görünüşe göre, Marty'nin küçük kız kardeşi Bibbidy, kaliteli bir moda dergisi olan City Couter'da resepsiyonist olarak işe başlamıştı. Ki bu da her renkten, türden ve bedenden elbiselerle onları tamamlayan aksesuar ve

ayakkabıların bulunduğu depo büyüklüğündeki efsanevi bir oda olan ve Numune Dolabı olarak da bilinen krallığın anahtarına sahip olduğu anlamına geliyordu. Bibbidy, "Cruella De Vil'i bile sakin gösteren ejderha patronu" fark etmediği sürece, işte ya da iş sonrasında bunların hepsini kullanabiliyordu.

Benim için riske girmeyi kabul etti ama ben bundan emin değildim.

Ancak Marty, kız kardeşinin ona borçlu olduğunu söyledi: konu, lisedeyken abisi tarafından çok sevilen ama beş para etmeyen Chevy Nova ile kaza yapmasını telafi etmekle ilgiliydi.

İşte bu yüzden kırk dakika sonra Bibbidy Ginsberg, elleri kolları elbise ve çantalarla dolu bir şekilde evimize geldi. Ve böylece bundan tam bir saat sonra, Alexander McQueen marka, açık mavi, kolsuz, sırtı açık, dizimin birkaç santim üzerinde kalan örgü bir elbise giyiyordum. Kaşmirdi, yumuşacıktı ve çok güzeldi; muhtemelen düşünmek istemediğim kadar pahalıydı.

Kendimi çok güzel hissediyordum. Hâlâ bendim, rahattım ama daha zarif ve daha gösterişliydim.

Ellie saçlarımı siyah bir perde gibi düzleştirirken, ben de makyajımı yaptım; biraz pudra, biraz allık, üç kat maskara ve Nicholas'ın çok hoşuna gidiyormuş gibi görünen dudaklarımın şeklini vurgulayan mat kırmızı bir ruj.

"Bunlar mükemmel olacak!" diye haykırdı Bibbidy, obsidyen rengi yüksek topuklu botları sihirli bir değnek gibi etrafımda sallayarak.

"Mmm-hmm," diye onayladı Marty. "Becer beni botları."

"Bunları giyemem," diye itiraz ettim. "Kesin boynumu kırarım. Yerlerde hâlâ kar var."

"Dükkândan çıkıp arabaya bineceksin," diye karşı çık-

ti kardeşim. "Appalachian Yürüyüş Patikası'nda yürüyüşe çıkmayacaksın, Liv."

Bibbidy, ekranda hâlâ Nicholas'ın nefis resminin açık olduğu bilgisayarı işaret etti. "Abim benimle dalga geçmiyormuş, çıktığın kişi o mu?"

Hayalperest bir genç kız gibi iç çekmemek için mücadele etmek zorunda kaldım.

"Evet, o."

Bibbidy resme bir kez daha baktı.

"Ah, tatlım, becer beni botlarını *kesinlikle* giyiyorsun."

İşte bu kadardı.

Yirmi dakika sonra, kahve dükkânında yalnız başıma bekliyordum; ayaktaydım, çünkü elbisenin buruşmasını istemiyordum. Zihnimde, Night Ranger'ın "Sister Christian" şarkısı çalıyordu; odanın içi loştu, sadece tezgâhın üstündeki tepe lambasıyla ve pencere kenarındaki masalarda titreşen pilli mumlarla aydınlanıyordu.

Gözlerimi kapattım. Bunun nasıl hissettirdiğini her zaman hatırlayacağıma dair kendime söz verdim. Bu anın... Bu akşamın...

Çünkü çok gergindim, her şeyin mükemmel olduğu o heyecan verici, harika uçurumun kenarında duruyordum. Bu akşamın ne kadar kusursuz gidebileceğiyle ilgili hayaller aklımı meşgul ediyordu, benim esprilerim, Nicholas'ın seksi centilmenliği, eğlenceli flörtlerimiz. Kahkahalar atıp dans edecektik; bir iyi geceler öpücüğü paylaşacaktık. Belki çok daha fazlası olacaktı.

Ben, Zümrüt Şehri'ne bakan Dorothy idim.

Ilk peri tozundan sonra havaya yükselen Wendy idim.

Ben... Kendi kendime güldüm... Buluşa gitmek için yardım alan Kulkedisi idim.

Elimdeki tek şey bu olsa bile, bu akşamı asla unutmayacaktım. Tadını çıkarıp her zamanın yaşayacaktım. Zor zamanları kolaylaştırmak, yalnız anları biraz da olsa ısıtacaktı. Ellie okula geri döndükten sonra, her gün şafaktan önce mutfakta turta yaparken bu hissi hatırlayıp gülümseyecektim. Bu anılar, o günleri atlatmamı sağlayacaktı.

Gözlerimi açtım.

Nicholas kapının diğer tarafında durmuş, pencereden beni izliyordu. Gözleri sıcak ve samimiydi, fırtınalı bir orman yeşiliydi. Ve sonra, yavaşça gülümsedi, gülümsemesi gittikçe genişlerken gamzeleri ortaya çıktı. Beklenmedik bir duyguyla göğsüm sıkıştı. Gülümsememe engel olamadım, çünkü her şey çok iyi hissettiriyordu.

Nicholas kapıdan içeri girdi ve birkaç adım önümde durdu. bakışlarımızla birbirimizi tüketiyorduk. Siyah ayakkabıları parlaktı, gelmeden önce birinin cilalayıp cilalamadığını merak ettim. Ayakkabılarını parlatan biriyle hiç çıkmamıştım. Pantolonu kömür karasıydı ve üzerine tam oturuyordu, güçlü bacaklarının şekli, görkemli bir penis olması gereken şeyin ana hatlarıyla birlikte kumaştan belli oluyordu.

Baktığımı saklamaya çalıştım. Ama bakıyordum.

Dar gömleği gümüş grisiydi –kravat yoktu– üstten iki düğmesi açıktı; boynuna dokunmak için ürperen parmaklarımı birbirine sürttüm. Gömleğinin üzerine siyah bir spor ceket giymişti; şık ve zengin görünüyordu. Çenesinde hafif bir kirli sakal vardı ve oraya da dokunmak istedim. Kirli sakalıyla alnına düşen kahverengi saçlarının birleşimi, ona, göğüslerimin ağırlaşıp sızlamasına neden olan çapkın ve serseri bir görünüm veriyordu.

Gözlerimiz sonunda buluştu. Nicholas ağzı açık bir

şekilde hâlâ bana bakıyordu. Yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlayamıyordum. Sessizlik uzadıkça içimde bir tedirginlik tomurcuklanmaya başladı.

"Ben... Bu akşam için ne planladığından emin değildim. Bana söylemedin."

O uzun kirpikler titreşti ama Nicholas hiçbir şey söylemedi. Elimi mutfağa doğru kaldırdım.

"Gidip üstümü değiştirebilirim, eğer..."

"Hayır." Nicholas, elini havaya kaldırıp öne doğru geldi. "Hayır, hiçbir şeyi değiştirme. Sen... Kesinlikle mükemmelsin."

Hiç durmak istemiyormuş gibi bana bakıyordu.

"Beklemiyordum... Demek istediğim, çok güzelsin... Ama..."

"Kekeleyen bir kralla ilgili bir film yok muydu?" diye alay ettim. "Yoksa senin akraban mıydı?"

Nicholas güldü. Çıldırdığımı düşünebilirdiniz ama yemin ederim ki yanakları hafifçe pembeleşmişti.

"Hayır, ailemde kekemelik yoktur." Başını iki yana salladı. "Resmen nefesimi kestin."

Ve artık gülümsemem ışık saçıyordu.

"Teşekkür ederim. Sen de çok hoş görünüyorsun, Yakışıklı Prens."

"Aslında bir Yakışıklı Prens tanıyorum. Birinci sınıf bir pisliktir."

"Harika. Şimdi çocukluğuma ait değerli bir parçayı lekelediğine göre bu randevu süper geçse iyi olur," diye sataştım.

"Merak etme, süper geçecek." Elini uzattı. "Gidelim mi?"

Elimi avcunun içine bıraktım. Kolayca. Dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

Sanki her zaman oraya ait olmuş gibi.

Sekizinci Bölüm

Nicholas

Olivia gergindi. Onu limuzine doğru yönlendirirken, avcumun içindeki eli titriyordu ve narin boynundaki nabzının hızlı atışlarını görebiliyordum. Bu, içimdeki vahşi bir dürtüyü harekete geçirdi; eğer kaçmak isterse, kesinlikle kovalayacaktım.

Özellikle de o elbiseyi giyiyorken. Ve o lanet olası botları. Son birkaç saniyedir kafamda canlandırabildiğim tek görüntü, o açık mavi kumaşı vücudundan nasıl çıkaracağımdı. Elleriyle omuzlarıma tutunacak ve tırnaklarını sırtıma geçirecekti. Yalayacağım dudaklarından küçük iniltiler ve kesik soluklar çıkaracaktı. Onu kahve dükkânındaki masalardan birine oturttuktan sonra ona düşünebildiğim her şekilde ve muhtemelen düşünemediğim birkaç şekilde sahip olacaktım.

Ve tüm bu süre boyunca o botlar ayağında kalacaktı.

Ancak endişesi, içimdeki koruyuculuğu da ortaya çıkarıyordu. Kollarımı vücuduna dolayıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum.

Hayatında onun için bunu yapan birileri olduğunu sanmıyordum.

James aracın kapısını bizim için açarken, başparmağımla Olivia'nın eline ufak ve sakinleştirici daireler çizdim.

Olivia, James'e el salladı.

"İyi akşamlar, hanımefendi."

Araca bindikten sonra, ön koltuktaki Logan ve Tommy'i selamladı.

Logan başını sallayarak dikiz aynasından minik bir gülümseme gönderdi.

"Merhaba, Bayan Olivia," diye karşılık verdi Tommy, kahrolası bir göz kırpışla birlikte. *Ahmak.*

Aradaki cam bölmeyi yükselttim, böylece sadece ikimiz kaldık. Cam ses geçirmezdi, sesini herhangi birinin duyabilmesi için adımı çok yüksek sesle haykırması gerekecekti ama eminim bunu başarabilirdim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun." Çenemi aracın ön tarafına doğru kaldırdım.

"Neyi, kibar olmayı mı?"

"Onlara selam vermeseydin de kaba biri olduğunu düşünmezlerdi. İyi çocuklardır, Olivia ama aynı zamanda onlar bizim çalışanlarımızdır ve çalışanlar kendilerine hitap edilmesini beklemezler. Onlar... Eşya gibidir, ihtiyaç duyulana kadar fark edilmezler."

"Vay canına." Olivia bana dikkatle bakarak deri koltukta arkasına yaslandı. "Birinin kibir deposu oldukça dolu."

Omuz silktim. "Mesleki risk. Ve kulağa ne kadar adice gelse bile, bu yine de doğru."

Olivia, huzursuzca kıpırdanarak saçlarını kulağının arkasına doğru itti; sanki saçlarını salmaya pek alışkın değilmiş gibiydi. Ne kadar yazık!

"Her zaman yanındalar mı?"

"Evet."

"Peki, ya evdeyken?"

"Orada da güvenlik var. Ya da hizmetçiler. Uşağım."

"Yani hiçbir zaman... Yalnız değilsin. Canın istediğinde çırılçıplak dolaşamaz mısın?"

On altıncı yüzyıldan kalma Kraliçe Anne kanepesine yayılmış olan çıplak hayalarım karşısında Fergus'un vereceği tepkiyi –daha da iyisi, büyükannemin vereceği tepkiyi hayal ettim. Ve büyük bir kahkaha attım.

"Hayır, dolaşamam. Ama daha önemli olan soru şu: Sen çıplak bir şekilde dolaşır mısın?"

Davetkâr omuzlarından birini havaya kaldırdı. "Bazen."

"Yarın senin dairende takılalım," dedim son derece ciddi bir yüz ifadesiyle. "Tüm gün. Bütün planlarımı iptal edeceğim."

Olivia, sanki bana uslu durmamı söylermiş gibi elimi sıktı; fakat yanaklarındaki hafif kızarıklık bu sohbetten son derece zevk aldığını söylüyordu.

"Yani tanıştığımız ilk gece seninle birlikte otel odana gelmiş olsaydım, biz şey... Yaparken, onlar da yanımızda olacaklardı."

"Seks yaparken mi? Evet. Ama aynı odada değil, seyircilerden hoşlanmam."

"Bu çok tuhaf. Büyük bir utanç yürüyüşü gibi."

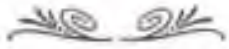
Beni kaybetmişti. "Ne demek istiyorsun."

Çocuklar onu duyamayacak olmasına rağmen, Olivia'nın sesi utangaç bir şekilde kısıldı. "Ne yaptığımızı bileceklerdi, belki de bizi duyacaklardı. Sanki daimi bir yurt odasında yaşıyormuşsun gibi."

"Onların umursadığını sanıyorsun ama umursamıyorlar." Elini dudağıma götürüp bir öpücük kondurdum.

Bir gül yaprağı gibi yumuşacıktı. Her yerinin böylesine yumuşak olup olmadığını merak ettim. "Tuvalete gittiğimde, işemek için gittiğimi bilirler ama bu düşünecekleri şeyler listesinde üst sıralarda değildir."

Olivia ikna olmuş gibi görünmüyordu. Ve eğer bu gece umduğum gibi bitecek olursa, güvenlik ekibini unutması gerekecekti. Meydan okuma kabul edildi.

Dışarıya çıktığım zaman karşılaştığım yabancıların meraklı bakışlarına ve fısıltılarına alışkındım; hayvanat bahçesindeki bir aslanın, aradaki bölmenin kırılacağı günü beklerken cama vuran sinir bozucu çocuklara alışkın olması gibi. Artık onları pek fark etmiyordum ve şu anda restoranın arka tarafındaki özel odaya doğru ilerlerken de onları fark etmedim.

Ancak Olivia fark etti. Ve bunu onaylamadığını belli etti; müşteriler gözlerini kaçırmak zorunda hissedinceye kadar, kabalıkları karşısında onları bakışlarıyla altı etti. Sanki beni koruyormuş gibi. Beni destekliyormuş gibi. Bu çok tatlıydı.

Aşırı samimi karşılama görevlisi, gözlerindeki açık davetle gerekenden daha fazla yanıma yaklaştı. Buna da alışkındım.

Bunu Olivia da fark etti ama ilginç bir şekilde nasıl davranması gerektiği konusunda kendinden daha az emin görünüyordu. Bu yüzden onun adına ben karar verdim; elimi sahiplenircesine beline koydum ve onu oturacağı yere doğru yönlendirdim. Kendi yerimi aldıktan sonra, kolumu Olivia'nın koltuğunun arkasına koydum; istediğimde çıplak omzunu okşamaya yetecek kadar yakındı.

Bu gece ilgilendiğim tek kadının yanımda olduğunu açıkça gösteriyordum.

Garson şarabımızı koyduktan –Olivia beyaz şarap tercih ediyordu, çünkü kırmızı onu "kendinden geçiriyordu"– ve şef masamıza gelerek kendini tanıtıp bizim için oluşturduğu menüyü açıkladıktan sonra, sonunda yalnız kaldık.

"Ee, kahve dükkânını ailenle birlikte mi işletiyorsun?" diye sordum.

Olivia şarabını yudumladı; küçük pembe dili alt dudağını temizlemek için bir an için kendini gösterdi.

"Aslında sadece babam ve ben işletiyoruz. Annem... Dokuz yıl önce öldü. Metroda saldırıya uğradı... Sonu kötü bitti."

Sözlerinde aşina olduğum bir acının yankısı vardı.

"Üzgünüm."

"Teşekkür ederim."

Olivia bir an için durakladı, bir şeye karar vermeye çalışıyormuş gibiydi ve sonra itiraf etti. "Seni Google'da arattım."

"Ah?"

"Ebeveynlerinin cenazesinde çekilen videoyu gördüm."

Başımı salladım. "Arama motorları en çok onu seviyormuş gibi görünüyor."

Olivia mahcup bir şekilde gülümsedi. "O zaman izlememiştim ama tüm gün televizyonda gösterildiğini hatırlıyorum. Her kanalda." Çarpıcı, ışıltılı gözlerini benimkilere çevirdi. "Annemi defnettiğimiz gün hayatımın en kötü günüydü. Tüm o insanlar izlerken, video ve fotoğraf çekerken bunu yaşamak senin için çok korkunç olmuş olmalı."

Çoğu insan bunu düşünmezdi. Paraya, saraylara, şöhrete, ayrıcalıklara odaklanırdı. Zor kısımlara değil. İnsani kısımlara değil.

"Korkunçtu," dedim sessizce. Sonra derin bir nefes alıp sohbete sızan hüznü dağıttım. "Ama... Kanye'nin ölümsüz sözlerindeki gibi; *beni öldürmeyen şey sadece güçlendirir.*"

Olivia güldü ve onunla ilgili her şey gibi, kahkahası da çok hoştu.

"Senin gibi bir adamın Kanye dinlediği aklıma bile gelmezdi."

Göz kırptım. "Sürprizlerle doluyumdur, tatlım."

Yemeklerimiz gelmeden önce, masamıza birkaç ziyaretçi uğradı. Olivia'yı onlarla tanıştırdım ve yaklaşan işlerle ilgili kısaca konuştum. Adamlar gittikten sonra, Olivia gözlerini iri iri açarak şaşkınca bana baktı.

"O adam belediye başkanıydı."

"Evet."

"Ve diğeri de New York Başpiskoposu Kardinal O'Brien."

"Bu doğru."

"Eyaletteki, ülkedeki en güçlü iki adam."

Dudaklarım bir sırıtma şeklini aldı, çünkü etkilenmişti. Yine. Böyle zamanlarda, ben olmak o kadar da kötü değildi.

"Saray, çeşitli konularda her ikisiyle de çalışmalar yapıyor."

Olivia, tabağındaki ekmek dilimiyle oynamaya başladı.

"Bana her şeyi sorabilirsin, Olivia; utanmana gerek yok."

Bu kız için planladığım şeylerde utangaçlığın yeri yoktu. Onun cesur, vahşi ve pervasız olmasını istiyordum.

Bir parça ekmeği çiğneyerek başını hafifçe eğdi. Düşünüyordu. Ve ekmeği büyüleyici bir şekilde çiğneyişi karşı-

sında çarpıldım. Tanrım, fark etmesi ne kadar garip bir şeydi.

Ağzındakini yuttuktan ve boğazının soluk, pürüzsüz derisi erotik bir şekilde –eh, *benim* erotik bulduğum bir şekilde– titreştikten sonra, "Yüzüğünü neden öpmedin?" diye sordu.

Şarabımdan bir yudum aldım. "Ben ondan daha yüksek rütbedeyim."

Bu, Olivia'nın sırıtmasına neden oldu. "Başpiskoposan rütbece üstün müsün? Peki, ya Papa? Onunla hiç tanıştın mı?"

"Şu anki ile değil ama ben sekiz yaşındayken Wessco'ya gelen eskisiyle tanıştım. İyi bir adama benziyordu, karamel gibi kokuyordu. Cüppesinin ceplerinde şeker taşıyordu. Beni kutsadıktan sonra bana şeker vermişti."

"Onun yüzüğünü öptün mü?"

Olivia artık daha rahattı, soruları kolayca soruyordu.

"Hayır, öpmedim."

"Neden?"

Dirseklerimi masaya dayayarak ona doğru eğildim, büyükannem duysa dehşete düşerdi ncak Olivia'nın tatlı kokusu karşısında görgü kurallarının hiç şansı yoktu. Bu akşam yasemin ve gül kokuyordu; ilkbaharın ilk günündeki yeni bir bahçe gibi. Fark edilmemeye çalışarak derin bir nefes aldım. Aferin bana; çünkü yapmak istediğim tek şey, burnumu mis kokan göğüs dekoltesine dayadıktan sonra aşağıya doğru inmek ve elbisesini yukarı kaldırıp yüzümü pürüzsüz baldırları arasına gömmekti. Ve tüm gece kalacağım yer işte orasıydı.

Penisim, kodesteki bir mahkûm gibi pantolonumun sınırlarını zorladı.

Soru neydi?

Şarabımdan bir yudum daha aldım ve biraz olsun rahatlama çabasıyla bacaklarımın arasındaki kabartıyı sıvazladım. Ama başarısız oldum.

"Üzgünüm, Olivia, ne demiştin?"

"Papa'nın yüzüğünü neden öpmedin?"

Acayip bir şekilde sertleşmiştim ve biz Papa'dan bahsediyorduk.

Cehenneme tek yön bir bilet mi? Satın alındı.

"Kilise, Papa'nın, Tanrı'nın kulağına sahip olduğunu, Tanrı'ya dünyadaki herhangi bir insandan çok daha yakın olduğunu öğretir. Ama krallar da Tanrı'nın *soyundan gelmektedir*... En azından bu böyle biliniyor. Dolayısıyla boyun eğeceğim tek kişi, öpeceğim yüzüğün tek sahibi de büyükannem oluyor çünkü benden rütbece üstün olan tek kişi o."

Olivia'nın gözleri beni baştan aşağı inceledi ve siyah kaşlarından biri alayla havaya kalktı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Tanrı'nın soyundan geldiğime mi?" Şeytani bir şekilde sırıttım. "Penisimin Tanrı'nın bir armağanı olduğu söylendi. Bu gece bu görüşü test etmelisin. Bilirsin... Kutsal bir görev için."

Olivia, "Ne kadar hoş," diyerek güldü.

"Ama hayır, buna gerçekten inanmıyorum." Olivia, alt dudağımı ovuşturmamı izledi. Ve sonunda ona gerçek cevabımı verdim. "Bence bu sadece bir hikâye, insanların başkaları üzerindeki hâkimiyetlerini haklı göstermek için uydurdukları türden bir hikâye."

Olivia bir an için düşündükten sonra, "İnternette büyükannenin bir resmini gördüm," dedi. "Çok tatlı bir bayana benziyor."

Bu konu hakkında da gerçek cevabımı verdim. "Kalbi-

nin olması gerektiği yerde beton yığınına sahip olan bir cadalozdur."

Olivia'nın şarabı boğazına kaçtı.

Bir peçeteyle ağzını sildikten sonra, sanki aklımı okumak istiyormuş gibi bana baktı. "Yani... Diyorsun ki... Onu çok seviyorsun."

Yüzümdeki küçümseyici ifade karşısında, "Söz konusu aile olduğunda, sadece gerçekten sevdiklerimize hakaret ediyoruz galiba," diye ekledi.

Başımı ona doğru eğip, "Katılıyorum," diye fısıldadım. "Ama bunun duyulmasına izin verme. Yoksa Majesteleri beni bu utançla yaşatmaz."

Olivia elime hafifçe vurdu. "Sırrın benimle güvende."

Ana yemeklerimiz geldi –mor lahana ve limon kabuklarından oluşan temelin üzerine yerleştirilmiş, parlak turuncu ve yeşil sosların rengârenk kıvrımlarıyla süslenmiş somon balığı.

Olivia, "Çok güzel," diyerek iç çekti. "Belki de yememeliyiz."

Sırıttım. "Güzel şeyleri yemekten keyif alırım."

Vajinasının muhteşem olduğuna bahse girerdim.

Yemek boyunca, sohbet de şarap kadar kolayca akıp gitti. Neredeyse her şeyden bahsettik; üniversitedeki araştırmalarımdan, halkın karşısına çıkmadığım zamanlarda yaptığım işlerden, bir kahve dükkânı işletmenin perde arkasında kalan detaylardan, şehirde büyümesinin nasıl bir şey olduğundan...

"Annem her hafta bana çeyreklikler halinde üç dolar verirdi," diye anlatmaya başladı Olivia dalgın bir sesle. "Böylece dışarıdayken gördüğümüz evsiz insanlara para vermek istediğimde onun başının etini yemezdim. Parayı etrafa dağıtmaya çalışırdım. Bir çeyrekliğin değerinin as-

hında ne kadar az olduğunu bilmiyordum, onlara yardım ettiğimi sanıyordum ve olabildiğince çok insana yardım etmek istiyordum. Ama yanlarında evcil hayvanları varsa –hüzünlü bakışlara sahip olan bir kedi ya da bir köpek– bu beni çok derinden etkilerdi ve onlara iki ya da üç çeyreklik verirdim. Sanırım insanların ne kadar aşağılık olabileceğini o zaman bile biliyordum ama hayvanlar her zaman masumdur."

Tatlı servis edildiğinde –vanilya ve karamel yatağında kremalı volovan– konu kardeşlere gelmişti.

"...ve babam, annemin hayat sigortasından gelen parayı emanet fonuna yatırdı. Para sadece eğitim masrafları için kullanılabilecek ki bu iyi bir şey, çünkü aksi takdirde çok uzun zaman önce bitmiş olurdu."

Birçok New York'lu gibi Olivia da hareketli bir konuşmacıydı; elleri, zarif güvercinler gibi çırpınıp zikzaklar çiziyordu.

"Ellie'nin New York Üniversitesi'ndeki ilk dönemi için yeterli paramız var. İkinci dönem için de zamanı gelince endişelenirim. Yurtta kalmak istiyor, 'tam bir üniversite deneyimi' yaşamak için. Ama onun için endişeleniyorum.

"Demek istediğim, onun dünyayı değiştirebileceğini düşünüyorum; kanseri tedavi edebilir ya da internetten sonraki en önemli şeyi icat edebilir. Asıl yapamayacağı, evin anahtarlarını nereye koyduğunu hatırlamak veya hesapların birbirini tutması gerektiğini anlamaktır. Ayrıca çok saftır. Kimlik hırsızlığı yapan e-postalar, kız kardeşim gibi insanlar için icat edilmiştir."

Başımı sallayarak öne eğildim. "Çok iyi anlıyorum. Kardeşim Henry de fazlasıyla potansiyele sahip ama bunu mutlulukla heba ediyor. Bahsettiğin videodan sonra, basın kardeşimi yürüyüşü tamamlayamayan çocuk olarak

yaftaladı. Kendini asla kanıtlayamayacak olan çocuk olarak. Bu, Henry'nin gerçekleştirmek için elinden gelen her şeyi yaptığı bir kehanetti."

Olivia kadehini kaldırdı. "Küçük erkek ve kız kardeşlere, onlarla yaşayamazsın ama onları krallıktan da kovamazsın."

Kadehlerimizi tokuşturup içkimizi yudumladık.

Yemekten sonra, otel odama gitmeyi önerdim, a*zgın örümcek, leziz sineği tuzağına düşürecekti.* Ve Olivia kabul etti.

Önümüzde James ve Logan dururken bana gizli bakışlar atan Olivia ile üst kata yaptığımız asansör yolculuğu sessiz geçti. Asansörün kapıları çatı katının giriş salonuna açıldığında, oteldeki uşak David paltolarımızı almak için bizi bekliyordu.

"Teşekkürler," dedi Olivia gülümseyerek ve David ona sessiz bir baş selamı verdi.

Ana oturma odasına girerken Olivia'yı –yüzünde oynayan tepkileri ve duyguları– seyrettim. Başını kaldırıp tavandaki kristal avizeyi ve altın işlemeli freski gördüğünde kirpiklerinin titreşmesini; lüks mobilyalar ve mermer zemin karşısında yaşadığı şaşkınlıkla dudaklarının yukarıya doğru kıvrılmasını izledim. Şehrin nefes kesici manzarasını gözler önüne seren cam duvara doğru döndüğünde, nefesinin kesildiğini gördüm.

Ve sanki yıldırım çarpmış gibi, arzu tüm bedenime dalga dalga yayıldı.

Olivia dışarıya bakarak pencereye doğru ilerledi. Ve lanet olsun, harika bir manzaraydı –çıplak kollar; mükemmel, sıkı bir poponun hemen üstüne kadar inen uzun,

siyah saçlar. Onun buradaki, odamdaki, eşyalarımın arasındaki görüntüsü çok hoşuma gitti.

Eğer elbisesini hâlâ giyiyor olmasaydı, manzara daha çok hoşuma giderdi.

"Dışarı çıkabilir miyiz?" diye sordu Olivia.

Başımla onayladım, sonra büyük taş balkonun kapısını açtım. Olivia dışarı çıktı ve pen de onu takip ettim. Bugün hava biraz daha yumuşaktı ve karlar erimişti. Olivia'nın bakışları, bej rengi minderleri olan mobilyaların etrafındaki yeşil bitkilerin üzerinde dolaştı; köşelerde yanan ateş çukurları, ortama sıcak, turuncu bir ışık yayıyordu.

"Yani burası senin hapishane bahçen mi?" diye dalga geçti Olivia.

"Evet. Temiz hava almak ve egzersiz yapmak için dışarı çıkmama izin veriyorlar ama sadece uslu olursam."

"O kadar da kötü değil."

Omuz silktim. "İdare eder."

El ele tutuşarak duvar kenarı boyunca yan yana yürüdük. İlk sosyal etkinliğim aklıma geldi, çok heyecanlı ve mutluydum ama yanı zamanda her şeyi berbat etmekten de korkmuştum.

"Eee, bu nasıl bir şey?" diye sordu Olivia yumuşak bir şekilde. "Hayatının geri kalanı boyunca neler yapacağını bilmek?"

"Senin de kahve dükkânın var. Ondan pek farklı değil."

"Evet ama dükkânı işletmek için ailemin bana ihtiyacı vardı. Bunu ben seçmedim."

Alayla güldüm. "Ben de öyle."

Olivia biraz düşündükten sonra, "Ama heyecanlı mısın?" diye sordu. "Simba gibi, 'Kral olmak için sabırsızlanıyorum,' diyor musun?"

"Simba bir aptaldı." Başımı iki yana salladım ve al-

nıma düşen saçları geriye doğru ittim. "Ve benim kral olmam, büyükannemin öldüğü anlamına geleceği için kullanacağım kelime *heyecanlı* olmazdı." Röportaj moduna geçtim. "Ama görevimi yerine getirmeyi ve Wessco'yu onurlu, namuslu ve erdemli bir şekilde yönetmeyi dört gözle bekliyorum."

Olivia, beni durdurmak için elimi çekti. Gözleri yüzümde dolaşırken dudakları kıvrıldı. "Zırvalıyorsun."

"Ne?"

"Tamamen zırvalıyorsun. 'Onurlu, namuslu ve erdemli' diye beni taklit etti –aksan da dâhil. "Bunlar güzel sözler ama hiçbir şey ifade etmiyorlar. Gerçekten ne hissediyorsun?"

Gerçekten ne hissediyordum?

Bacaklarını ilk defa kullanan bir geyik gibi hissediyordum; titrek ve acemi. Çünkü hiç kimse verdiğim cevapların içeriğini kurcalamamıştı. Hiç kimse daha fazlasını sormamıştı. Gerçekten ve samimi bir şekilde.

Hiç kimsenin umurunda olup olmadığını bilmiyordum.

Ama Olivia cevapları istiyordu; bunu, sabırla bekleyen yüzünün yumuşak kıvrımlarında görebiliyordum. Beni tanımak istiyordu.

Umutsuzca göğsüm sıkıştı çünkü ben de aynı şeyi istiyordum.

"Bunu tarif etmenin en iyi yolu, sanırım..." Dudaklarımı yaladım. "Tıp fakültesinde olduğunu, bir cerrah olmaya çalıştığını hayal et. Tüm kitapları okudun, yapılan ameliyatları gözlemledin, hazırlandın. Ve tüm hayatın boyunca etrafındaki herkes senin ne kadar muhteşem bir cerrah olacağını söyleyip durdu. Bu senin kaderindi. Yapmak için doğduğun iş buydu."

Olivia'nın gözlerine baktım. Benimkilerde ne gördüğü-

nü bilmiyordum ama onunkilerde huzur buldum. Devam etmem için yeterliydi.

"Ama sonra o an gelir... Yalnız başına hareket edeceğin o gün gelir. Eline neşteri verirler ve... O an her şey sana bağlıdır. Bence bu tam da bir 'siktir' anıdır."

"Eminim öyledir."

"İşte, kral olma düşüncesi de böyle hissettiriyor. Bir 'siktir' anı."

Olivia öne doğru bir adım attı ama sivri topukları takılınca dengesini kaybetti ve onu yakaladım. Göğsüme çarptı; kollarımı bedenine sarıp belinde buluşturdum... Ve Olivia orada öylece kaldı.

Mükemmel bir şekilde yumuşak göğüsleri sert göğsüme dayanmış bir halde donup kaldık, nefeslerimiz birbirine karışırken bakışıyorduk.

"Lanet botlar," diye fısıldadı Olivia, dudaklarıma o kadar yakındı ki.

Gülümsedim. "Lanet botları sevdim. Seni onlarla, üzerinde başka hiçbir şey olmadan görmek beni çok mutlu ederdi."

Ve sonra başım öne eğildi ve Olivia da parmak uçlarında yükseldi, birbirimize doğru çekiliyorduk. Yanağını avuçlarken, ipeksi saçları parmaklarıma dolandı. Yüzümdeki gülümseme silinerek daha saf, daha çaresiz bir şeyle yer değiştirdi.

Hararet ve arzu.

Çünkü şimdi onu öpecektim, göğsümün üzerinde hissettiğim kalp atışları hızlandığında, bunu bildiğini anladım.

O da bunu benim kadar istiyordu.

Burnum onunkine sürtündü ve koyu mavi gözleri yavaşça kapanmaya başladı...

Ve sonra Logan gürültüyle boğazını temizledi. "Ehem."

Dilimin ucuna kadar gelen küfrü yutup başımı kaldırdım. "Ne var?"

"Kamera flaşı."

Lanet olsun.

"Nerede?"

Logan çenesini kaldırdı. "Gökdelenin çatısında. Saat dokuz yönünde."

Olivia'yı göğsümde tutarak şehre arkamı döndüm. "İçeri girmeliyiz."

Olivia sevimli bir şekilde şaşkın görünüyordu. Omzumun üzerinden karanlık gökyüzüne baktı, ardından onu içeri götürmeme izin verdi. "Bu çok sık olur mu?"

"Ne yazık ki. Uzun menzilli kamera objektifleri bir tüfek kadar etkililer."

İçeriye girdiğimizde, Olivia'nın dudakları geniş bir esnemeyle ikiye ayrıldı ve bunu takiben gelen uygunsuz düşünceler zincirini durdurmaya çalıştım. Kahretsin, ağzı çok güzeldi.

Yakında oraya girmezsem, ölebilirdim.

"Affedersin." Eliyle ağzını kapattı. "Üzgünüm."

"Özür dileme." Saatime baktım, gece yarısını geçmişti. Bütün gün ayaktaydı ve dört saat sonra tekrar kalkması gerekiyordu. "Seni daha erken almalıydım."

Olivia başını iki yana salladı. "Bu harikaydı. En son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Hiçbir zaman, sanırım."

Ona benimle kalıp kalamayacağını sormak istiyordum. O elbisenin içinden çıkıp koridorun sonundaki muhteşem yatağa geçmek onun için çok daha kolay olurdu. Ama... Hayır derdi, bunu hissedebiliyordum. Daha çok erkendi.

Ve kahrolası uykusunu da alamazdı, onu tüm gece ayakta tutardım.

Aslında hiç de olmadığım bir beyefendi gibi, ona kapıyı gösterdim. "Seni eve götürelim o zaman."

Evine yaptığımız yolculuk boyunca Olivia'nın başı omzumdaydı. Bacaklarımız birbirine değiyordu ve birleşmiş ellerimiz bacağımın üstünde duruyordu. Başımı hafifçe çevirdim ve saçlarının bağımlılık yapıcı yasemin kokusunu içime çektim.

Benim Garip Bağımlılığım diye bir TV programı vardı, gördüğüm en çılgınca şeylerden biri, kadınların saçlarını koklamaya kafayı takmış olan bir sapıkla ilgiliydi.

Seni yargıladığım için üzgünüm, sapık. Şimdi anlıyorum.

"Muhteşem kokuyorsun."

Olivia başını çevirdi, muzır gözleri ışıl ışıldı. Sonra yüzünü göğsüme bastırdı ve derin bir soluk aldı.

"Ben de senin kokunu seviyorum, Nicholas."

Araç kaldırıma yanaşıp durdu.

Tam da yarın onu tekrar koklayıp koklayamayacağımı soracakken, hoparlörden Logan'ın sesi geldi.

"Arabada kalın, Majesteleri. Bayan Hammond'ın kapısının dışında bir serseri var. Tommy ve ben onunla ilgileniriz."

Olivia bir anda gerilerek benden uzaklaştı. Parmakları bembeyaz kesilinceye dek kolçağı sıkarak pencereden dışarı baktı.

"Ah, hayır..."

Kapıyı açıp dışarı fırlamadan önce söylediği son söz bu oldu.

Dokuzuncu Bölüm

Olivia

"Ah, hayır..."

Küçük kızlar için her baba birer kahramandır, en azından iyi olanlar öyledir. Uzun boylu ve yakışıklı, güçlü ama sabırlı, derin sesiyle en akıllıca gerçekleri söyleyen bir kahraman.

Benim babam iyi olanlardandı.

Yatağın altındaki canavarları kovan, akşam yemeğinden önce gizlice kurabiye dağıtan, cesaret veren, koruyan, gerçek bir adamın nasıl olması gerektiğini öğreten bir babaydı. Elleri büyük ve nasırlıydı; güçlü ama bize karşı nazikti. Annemin elini sanki değerli bir sanat eseriymiş gibi tutardı. Ah, annemi nasıl da severdi. Bu, yaptığı her harekette, söylediği her sözde belliydi. Anneme olan aşkı, gözlerindeki ışık ve ciğerlerindeki nefesti.

Babama benziyordum, onun siyah saçlarını, gözlerinin şeklini ve uzun bacaklarını almıştım. Ona benzetilmek beni gururlandırırdı, çünkü tüm küçük kızlar gibi ben de babamın yenilmez olduğunu düşünüyordum. Asla yıkılmayacak bir duvar olduğunu düşünüyordum.

Ama yanılmıştım.

Korkunç bir gün... Metro platformundaki korkunç bir an... Tüm o güç yok olmuştu. Sütün bir mumun, bir balmumu yığınına dönüşmesi gibiydi. Tanınmaz bir şeye dönüşmesi gibiydi.

"Baba?" diyerek diz çöktüm.

Arkamda, Nicholas'ın yaklaşan ayak sesleri bir anda durdu.

Bunun onun gözünde nasıl göründüğünü hayal ederken, büyük bir utanç hissettim.

Ama şu anda bunun için zamanım yoktu.

"Baba, ne oldu?"

Babamın gözleri, benimkileri bulmakta ve açık kalmakta zorlanıyordu; üzerindeki viski kokusu burun deliklerimi yaktı.

"Livvy... Merhaba, tatlım. Yapamadım... Kilitte bir sorun var... Anahtarımı kilide sokamadım."

Dairemizin giriş kapısını kullanmayı denemişti. Kahve dükkânından da içeriye girebilirdi ama henüz tamir ettiremediğim kırık kilit hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Anahtarlar elinden kayıp yere düştü. "Kahretsin."

Soğuk kaldırıma uzanıp anahtarları yerden aldım. "Tamam, baba. Sana yardım edeceğim."

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım ve arkamı dönüp Nicholas ile yüzleştim. Sesim bir anda otomatik pilota bağlandı. "Gitmelisin. Bununla ilgilenmek zorundayım."

Bakışları önce yerdeki babama, sonra tekrar bana döndü. "Gitmek mi? Seni burada öylece bırakamam..."

"Sorun yok," dedim dişlerimin arasından; her yanımı utanç kaplamıştı.

"Senin üç katın. Onu yukarıya nasıl çıkarmayı planlıyorsun?"

"Bunu daha önce de yaptım."

Kısacık bir an içinde, acımadan sinirlenmeye doğru geçti. Ve o sesi tekrar kullandı; Besco'yu iradesine boyun eğdiren, ille de kendi dediğinin olacağını söyleyen o sesi.

"Şimdi yapmayacaksın."

Ne yapmaya çalıştığını biliyordum ve bundan nefret ediyordum. Kibarlık etmek, yardımcı olmak istiyordu. Kahraman olmaya çalışıyordu. Prenslerin yaptığı şey bu değil miydi? Ama bu beni sadece daha da kötü hissettiriyordu.

Uzun zamandır kendi kendimin kahramanıydım, işin nasıl yapıldığını biliyordum.

"Bu seni ilgilendirmez. Bu benim sorunum. Sana dün de söylemiştim..."

"Eğer merdivenlerden düşecek olursan, kahrolası boynunu kırarsın," dedi Nicholas sertçe. "Gururun aklından daha büyük diye riske girmeyeceğim. Sana yardım ediyorum, Olivia. Bunun üstesinden gelsen iyi olur."

Sonra yanımdan geçip yere çömeldi. Sesini yumuşatarak, "Bay Hammond?" diye seslendi.

Babam da, "Sen kimsin?" diye ağzında geveledi.

"Nicholas. Benim adım Nicholas. Olivia'nın arkadaşıyım. Biraz sorun yaşıyormuşsunuz gibi görünüyor, bu yüzden yukarıya çıkmanıza yardım edeceğim. Tamam mı?"

"Evet... Lanet anahtarlar işe yaramıyor."

Nicholas başını salladı, sonra Logan'ı eliyle yanına çağırdı. Babamı her iki tarafından tutup ayağa kaldırdılar.

"Olivia, kapıyı aç."

Kahve dükkânının içinden geçtik, çünkü oradaki alan daha müsaitti. Babamı mutfaktan geçirip merdivenlerden yukarı taşımalarını izlerken, babamın başı yeni doğmuş bir bebek gibi boynunun üstünde asılı duruyor, bacakları

boş boş sallanıyordu, bunun gerçekten de çok kötü bir gece olduğunu fark ettim. Yapabileceğim en iyi şey, babamı içeriye sürüklemek ve bir yastıkla battaniye bulup geceyi onunla birlikte yerde geçirmek olurdu.

Ama bunu bilmek bile içimde yanan aşağılanma duygusunun durdurmadı.

Hatta toparlamaya zaman bulamadığım için etrafa saçılmış ayakkabılar ve gazetelerle darmadağınık duran eski püskü oturma odamızdan geçerlerken, bu duygu daha da alevlendi. Eğer işler benim istediğim gibi gitmiş olsaydı, ortamı taze çiçekler ve kırlentlerle daha güzel, daha ilginç bir hale getirebilirdim.

Yatak odasında, babamı yatağına yatırdılar. Nicholas'ın yanından geçip yatağın etrafından dolandım ve köşedeki sandalyenin üzerinde duran koyu mavi battaniyeyi aldım. Babamın üzerine örtüp kenarlarını iyice sıkıştırdım. Babamın gözleri kapalı ve dudakları aralıktı ama horlamıyordu. Çenesindeki gür sakalda artık siyahtan çok griler vardı. Yavaşça, öne doğru eğildim ve onu alnından öptüm; çünkü artık kahramanım olmasa bile hâlâ benim babamdı.

Sessizce alt kata geri döndük. Kollarımı bedenime sardım; kaskatı kesilmiştim, tüm bedenim karıncalanıyordu. Nicholas'ın söyleyeceği sözleri şimdiden duyabiliyordum:

Seni ararım.

Bu... Güzeldi.

Teşekkürler ama hayır.

Tehlikeyi atlattığı için rahatlamış olmalıydı, muhtemelen daha ilk başta ne düşündüğümü merak ediyordu. Onun gibi bir adamın bir kadında görmeye alışık olduğu yük, Louis Vuitton marka bir bavul olmalıydı.

"Ben, ah... Ben arabada olacağım, efendim," dedi Logan, kahve dükkânının yemek alanına vardığımızda.

Beni başıyla selamladıktan sonra kapıdan dışarı çıktı.

Sessizlik garipti. Rahatsız ediciydi. Nicholas'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama ben yere bakıyordum. Nihayet o pürüzsüz ve kusursuz sesiyle sessizliği yardığında, korkuyla sindim.

"Olivia."

Yara bandını ondan önce sökmeye kararlıydım. Öldürücü vuruşu önce ben yapacaktım. Ben bir New Yorkluydum ve bizim olayımız buydu, birisi kaldırımın üzerinde öldüresiye dövülüyorsa, kahrolası tekmeyi atanın bizden biri olduğuna bahse girebilirdiniz.

"Gitmelisin." Başımı yukarıya kaldırdım ama gözlerine hâlâ bakamıyordum. "Gitmeni istiyorum."

Sıcak eli koluma değdi. "Bana kızma."

"Kızgın değilim," diye inkâr ettim başımı iki yana sallayarak. "Sadece gitmeni istiyorum." Boğazım düğümlendi. Çünkü ondan çok hoşlanıyordum. Gözlerimi sıkıca kapattım. Bu, kirpiklerimde asılı duran gözyaşlarını zapt etmek için son bir çabaydı. "Lütfen, sadece *git*."

Nicholas'ın eli kolumdan ayrıldı. Kapıdan çıkmasını duymak için dinledim. İlk etapta asla girmemesi gerektiği hayatımdan çıkmasını bekledim.

Ama yaklaşık otuz saniye sonra, aslında duyduğum şey tamamen farklıydı.

"Büyükannem tablolarla konuşur."

Gözlerim aniden açıldı. "Ne?"

"Küçükken bunun çok komik olduğunu düşünürdüm ama şimdi sadece çok üzücü olduğunu düşünüyorum."

Gözlerinde kışkırtıcı bir umutsuzluk vardı. Samimi, ama... Savunmasızdı. Sanki bunların hepsi onun için yeniymiş gibiydi. Sanki risk alıyormuş gibiydi ama belli ki varmak istediği noktaya ulaşmak için kendini zorlamak

zorundaydı. Çünkü ne olacağından emin değildi.

"Büyükannem neredeyse seksen yaşında ve konuşabildiği tek kişi de büyükbabam. Onu on yıl önce kaybettik ve yine de konuşabildiği tek kişi o."

Nicholas bir an için duraksadı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi daha kısıktı. Sanki bunlar –bırakın yüksek sesle söylemeyi– kendisine düşünmeye bile izin vermediği kelimelerdi.

"Erkek kardeşim son iki yıldır askeri görevdeydi. Üç ay önce terhis oldu ama eve dönmedi. Ama ondan önce bile telefonlarıma cevap vermeyi bırakmıştı. Altı aydır Henry ile konuşmadım ve bunun nedenini bile bilmiyorum."

Videoyu düşündüm; Nicholas'ın, küçük kardeşini kollarına alıp ona sımsıkı nasıl sarıldığını. Onu koruyup güldürmek için ne kadar uğraştığını... Ve bir anda bu sessizliğin Nicholas'ı ne kadar incitmiş olabileceğini anladım. Bunu neredeyse kendi kalbimde bile hissedebiliyordum.

"Kuzenlerim benden nefret ediyor," diye devam etti daha neşeli bir sesle. "Paçayı sıyıracaklarını bilseler, ziyarete geldiklerinde beni zehirlemeye çalışacaklarını düşündüğüm türden bir nefret."

Dudakları neredeyse bir gülümseme halini aldı ve ağzımdan minik bir kahkaha kaçtı.

"Babamdan da nefret ediyorlardı... Ve bunun tek nedeni, annelerinin babamdan sonra doğmuş olmasıydı."

"Bana bunları neden anlatıyorsun?"

"Çünkü sorunu olan tek ailenin seninki olduğunu düşünüyorsan, yanılıyorsun." Kendine engel olamıyormuş gibi saçlarımı okşadı ve birkaç tutamı kulağımın arkasına yerleştirdi. "Benimkinin de bazı alanlarda sıkıntıları var."

Nicholas sessizleşti. Sırayı almamı bekliyordu, bir şey

söylemedi ama biliyordum. Onunla birlikte riske girmemi istiyordu.

Ve eğer sonu kötü biterse, en azından bunu birlikte yaşayacaktık.

"Babam bir alkolik."

Kelimeler kulağıma tuhaf, yabancı geliyordu. Onları ilk defa yüksek sesle söylemiştim.

"Tehlikeli veya şiddetli bir şekilde değil... Üzgün olduğunda içiyor. Ve annem öldüğünden beri hep üzgün." Etrafıma baktım, sesim titriyordu. "Burası annemin hayaliydi, Amelia oydu. Eğer iflas edersek, eğer annemden kalan son parçayı da kaybedersek... Babamın ne yapacağını bilmiyorum."

Nicholas başını salladı.

"Ellie ile neredeyse hiç konuşmuyor. Bazı günler ona bakmıyor bile... Çünkü ona annemi hatırlatıyor. Ellie bundan rahatsız değilmiş gibi davranmaya çalışıyor, ama... Ama bunun onu çok üzdüğünü biliyorum."

Sessiz yaşlar gözlerimin kenarlarından dökülmeye başladı ve Nicholas başparmağıyla onları sildi.

"Ellie gidecek. Gidecek ve bir daha geri dönmeyecek, ben de onun için bunu istiyorum. Ama ben hâlâ burada olacağım... Tek başıma." Kapıyı işaret ettim. "Sanırım kapının kilidini bu yüzden tamir ettirmedim. Bazen rüyamda dışarı çıkamadığımı görüyorum. Kapıyı çekip duruyorum ama açılmıyor. Kapana kısılıyorum."

"Bazen rüyamda sarayda yürüdüğümü ve etrafta hiç kapı veya pencere olmadığını görüyorum," dedi Nicholas sertçe yutkunarak. "Yürümeye devam ediyorum ama hiçbir yere gidemiyorum."

Yanına yaklaşıp ellerimi göğsüne yasladım; sert kaslarını ve avcumun altındaki kalbinin güçlü, düzenli atışlarını hissedebiliyordum.

"Bana hiç kimseye söylemediğin bir şey söyle," dedi. "Senin hakkında hiç kimsenin bilmediği bir şey."

Cevap vermem sadece iki saniye aldı. "Turtalardan nefret ederim."

Nicholas gülmeye başladı ama ben konuşmaya devam ettiğimde, yüzündeki gülümseme yok oldu. "Anneme turta yaparken yardım etmeyi, onu izlemeyi çok severdim ama şimdi nefret ediyorum. Ellerimde bıraktıkları his, kokuları midemi bulandırıyor." Nicholas'ın yüzüne baktım. "Şimdi sıra sende. Bana hiç kimseye söylemediğin bir şey söyle."

"Reverans yapılmasından nefret ediyorum. Geçen ay, savaşta üç arkadaşını kurtarmış olan bir 2. Dünya Savaşı gazisi ile tanıştım. Adam gözünü kaybetmişti. Ve önümde eğildi. Böyle bir adamın karşımda eğilmesini gerektirecek ne yapmıştım ki?"

Düşüncelerinde kaybolmuş olan Nicholas başını iki yana salladı.

Çenesinde gezinen parmaklarımın yumuşak dokunuşu onu tekrar buldu. Ve o anda bir şeyler... Değişti. Göğsüm hızla inip kalkmaya başladı, nefesim hızlandı ve elimin altındaki kalp biraz daha şiddetli bir şekilde atmaya başladı.

Nicholas dudaklarıma bakıyordu. "Eğer herhangi bir yere gidip herhangi bir şey yapabilseydin, bu ne olurdu?"

Bu soruya yanıt vermem biraz daha uzun sürdü, çünkü bunun bir cevabı yoktu.

"Bilmiyorum. Başka bir şey yapabilmenin mümkün olduğu anların üstünden o kadar çok zaman geçti ki... Hayal etmeyi bıraktım."

Öne doğru eğilerek kokusunu içime çektim. Baharat, okyanus ve benzersiz bir şekilde ona has bir şey kokuyordu. İçinde mutlulukla boğulabilirdim.

"Peki, ya sen?" diye sordum, kelimeler dudaklarımdan aceleyle çıkıyordu. "Herhangi bir şey yapabilseydin, ne yapardın?"

Başparmağıyla alt dudağımı yavaşça, nazikçe okşadı.

"Seni öperdim."

Odanın içindeki hava bir anda yok oldu. Tamamı. Veya belki de ben nefes almayı unutmuştum. Her an bayılabilirdim ve bu umurumda bile değildi, yeter ki dünyam kararmadan önce Nicholas beni öpsündü.

"Lütfen," demeyi başardım nefes nefese.

Nicholas hiç acele etmedi. Anın tadını çıkarıyordu.

Bir kolunu belime dolayarak beni sertçe kendine doğru çekti. Onu her yerimde hissedebiliyordum; bacaklarının sert dokunuşunu, düz karnındaki kasları, kalın ve sert penisinin sıcak baskısını. İç kaslarım boşluğun etrafında ihtiyaçla gerildi. Arayış içindeydi.

Nicholas'ın diğer eli omurgamın üstünden kayarak yukarıya doğru çıktı ve saçlarımın arasına girerek başımı avcunun içine aldı. Ve gözleri, tüm bu süre boyunca alev alev yanan yeşil gözleri, değdikleri her yeri yakarak tenimin üzerinde gezindi.

Yavaşça aşağı eğildi. Onun tadını almadan önce nefesinin tadını aldım; tarçın ve karanfil.

Ve sonra Nicholas, dudaklarını benimkilere bastırdı.

Cesurca. Sahiplenircesine. Ve o anda gerçekten bana sahipti. Onu takip ettim, dudaklarımı onunkiyle uyumlu bir şekilde hareket ettirerek bu hissin tadını çıkardım. Başımı eğerek beni istediği yere doğru yönlendirdi. Ve sonra sıcak, ıslak dilinin darbesini hissettim.

Lanet olsun, öpüşmeyi çok iyi biliyordu.

Sanırım ağzım orgazm olmuştu. Ve bu harikaydı.

Derin ve tamamen yüksek bir sesle inledim, biraz olsun

utanmadım. Kollarımı boynuna doladım ve Nicholas'ın elleri popomu avuçladı. Ardından inleyen oydu ve bu da harikaydı.

"Biliyordum," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. "Çok tatlı."

Sonra dudaklarımız bir kez daha birbirine kenetlendi, dillerimiz birbirine karışıyor ve tadıyordu. Nicholas, dizini bacaklarımın arasına doğru iterek popomu sıktı ve beni bacağının üstüne yerleştirdi. Ve sürtünme –muhteşem sürtünme– eğer ağzım harika bir şekilde işgal edilmiş olmasaydı, evet diye haykırmama neden olabilirdi.

Ama sonra yukarıdan bir ses geldi, tavanı sarsan bir gümleme. İkimiz de duyduk; dudaklarımız birbirinden ayrıldıktan sonra yukarıya baktık.

"Gitmem gerek, babam yataktan düşmüş olabilir."

Popomun üstündeki elleri refleks olarak sıkılaştı; en sevdiği oyuncağı elinden alınma tehdidiyle karşı karşıya kalmış bir çocuk gibiydi. "Seninle gelmeme izin ver."

Gözlerinin içine baktım, artık utanmıyordum. "Hayır, gelmesen daha iyi olur." Gür ve yumuşak saçlarını okşadıktan sonra çenesine dokundum. "İyi olacağım, yemin ederim."

Nicholas hâlâ zorlukla nefes alıyordu ve karşı çıkmak istiyormuş gibi görünüyordu ama yüzümü bir süre inceledikten sonra başını hafifçe salladı ve beni yere indirdi.

"Seni tekrar ne zaman görebilirim?" diye sordu. "Yarın."

Güldüm. "Tanrım, çok buyurgansın. Tamam, yarın."

"Bu sefer daha erken. Otel odamda kalacağız, sana akşam yemeği hazırlayacağım."

"Yemek yapabiliyor musun?"

Nicholas omuzlarını silkti ve sevimli gamzeleri ortaya çıktı. "Suşi yapmayı biliyorum, yani teknik olarak kesme-

yi biliyorum. Ama bu konuda çok iyiyimdir."

Kıkırdadım; kendimi sersemlemiş gibi hissediyordum. "Pekâlâ. Yarın, senin otelinde."

Ardından Nicholas beni tekrar öpüyordu. Dudaklarımı, bu gece rüyalarımda hissedeceğim bir şekilde emiyordu.

"Bu çılgınca," diye fısıldadım. "Çılgınca, değil mi? Bunu hisseden bir tek ben değilim?"

Nicholas başını iki yana salladı. "Evet, çılgınca." Elleri son bir kavrayış için bir kez daha popomun üstündeydi. "Ve olağanüstü."

Onuncu Bölüm

Nicholas

Bu gece seks yapacaktım. Hem de fazlasıyla.

Olivia'yı yatağımın üzerine yatıracak ve onu tatlı bir şekilde becerecektim; onu duvara yaslayıp çılgınca becerecektim. Lekelenmemiş tek bir oda ya da tek bir yüzey kalmayacaktı.

Bir olimpik jimnastikçiye layık olan hareketler ve pozisyonlar tüm gün boyunca zihnimde dolandı. Beni sert ve sancılı bir halde bıraktı.

Yapılan röportajlar ve hayır yemeği boyunca acı çektim– çok garipti.

Ve hepsi onun yüzündendi: *Olivia.*

Ne kadar seksi ve nefis bir sürpriz olduğu ortaya çıkmıştı.

Dün gece... Çok yoğundu. O şeylerin hiçbirini söylemeyi planlamamıştım; hepsi öylece ağzımdan çıkıvermişti. Tanrım, Olivia bir gizlilik sözleşmesi bile imzalamamıştı; böyle bir şeyi unutmak bana göre değildi.

Ama onunla konuşmak çok rahatlatıcıydı. Sanki özel

bir adada, bizi hiç kimsenin göremeyeceği ve duyamayacağı bir baloncuğun içinde gibiydik. New York'a gelmeden önce, sahip olacağım özgürlüğün tadını çıkarmayı, aklıma bile gelmeyecek şeyler yapmayı planlamıştım. Ve Bayan Olivia Hammond bu amaca kesinlikle uyuyordu.

Akşam yemeği için gerekenlerin listesini uşağa verdim ve ona süitteki her odanın prezervatifle dolu olduğundan emin olmasını söyledim "*Onu yere eğmeden önce penisini ört.*" Babam böyle söylerdi. Bunlar, kraliyet ailesindeki herkesin ders alması gereken sözlerdi.

Bunlar, asla unutmamayı öğrendiğim sözlerdi.

Gün batımından hemen önce kahve dükkânının önüne park ederken, bacağım sabırsızca sallanıyordu. Biraz egzersiz yapıp bu enerjinin bir kısmını yakmalıydım; hatta daha da iyisi mastürbasyon yapmalıydım. Olivia'yı gördüğüm an üzerine atlamam muhtemeldi. Hayalarım kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Ve bu pek de rahat bir şey değildi.

Penceredeki KAPALI yazısını fark edince gülümsedim. Kapalı demek, mahremiyet demekti. Belki de dün geceki fantezimi gerçekleştirme fırsatım olacaktı; Olivia o yemek masalarından birinin üzerinde uzanıyordu, ben bacakları omuzlarımın üzerindeyken yumuşak bir şekilde içine girip çıkacaktım.

Ama içeriye girdiğimde, bu ağız sulandırıcı düşünceler rüzgârda savrulup gitti. Olivia beni karşılamak için orada değildi, çılgın kız kardeşi oradaydı.

Ellie Hammond minicik bir şeydi; güzeldi, ablasıyla aynı göz rengine sahipti ama gözleri daha yuvarlak, daha

az egzotikti. Göğsünü saran siyah bir tişört ile dizden aşağısı testere ile kesilmiş gibi görünen bir kot pantolon giyiyordu. Kalkık burnunun üstündeki siyah çerçeveli gözlüğü ve sarı saçlarının arasındaki pembe gölgeler, ona genç ve idealist bir görünüm veriyordu; bir üniversite kampüsündeki protestolarda pankart tutacak türden bir kız gibiydi.

Ellie önümde durdu, sonra mükemmel bir şekilde reverans yaptı.

"Sizinle tanışmak bir onur, Prens Nicholas," dedi gülümseyerek.

"Bu hareketi çalışıyor muydun?" diye sordum. "Harika bir iş çıkardın."

Omuzlarını silkti. "Belki."

Uzun boylu, esmer tenli garson arka taraftan yaklaştı. "Resmi olarak tanıştırılmadık. Ben, Martin." Sonra o da reverans yaptı.

Doğrulduğunda, ona elimi uzattım. "Tanıştığımıza sevindim, Martin."

Kolumu coşkuyla salladı. "Bana yaşattığınız zevk dolu saatler için size teşekkür etmek istiyorum, yıllardır fantezilerimin merkezinde yer alıyordunuz."

Bakışları üzerimde gezindi; saldırganca değildi, sanki her parçamı hafızasına kazımak istiyormuş gibiydi. Sonrası... İçin.

"Ah... Rica ederim?"

Yakındaki bir sandalyeyi işaret etti. "Ben sadece şurada oturacağım. Ve size bakacağım." Arsızca göz kırparak sandalyeye oturdu ve gözlerini bir daha hiç kırpmamak için büyük bir mücadele veriyormuş gibi bakışlarını üzerime dikti.

Buna daha ne kadar devam edebileceğini merak ettim.

Ellie ellerini kavuşturdu. "Konuşmalıyız. Birbirimizi tanımalıyız. Prid Cocoa, Clarice."

Güldüm. Hammond ailesindekiler çok tatlıydı.

"*Quid pro quo* mu demek istedin? Latince, anlamı kısasa kısas demek."

Ellie hayal kırıklığıyla başını salladı. "Bu bir kendini beğenmişlik testiydi. Ama sen kaldın."

"Kahretsin."

"Artık kim Latince konuşuyor ki?"

"Ben. Fransızca, İspanyolca ve İtalyanca ile birlikte."

Ellie'nin kaşları havaya kalktı. "Etkileyici."

"Yabancı dil öğretmenim böyle düşünmene çok sevinirdi. Dilin güzelliğini takdir eden ama aslında insanlarla konuşmaktan nefret eden huysuz bir herifti. Onu perişan etmiştim; yaramaz bir öğrenciydim."

Ellie bir masaya oturdu. "Demek kötü bir çocuktun, ha?"

Karşısına otururken omuz silktim. "Geçici bir evreydi."

Ve bir anda durum çok tanıdık gelmeye başladı, sanki bir röportajda gibiydim.

"Yaramazlık yaptığında cezalandırılır mıydın, yoksa senin yerine bir şamar oğlanı mı kullanırlardı?"

Ellie araştırma yapmıştı. Eskiden prenslerin dayak yemeyecek kadar kutsal olduğu düşünüldüğü için bedensel ceza verilmesi gerektiğinde şamar oğlanları kullanılırdı. Yani genellikle fakir olan şanssız bir çocuk, prensin arkadaşı olarak seçilirdi ve o çocuk, prens yerine dayak yerdi. Prensin, masum bir çocuğun onun yüzünden ceza çekmesini izleyerek suçluluk duyacağına inanılırdı.

Belli ki atalarımız çocuklar hakkında hiçbir halt bilmiyordu.

"Şamar oğlanı mı?" Martin elini kaldırdı. "Bir haraç olarak gönüllü oluyorum."

Kahkaha attım. "Şamar oğlanları birkaç yüzyıldır kullanılmıyor, sen benim kaç yaşında olduğumu sanıyorsun?"

"20 Ekim'de yirmi sekiz yaşına gireceksiniz," diye yanıtladı Ellie.

Evet, kesinlikle yoğun bir araştırma yapmıştı.

"Eee," diye başladı arkasına yaslanarak. "Ablamla ilgili niyetiniz nedir, Prens Nicholas?"

Keşke bilseydi.

"Olivia ile zaman geçirmek istiyorum. Onu tanımak istiyorum."

Yakından.

"Niyetlerimin hepsi iyi, söz veriyorum."

Çok iyi. Orgazmik. Pornografik türden.

Ellie'nin masum görünüşlü bakışları kısılarak bir yalan detektörü gibi içimi okudu.

"Muhtemelen bir sürü insan tanıyorsunuzdur; zengin insanlar, ünlü insanlar. Liv, iyi insanlardandır. En iyisidir. Bu yeri işletmek için tüm hayatından vazgeçti, benim ve babam için. Eğlenmeyi, iyi vakit geçirmeyi, onunla beş ayrı dilde edepsizce konuşabilecek yaramaz bir prensle ateşli bir kaçamak yaşamayı hak ediyor. Tüm bunları ona verebileceğinizi umuyorum."

Ellie'nin ne demek istediğini biliyordum. Korumacılığını anlıyordum; değer verdiğiniz birinin mutlu olmasını öyle çok dilerdiniz ki göğsünüz ağrırdı. Ben de Henry için her gün aynı şeyi hissediyordum.

En azından onu boğmak istememe neden olmadığı günlerde.

"Öyleyse ikimiz de aynı şeyi istiyoruz," dedim açıkça.

"Iyi." Ellie, masaya hafifçe vurup başını sallayarak ayağa kalktı. Yan taraftaki bir masanın üzerinden turta

servis kaşığını aldı ve onunla omuzlarıma vurdu.

Beni şövalye ilan edermiş gibi.

"Sizi onaylıyorum, Prens Nicholas. Devam edin."

Ona gülmemek için kendimi zor tuttum. Ve başarısız oldum.

"Teşekkür ederim, Bayan Hammond."

Ve sonra *üzerime* doğru eğildi. "Ama eğer yanlış bir fikre kapılırsan... Ablamı incitecek olursan," başıyla kapının yanında dikilen Logan'ı işaret etti, "nefis görünümlü korumaların bile kaşlarını yerinden sökmeme engel olamaz."

Bunu yapacağına gerçekten inanıyordum.

Ellie, şeytani bir şekilde gülümseyerek doğruldu. "Beni anlıyor musun, Nicholas?"

Başımı salladım. "Açık ve net bir şekilde, Ellie."

İşte o anda Olivia kapıdan içeri girdi. Ve hayalarımın daha fazla sızlamasının mümkün olmadığından eminken, bana yanıldığımı kanıtladı.

Açık gri bir flanel gömleğin içine giydiği lacivert kolsuz badi, kremsi cildini vurguluyordu ve dizine kadar gelen kahverengi botlarının içine soktuğu dar kot pantolonu, o uzun ve ince bacaklarına dikkat çekiyordu. Siyah saçları salıktı, neredeyse muhteşem kıçının kıvrımına kadar geliyordu ve taktığı sade gümüş küpeler parlak dalgaların arasından göze çarpıyordu.

"Selam." Gülümsemesi karşısında oda biraz daha aydınlandı ve penisim biraz daha sertleşti. "Geldiğini bilmiyordum. Çok beklettim mi?"

"Her şey yolunda, Livvy," dedi Ellie. "Marty ve ben ona eşlik ediyorduk."

Marty cep telefonunu sallayarak ayağa kalktı. "Gitmeden önce, bir Selfie alabilir miyim? Bilirsiniz, şaplak bankası için."

"Aman Tanrım," diye inledi Olivia gözlerini kapatarak. Sonra beni bu durumdan kurtarmaya çalıştı. "Nicholas fotoğraf çektirmekten hoşlanmıyor, Marty."

Elimi havaya kaldırdım. "Hayır, sorun değil. Bir fotoğraf olabilir." Sonra söylediklerimi sadece onun duyabilmesi için sesimi alçalttım. "Ama bu akşam benim şaplak bankama teminat yatırman gerekecek."

Ellie gözlerinde onaylama gibi bir şeyle bizi dikkatle izlerken, Olivia kıkırdadı.

Otele yaptığımız yolculuk saf bir işkenceydi ve bir kendine hâkim olma egzersiziydi. Sohbetimiz keyifli ve rahattı ama bakışlarımız yoğun ve hararetliydi. Olivia'yı birkaç kez pantolonumdaki daimi çıkıntıya bakarken yakaladım. Ben de onun göğüslerine bakmıyormuş gibi davranma zahmetine bile girmedim. Kokusu –o temiz, yani şampuanlanmış, sıcak bal kokusu– limuzinin içindeki tüm havayı doldurarak burun deliklerimi titreştirdi.

Logan ve Tommy, arkamızdaki James ile birlikte bizi lobiden geçirdi. Dün akşamdan daha kalabalıktı; akşam yemeğine ya da bir Broadway gösterisine giden misafirlerle doluydu. Süite girdiğimizde, çocuklar dağıldı. Bize mahremiyet sağlaması için David'e izin verdim ve Olivia'yı mutfağa götürdüm.

Bir kadeh beyaz şarap eşliğinde, bana gününü anlattı. Kahve dükkânına gelen yoksul bir anne ve beş çocuğundan bahsetti. Ben de New York Sanat Komitesi'nin düzenlediği sıkıcı hayır yemeğinden bahsettim ki bu bir hayır yemeğinden çok, politikacıların gövde gösterisi yapmaları için bir bahaneydi.

Tezgâhın üzerindeki tahta bloktan bir doğrama bıçağı aldım ve bıçağın bileme taşına sürtünmesinden çıkan tatsız ses sohbetimizi bir anlığına duraksattı. Somonu ve kerevizleri kibrit çöpü büyüklüğünde dilimlerken, Olivia arkama gelip omzumun üzerinden baktı.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye sordu gülümseyerek.

"Japonya."

Güzel gözlerini devirdiğini görmek için omzumun üstünden geriye doğru baktım *çü*nkü cevabı zaten bildiğinden şüpheleniyordum.

Sonra o da bir bıçak alıp yanıma geldi ve üç tane havucu son derece hızlı –muhtemelen benden çok daha iyi– bir şekilde doğradı.

Ardından mahcup bir şekilde omuz silkti. "Manhattan."

Bıçakları bırakıp ellerimizi yıkarken ikimiz de güldük. Ellerimi temiz bir havluyla kurularken, tezgâha yaslanıp onu seyrettim.

Olivia, elini tezgâhın üzerinde dolaştırarak baharat, pirinç, karides ve somonla dolu tabakları inceledi. Parmağını soya sosuyla dolu küçük bir kâsenin içine daldırdı ve o parmağı ağzına doğru götürüp muhteşem dudaklarının arasına alırken zaman resmen ağır çekimde ilerlemeye başladı.

Daha önce pantolonumun içine hiç boşalmamıştım ama şu anda bunu yapmaya tehlikeli bir şekilde yakındım.

Boğazımdan bir inilti koptu, çünkü o parmağın yerinde olmak istiyordum, bunu nefes almaktan bile çok istiyordum. Gözlerimiz buluştu. Aramızdaki hava yoğunlaştı, bizi birbirimize çeken manyetik parçacıklarla doldu.

Akşam yemeği beklemek zorunda kalacaktı.

Olivia'nın gözlerinin içine bakarken, parlak dudaklarının arasından kaçan ihtiyaç dolu solukları dinlerken, bir

şeyden kesinlikle emindim: O kadar uzun bir süre dayanamazdık.

Sonra diğer odadan bir ses geldi ve Olivia sıçradı. Sanki yaramazlık yaparken yakalanmış gibiydi. Güvenlik ekibinin varlığının fazlasıyla farkındaydı.

Ve bu işimize yaramazdı.

"Logan," diye seslendim, gözlerimi Olivia'dan ayırmadan.

Logan kapıdan başını uzattı. "Evet, efendim?"

"Git buradan."

Kısa bir duraksama yaşandı. "Tamam. James ve Tommy ile birlikte lobide ve asansörün yanında olacağız, kimsenin yukarı çıkmadığından emin olmak için."

Olivia ile birbirimize bakarak bekledik... Ve asansörün kapıları kapanarak sonunda muhteşem bir şekilde yalnız kaldığımızı kanıtladığında, başlama vuruşu yapılmış gibiydi.

Aynı anda hareket ettik. Olivia öne doğru atıldı ve ben de onu kollarımın arasına çektim. Eller kavrıyor, bacaklar dolanıyor, dudaklar çarpışıyordu. Olivia bacaklarıyla belime sarıldığında, poposunu sertçe avuçladım. Yakıp kavuran, ıslak bir öpücükle ağzını *esir al*madan önce, o muhteşem dudaklarını dişledim.

Evet, *evet*, işte buydu. Bu, hayal ettiğim her şeydi, hatta daha bile fazlasıydı.

Olivia'nın ağzı sıcak ve ıslaktı; dilimde tatlı bir üzüm tadı bırakıyordu. Ağzımın içine doğru inledi. Kolayca sarhoş edebilecek bir sesti.

Sandalyelerden birini devirerek mutfak masasına doğru ilerledik. Onu masanın kenarına oturttum, ikimiz de zorlukla soluyorduk.

"Seni istiyorum," diye inledim durumu açıkça anlaması için.

Gözleri ışıl ışıldı. beni etkisine almış olan duygu fırtınasına o da yakalanmıştı.

Gri gömleğini üzerinden çıkarıp attı. "Al beni."

Tanrım. bu cesur ve korkusuz kız... Ona *tapıyordum*.

Bedenlerimiz tekrar bir araya geldiğinde, Olivia'nın beyaz kolları boynuma dolandı. Kalçasını masanın kenarına doğru çektim ve taş gibi sert ereksiyonumu kot pantolonuyla kaplı bacaklarının arasına sürttüm. Elimi yumuşak saçlarının arasına daldırarak ensesini kavradım ve dudaklarını tekrar tekrar ele geçirirken onu sabit tuttum.

Olivia tatlı tatlı inledi ve ağzından çıkan bu ses beni arzuyla titreterek uçurumun kenarına doğru sürükledi.

Sonra bacaklarını sıkıca belime doladı ve omuzlarımı ittirerek beni geriye doğru gitmeye, öpücüğü kesmeye zorladı. Gömleğimi çekiştirmeye başlayınca ne yapmak istediğini anladım ve gömleği başımın üstünden çekip çıkararak ona yardım ettim. Çıplak bedenimi süzerken. büyüleyici mavi gözleri iri iri açıldı. Bir taç yaprağı kadar yumuşak olan ellerini omuzlarımda, göğsümde ve karnımda gezdirdi.

"Tanrım," diye soludu, "sen çok... *Seksisin*."

Kendime engel olamayarak bir kahkaha attım. Daha önce de böyle iltifatlar almıştım ama Olivia'nın sesinde çok sevimli bir şaşkınlık ve hayranlık vardı. Kolsuz badisini başının üstünden çekip çıkarırken kahkahalarım hâlâ göğsümde yankılanıyordu. Ancak Olivia'nın sadece masum, beyaz bir dantelle kaplı olan göğüslerini gördüğümde birdenbire kalakaldım.

Çünkü gerçekten çok güzellerdi.

Bir kez daha yanına sokuldum; kalçam daireler çiziyor ve sürtünüyordu, dudaklarım narin omuzlarının üzerinden boynuna doğru kayarken sadece nabzının attığı

noktayı sertçe emmek için duraksadı. Dişlerim kulağının kenarına sürtündü.

"Seni öpmek istiyorum, Olivia."

Sırtımı okşayarak kıkırdadı. "Zaten *öpüyorsun*."

Elimi bedenlerimizin arasına kaydırarak çoktan alev alev yanan ve sızlayan noktasını ovuşturdum. "Buradan. Seni buradan öpmek istiyorum."

Kollarımın arasında gevşeyen Olivia'nın başı geriye doğru düştü, böylece artık ağzım özgürce dolaşabilirdi.

"Oh," diye inledi nefes nefese, "oh, oh... Peki."

Onu kahve dükkânındaki masaların üzerinde becermeyi onlarca kez hayal etmiştim ama bu mutfak masası yeterli değildi. Daha fazla alana ihtiyacım vardı. Ve onu yiyip bitirirken sırtına sadece yumuşak ve ipek örtülerin değmesini istiyordum.

Olivia'yı kaldırıp bir mağara adamı gibi omzuma attım ve yatak odasına doğru ilerledim. Koridorda yürürken minik bir çığlık atıp kıçımı sıktı. Bu hareketinin karşılığında ben de ona bir şaplak attım.

Parıldayan gözleri, gülümseyen dudakları ve kızarmış yanaklarıyla geniş yatağın ortasına yerleşti. Yatağın kenarında durup elimle öne doğru gelmesini işaret ettim.

"Buraya gel."

Dizlerinin üzerinde yükselip öne doğru geldi ama onu öpmeye çalıştığımda başını eğdi; göğsüme kaydırdığı dudaklarıyla kanımı ateşe veren bir düzüne yumuşak, saygı dolu öpücük kondurdu. Yüzünü avuçlarımın arasına alarak benimkiyle buluşmasını sağladım.

Sonra onu öptüm yavaşça. Derinlemesine.

Ve bizi kuşatan şakalaşma ruhu dağılarak çok daha güçlü bir şeyle yer değiştirdi. Acil ve ilkel bir şeyle. Sırtında dolaşan ellerim sutyeninin kopçasını açarken,

Olivia'nın dudakları benimkilerden bir an olsun ayrılmadı. Sutyeninin askılarını kollarından aşağıya indirdim ve yumuşak, dolgun göğüslerini avuçlarıma aldım.

Başparmaklarım meme uçlarının üzerinde bir ileri bir geri hareket ederek onları gül rengi tepeciklere dönüştürüyordu. Olivia, boynumu emdi ve kulak mememi ısırdı; çaresizliği artarken daha da sertleşiyordu. Ardından başımı eğdim ve başparmaklarımla dudaklarım yer değiştirdi.

Onu uzun uzun, yavaş yavaş emdim. Biraz daha yaklaşmaya çalışan Olivia'nın sırtı bir yay gibi gerildi ve tırnakları –yarın büyük bir zevkle bakacağım yarım ay şeklinde izler bırakarak– omuzlarıma battı. Diğer göğsüne geçip usulca üfledim; onunla biraz alay etmek istiyordum, ta ki Olivia saçımı çekene kadar. Oyuna dişlerimi de katarak daha sert bir şekilde emmeye başladım.

Olivia'nın kalçası çıldırmış gibi daireler çizerek arayışa başlayınca, başımı tatlı meme ucundan çektim ve onu sırt üstü yatırdım.

Gözlerimin içine baktı ve kayboldum. Mahvoldum. Sahiplenildim. Artık ne düşünce ne de arzu vardı, sadece onu memnun etmek istiyordum. Cennete dokunup yıldızları görmesini istiyordum.

Hünerli parmaklarla düğmelerini açtım ve ayağa kalkarken pantolonunu bacaklarından aşağıya sıyırdım.

Bir süre durup manzaranın tadını çıkardım. Olivia'nın kızarmış bedeni yatağımın ortasında neredeyse çırılçıplaktı. Simsiyah saçları, kusursuz ve çarpıcı göğüslerinin üzerine yayılmıştı. Karnı dümdüzdü ve pembe külotunun ince şeritleri nefis kalçasına tutunuyordu.

Bacakları arasındaki üçgen kumaş danteldi, şeffaftı. Yumuşak, siyah buklelerden oluşan düzgün, minik bir

çalıyı gözler önüne seriyordu. Farklıydı, birlikte olduğum kadınların çoğu, vajinalarının Dr. Evil'in tüysüz kedisi Bay Bigglesworth'u taklit etmesi için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Henüz Olivia ile ilgili hoşlanmadığım bir şey keşfetmemiştim ama bu, çok ama *çok* hoşuma gitmişti.

Dudaklarımı yalayıp pembe danteli bacaklarından aşağıya doğru kaydırırken, Olivia'nın gözlerini üzerimde hissettim.

"Tanrım, çok güzelsin," diye inledim. Sırıtarak yatağa tırmandım ve Olivia'nın üzerine çıktım. "Kahvaltıda, öğle ve akşam yemeklerinde yenecek kadar güzelsin ama ben tatlı için de daha fazlasını istiyorum."

Ayak bileğini omzuma kaldırdım sonra yavaşça yukarıya doğru ilerleyerek baldırına, dizinin arkasına ve bacağının iç kısmına öpücükler kondurdum. Ayağını tekrar yatağa indirip avuçlarımla bacaklarını genişçe ikiye ayırdığımda nefesi kesildi. İki parmağımı yaladım ve onları yarığından içeri sokup ovuşturarak arayışa başladım.

Olivia'nın gözleri kapandı. "Nicholas."

Evet, aradığım nokta buydu.

Parmaklarım, Olivia'nın pembe ve şişmiş klitorisini sardı. Karnımın üstüne uzandım ve bacağının iç kısmını iz bırakacak kadar sert bir şekilde emdim.

"Adımı bir kez daha söyle," diye mırıldandım.

Olivia'nın göğsü hızla inip kalktı. "Nicholas."

Ağzım gitgide yaklaşırken, Olivia'nın solukları hızlandı.

"Bir kez daha."

Parmaklarımla ovuşturmaya devam ederken, burnumu yumuşak buklelerin arasına sürttüm ve geri kalan her yeri gibi tatlı olan kokusunu içime çektim.

"Nicholas," diye inledi, yalvarır gibi bir sesle.

Kulağıma müzik gibi geldi.

Sonra ona ikimizin de arzuladığı şeyi verdim.

Vajinasını ateşli bir öpücükle kuşattım ve dilimi o yumuşak dudakların arasından içeri kaydırdım. Yüksek sesli bir iniltiyle kalçası havaya yükseldi ama onu sabit tuttum. Onu zirveye çıkarmaya kararlıydım.

Tanrım, tadı... Dilimde hissettiğim kayganlığı... Muhteşemdi.

Rahatlama arayışıyla kalçamı yatağa bastırmama neden olması için yeterliydi.

Olivia'nın klitorisini sertçe emerken, iki parmağımı içine doğru sokarak bastırdım. Ah, çok sıkıydı. Ve sıcaktı. Öyle ıslaktı ki beni delirtebilirdi.

Öyle dardı ki dikkatli olmam gerekecekti.

Olivia'nın sırtı bir yay gibi gerilip dudakları arasından ismim döküldüğünde, bu düşünce aklımdan uçup gitti. Gelmişti. Büyüleyici bir şekilde. Olağanüstü bir şekilde. Hazdan kıvranarak dilimin, dudaklarımın üstüne boşalmıştı.

Olivia hareketsiz bir şekilde yatağa düştüğünde, elimin tersiyle ağzımı sildim ve resmen üzerine atladım. Bunu sorun etmiş gibi görünmedi. Hatta birkaç dakika süren öpüşme ve sürtünmenin ardından, beni geriye doğru iterek üzerime çıktı ve göğsümden aşağıya doğru öpücükler kondurmaya başladı.

Pantolonumu hızlı bir şekilde çıkararak yere attı. Ve dudaklarındaki gizli bir gülümsemeyle bana baktı."Ne var?" diye sormama yetecek kadar uzun bir süre.

Olivia hafifçe omuz silkti. "İnternettekiler yanılıyormuş. İç çamaşırı olarak Calvin Klein tercih ettiğini söylüyorlardı."

Hem de çok yanılıyorlardı, ben hiç iç çamaşırı giymezdim.

"Okuduğun her şeye inanma."

Elini sızlayan penisimin etrafına sardığında o kadar iyi hissettim ki söyleyecek söz bulamadım, gözlerim kapandı ve başım arkamdaki yastığa devrildi. Olivia beni ustaca sıvazlıyordu, bir kez, iki kez ama ancak bu kadarına izin verebilirdim.

Bu kadarına dayanabilirdim. Eğer devam ederse, kendimi utandırırdım.

Olivia'yı kollarımın arasına alıp sırt üstü yatırdım ve son yemeğinin tadına bakan ölecek bir adam gibi ağzını ele geçirdim. David'in bıraktığı prezervatifler için hiç bakmadan komodinin çekmecesine uzandım. Ama Olivia kalçasını yukarı kaydırıp penisimi kaygan girişine neredeyse sokmak üzereyken tamamen geri çekildim. Hızlıca.

Ne kadar dikkatli olsan azdır.

"Bir saniye, aşkım."

Prezervatifi dişlerimle açtım ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde takabilmek için Olivia'nın elleri de benimkilere karıştı.

Ve sonra oradaydım, üzerinde, ilk andan itibaren beni ele geçirmiş olan büyüleyici, koyu mavi gözlerin içine bakıyordum. Kontrolümü kaybetmemek için sessizce dua ederek derin bir nefes aldım ve sonra penisimi içine bastırdım. Yavaşça ve sadece ucunu.

Olivia'nın dudakları zevkle aralandı. Kalbim öyle hızlı ve şiddetli atıyordu ki sanırım ölebilirdim.

Ölmek için ne kadar da mükemmel bir yoldu.

Olivia, avcunu yanağıma bastırarak bir öpücük için beni kendine doğru çekti. Yavaşça, içine doğru kaydım, etrafımdaki kasları öyle dar ve ıslaktı ki yer açmam biraz zaman aldı. Sonunda leğen kemiklerimiz buluştuğunda, hayalarım Olivia'nın kıçına değdiğinde bekledim. Kuru-

muş boğazım yüzünden zorlukla yutkundum.

Olivia'nın gözleri kapalıydı, siyah kirpikleri minik ipek iplikler gibi yayılıyordu.

"İyi misin?" diye sordum nefes nefese.

Lütfen, lütfen evet de. Lütfen, hareket etmeme izin ver. Bastırmama, itmeme ve becermeme izin ver.

Ve sonra Olivia, en basit, en olağanüstü şeyi yaptı. Gözlerini açtı. Sanki kalbimi yerinden söküp kendisi için alıyormuş gibiydi. "Evet."

Kesinlikle en çok sevdiğim kelimeydi.

Etrafımda gerildiğini hissettim. Kalçası yukarıya doğru kalkarak nasıl hissettirdiğini test etti.

"Aman Tanrım," diye inledi. "Hareket et, Nicholas. Seni hissetmek istiyorum. Her yerini. Şimdi."

Ve bunlar da artık en sevdiğim ikinci kelimelerdi.

Ağırlığımı kollarıma vererek geri çekildim ve boğuk bir iniltiyle yavaşça ileri doğru bastırdım. Çünkü harika hissettiriyordu. Tarifsiz bir duyguydu. Düzenli vuruşlarla hareket etmeye devam ederken, ellerim Olivia'nın sırtından yukarıya doğru kayarak başını kavradı ve Olivia'nın kolları boynuma dolandı. Düzensiz nefeslerimiz birbirine karıştı, öpüştük ve birbirimizi tattık; her hareketle aldığımız zevk biraz daha arttı.

Zirveye ulaşıncaya kadar.

Kalçam artık düşünmeden hareket ediyordu: ikimizi de hızla etkisi altına almak üzere olan orgazmı yakalamak için sertçe vuruyordu. Ve sonra bedensel hazzın o mükemmel anında beynim durdu. Olivia da benimle birlikteydi. Omzumu ısırdı ama hiçbir şey hissetmedim. Hissedebildiğim tek şey, birleştiğimiz noktaydı; içinde güçlü bir şekilde titrediğim, sahip olduğum her şeyi defalarca verdiğim yerdi.

Olivia omzumda yatıyordu; elleri göğsümden aşağıya doğru inip karnımın üzerinde gezinirken çok tatlı bir şekilde bana bakıyordu.

"Tatmin olduğunda çok güzelsin." Elimin tersiyle yanağını okşadım. "Ve sonrasında."

"Deniyorum," dedi kirpiklerini kırpıştırarak.

Elimi çekerken bileğimi yakaladı ve sürekli kolumda olan bileklikleri inceledi. "Bunları geçen gece de takıyordun. Özel bir anlamları var mı?"

Tik ağacından yapılmış olan bilekliği çıkarıp yakından bakması için ona verdim. Parmaklarıyla üzerindeki oymaları takip etti. "Bu babamındı. Gençken, bir yaz gittiği Afrika'da birkaç ev inşa etmiş. Köydeki kadınlardan biri bunu ona vermiş; onu korumak için. Babam bunu neredeyse her zaman takardı." Boğazım düğümlendi. "Cenazeden sonra, uşağımız Fergus onu bana verdi. Bilekliği babamın şifonyerinde bulduğunu ve New York'a giderken neden yanına almamış olduğunu bilmediğini söyledi. Bunu batıl inançlı olduğum için takmıyorum... Sadece babama yakın olan bir şeye sahip olmak hoşuma gidiyor."

Olivia, yanıma biraz daha sokuldu ve bilekliği tekrar koluma geçirdi.

"Peki, ya bu?" Aynı bileği çevreleyen platin halkaya dokundu.

"Bu, Henry'nin." Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. "Henry sekiz yaşındayken, annem bunu onun için yaptırmıştı ve künyelerin tekrar moda olacağından emindi." Bu hatıraya güldüm ve Olivia da minik bir kahkaha attı. "Henry künyeden nefret etti ama annemin hatırı için çok beğenmiş gibi davrandı." Yanmaya başlayan *gözlerimi*

kırpıştırdım. "Onlar gittikten sonra, Henry künyeyi asla çıkarmadı. Bileğine küçük gelmeye başladığında, yeni halkalar ekletti. Ancak eğitime giderken yanında götüremediği için o geri dönene kadar künyeye göz kulak olmamı istedi."

Olivia, omzuma rahatlatıcı bir öpücük kondurdu ve birkaç dakika boyunca birbirimizin huzurlu kollarında sessizce uzandık.

Ama sonra Olivia karnının üstüne yuvarlandı; uzun, dalgalı saçları göğsüme yayıldı. "Hey, boşaldıktan sonra başka nasıl olurum, biliyor musun?"

"Nasıl?"

"Susuz."

Gözümü ovuşturup esnememi bastırdım. "Evet, ben de bir şişe su içebilirim. Tam şuradan minik bir buzdolabı var." Odanın uzak bir köşesini işaret ettim. "Gidip bizim için birer şişe su getirmeye ne dersin?"

Olivia örtülerin altına gömüldü, ağaca sarılan bir koala gibi kollarını ve bacaklarını vücuduma doladı.

"Ama çok soğuk. Odanın ısısını neye ayarladın; buzullara mı?"

"Soğuğu severim. Sıcak tarafa doğru ilerlemeyi tercih ederim." Aramıza uzanıp sertleşmiş pembe meme ucunu büktüm. "Ayrıca başka faydaları da var."

"Suyu sen getirmelisin; yapılacak en centilmence şey bu."

Üstüne yuvarlanarak çoktan sertleşmeye başlamış olan penisimi bacaklarının arasına yerleştirdim. "Ama burada dişlerim güzel boynuna sürtündü, vampirlik yepyeni bir takdirimi kazanmıştı. "Ayrıca koşarak gitmeni izlemek istiyorum." Ağırlığımı başka bir yere vererek dolgun göğüslerinden birini avuçladım. "Bu mükemmel parçaların sallanmasını izlemek istiyorum."

Olivia. "Sapık," diyerek güldü.

Bu duydukları neydi ki.

"Bir fikrim var," dedi. "Bir oyun oynayalım; bir yarışma. En utanç verici hikâyeyi anlatan kişi sıcak yatakta kalmaya hak kazanır. Kaybeden de 'parçalarını' dondurup su almaya gider."

Başımı iki yana salladım. "Ah, tatlım, daha şimdiden kendini mağlup ilan ettin; kimsenin benden daha utanç verici hikâyesi yoktur."

Olivia'nın yana doğru yuvarlanıp beni üzerinden itmesine izin verdim. Dirseğini yatağa dayayıp başını avcuna yasladı. "Göreceğiz bakalım."

"Bayanlar önden; duyalım bakalım."

Olivia'nın yüzü hafif bir şüpheyle gölgelendi. "Umarım seni rahatsız etmez... Bu... Oral seksle ilgili."

"Mmm, en sevdiğim konulardan biri; biraz daha anlat."

Daha şimdiden kızarmaya başlamıştı.

"Pekâlâ, şey, ilk defa... Oral seks yaptığımda... Ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Ve bazen 'saksafon' çalmak da dendiği için, şey yapmak gerektiğini sanıyordum..."

Yanaklarını şişirerek yerinde durmayan bir balonu üfleyerek şişirmeye çalışıyormuş gibi yaptı.

Kahkaha atarak yatağa devrildim. "Tanrım, zavallı çocuğa anevrizma geçirtmediğin için çok şanslısın."

Yanakları kıpkırmızı kesilen Olivia, beni cezalandırmak için yan tarafımı cimcikledi. "Sıra sende."

Tavana bakarak karar vermeye çalıştım. Aralarından seçebileceğim bir sürü hikâye vardı.

"Bir keresinde bir çantanın içine sıçtım."

Olivia, şaşkınlık dolu bir kahkaha patlattı. "Ne?"

Başımı salladım. "Yatılı okuldayken kürek takımındaydım."

"Elbette, öyleydin."

"Çok uzak bir mesafedeki bir okulla karşılaşmamız vardı. Otobüse geri döndüğümüzde, bir kaza olmuştu, yollar kapanmıştı. Ve öğle yemeğinde servis ettikleri şey midemi fena halde bozmuştu. Bu yüzden... Ya pantolonumu ya da spor çantamı feda edecektim. İkincisini seçtim."

Olivia dehşet içinde gülerek gözlerini ve ağzını kapattı. "Aman Tanrım! Bu korkunç... Ve çok komik."

Ben de güldüm. "Öyleydi. Özellikle de gazetelere çıktıktan sonra; tam bir kâbustu."

Ve bir anda, Olivia'nın kahkahaları kesildi. Birazcık bile gülümsemiyordu. Gülüşü, ekim ayındaki yapraklar gibi solmuştu.

"Gazetelere mi çıktı?"

Omuz silktim. "Elbette. Hikâye ne kadar utanç verici olursa, gazeteciler de o kadar çok para öder. Sınıf arkadaşlarım fazladan para için her şeyi yapardı."

"Ama... Ama onlar senin takım arkadaşlarındı."

Olivia'nın saçlarıyla oynadım, buklelerini çekiştirip inatla geri çekilmelerini izledim.

"O ilk akşam kahve dükkânında Simon'a söylediğim gibi: Her şey satılıktır ve herkesin –*herkesin*– bir fiyatı vardır."

Olivia'nın gözleri yüzümü inceledi; çok üzgün görünüyordu. Bundan hoşlanmadım, hem de hiç.

Tekrar üzerine yuvarlanarak bacaklarının arasına yerleştim.

"Benim için üzülüyor musun?" diye sordum.

"Evet."

"Bana acıyor musun?"

Yavaşça saçlarımı okşadı. "Sanırım, evet."

"Iyi." Sırıttım. "Öyleyse suyu sen getiriyorsun. Ve... Geri döndüğünde... Oral seks becerilerini test etmek isti-

yorum. Doğru yaptığından emin olmak için. Yanlış yapıyorsan, sana memnuniyetle öğretirim."

Bu işe yaradı. Olivia, gülümsemesini gizlemek için dudaklarını büktü.

"Kahrolası, buyurgan herif." Başını iki yana salladı.

Ama sonra su getirmek için yataktan çıktı ve bunun her saniyesinden keyif aldım.

Ve yatağa geri döndüğünde, Olivia hemen işe koyuldu.

Ve bundan daha da fazla keyif aldım.

Sonunda, açlık bizi yataktan çıkmaya zorladı. Olivia, dizlerinin üstüne kadar gelen gri kapüşonlularımdan birini üzerinde geçirdi. Ben de onun bahsettiği "dairede çırılçıplak gezme" olayını denedim. Bu elime geçen tek fırsat olabilirdi.

Ve son derece haklıydı. Bu muhteşemdi. Özgürleştiriciydi; her şey ortadaydı ve serbestçe sallanıyordu. Doğaldı; Adem gibi, tabii cennet bahçesi, bir çatı katı süiti olsaydı.

Olivia'nın bana attığı ateşli ve arzulu bakışlar durumu daha da güzelleştiriyordu.

Mutfakta, ikimiz de suşi modunda değildik; bu yüzden başka bir şeyler aradık.

"Tarçınlı mısır gevreğin var!" dedi Olivia heyecanlı bir sesle. Kutuyu, gömülü bir hazine bulmuş gibi tutarak dolabın içinden çıktı.

Masanın üzerine iki kâse koydum. "Wessco'da da Snicker-Squares adında buna benzer bir şeyimiz var. En sevdiğimdir."

"Benim de!" Koyu mavi gözleri yumuşayan Olivia,

"Tam da senin daha mükemmel olamayacağını düşünüyordum," diyerek iç çekti.

Mısır gevreğiymiş gibi görünen tarçın ve şeker dolu kareleri katır kutur yiyerek masada birkaç dakika oturduktan sonra, ansızın dudaklarımdan birkaç kelime döküldü.

"Bu eğlenceli."

Olivia, kâsesinin üzerinden sırıttı. "Şaşırmış gibisin. Genelde eğlenmiyor musun?"

"Eğleniyorum. Ama bu... Daha eğlenceli." Başımı salladım. "Tam olarak açıklayamam, bu sadece... İyi hissettiriyor."

"Evet, öyle."

Ve sonra ona baktım –sevimli bir şekilde çiğnemesine, tekrar dişlemek için sabırsızlandığım alt dudağının üzerinden dilini kaydırmasına.

Utangaç bir şekilde alnına dokundu. "Yüzümde bir şey mi var?"

"Hayır... Sadece merak ediyordum," dedim sessizce.

"Neyi?"

Öne doğru uzanıp yanağını okşadım. "Seninle ne halt edeceğimi."

Bakışlarımız birkaç saniye boyunca birbirine kilitlendi ve Olivia'nın gözlerinde haylaz bir parıltı belirdi. Elimi tutup avcumu öptü. Sonra ayağa kalkıp yanıma geldi ve kucağıma oturdu. Kollarını boynuma doladı, vajinasının kaygan sıcaklığı sertleşen penisime sürtündü.

"Benimle ne halt edeceğini mi, yoksa bana ne halt edeceğini mi?" diye alay etti.

"Hiçbiri. Her ikisi de."

Olivia, dilini üst dudağımda gezdirerek nazikçe emdi.

"Beni yatağa geri götürüp orada karar vermeye ne dersin?"

Ayağa kalkarken kalçasını sımsıkı kavradım. "Harika bir fikir."

Yatak odasında, onu yatağa yatırıp üzerine uzandım. "Kal," dedim öpücüklerin arasında. "Burada benimle kal."

"Ne kadar süreliğine?"

"Sen ne kadar istersen."

Elleri sırtımda bir yukarı bir aşağı gezindi. "Sabah dörtte kahve dükkânındaki işlere başlamam lazım."

Onu sertçe öptüm. "O zaman seni üç buçuk gibi eve götürürüm. Olur mu?"

Olivia gülümsedi. "Olur."

On Birinci Bölüm

Olivia

Hayatımın bu anına kadar, seksi... Sadece iyi olarak tarif ederdim. Jack ile yaşadığım deneyim ilk aşk tatlılığındaydı. Hormonların etkisinde olduğumuz. "işler tam da güzelleştiğinde her şey bitti" türünden bir seks deneyimi, on yedi yaşındaki bir kız için romantik olabilirdi; çünkü daha iyisini bilmiyordu. *Daha fazlası* olduğunu bilmiyordu.

Nicholas ile seks çok daha fazlasıydı.

Eğlenceliydi. John Mayer'in "Your Body Is a Wonderland" şarkısının klibindeki gibi "çarşafların arasında yuvarlanmalı ve yatakta gülmeli" tarzında eğlenceliydi. Birbirimizi öpüp okşadık, bunu sadece ön sevişme için değil, bizi iyi hissettirdiği için yaptık.

Nicholas ile seks heyecan vericiydi. Kalbi sıkıştıracak kadar heyecanlıydı. Ellerim başımın üstünde, zapt edilmekten bu kadar hoşlanabileceğimi bilmiyordum –ta ki o bunu yapana kadar. Saatlerce güç harcadıktan sonra terle sırılsıklam olmuş bedenlerin birbirine sürtünmesinin

bu kadar erotik olabileceğini bilmiyordum. Belli kasların bu kadar ağrıyabileceğini –her yerim ağrıyorken yine de muhteşem hissedebileceğimi– bilmiyordum.

Birden fazla orgazm yeteneğine sahip olduğumu bilmiyordum ama Tanrı'ya şükür ki sahiptim.

Tutucu ya da aşırı namuslu bir tip değildim. Stresli bir günün ardından huzurla bir uykuya dalabilmek için kendimi nasıl rahatlatacağımı biliyordum. Ama büyük finalden sonra o zevkin tekrarı için her şeye baştan başlamayı hiç denememiştim.

Nicholas denedi ve işin güzeli, başarılı da oldu.

Birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi takip eden günlerde, dile getirilmemiş bir rutin oluşturduk. Gündüzlerimi kahve dükkânında ve gecelerimi de onun otelinde geçiriyordum. Bazen beni almaya o geliyordu, bazen de bir araba gönderiyordu. Amelia'nın Yeri'ne yaptığı ziyaretleri mümkün olduğunca uzun bir süre halktan gizlemeye çalışıyordu.

Oteline gittiğimde, güvenlik ekibini dışarıya gönderiyordu. Hatta onlara alt katta ayrı bir oda tutacak kadar ileri gitti. Logan fazlasıyla itiraz etti ama sonunda durumu kabullendi.

Müşteri her zaman haklıydı ve belli ki bu prensler için de geçerliydi.

Bir daha yemeğe çıkmadık; odaya sipariş ettik ya da sandviç ve makarna gibi kolay şeyler hazırladık. Her şey şaşırtıcı bir şekilde... Normaldi. Bazı geceler televizyon izledik –*American Horror Story*'nin ikinci sezonuna kadar gelmeyi planladık ama ikinci bölümden öteye geçemedik.

Seks yüzünden.

Inanılmaz, akıllara durgunluk veren, yaşananları-hatırlarken "iş yerimde külotumu değiştirmek zorunda kal-

dığım" türden bir seksti. Marty bunu fark etti ve kıskandı. Sonra benimle alay etti.

Seksten sonra yatakta sohbetler ettik. Nicholas, büyükannesi, erkek kardeşi ve Simon ile ilgili hikâyeler anlattı. Ona karşı kısa bir süre içinde çok daha derin bir şeye dönüşebilecek yoğun bir şefkat duygusu hissetmeme rağmen olayı sıradan tutmaya, yapışkan olmamaya dikkat ettim.

Nicholas'ın günlük hayatında böyle yapışkan tiplerden fazlasıyla vardı zaten.

"O konuşmayı", "bu ilişki nereye gidiyor" konuşmasını yapmaya en çok yaklaştığımız zaman, televizyonda onunla ve birlikte fotoğrafının çekildiği muhteşem bir sarışınla ilgili hikâye çıktığı zamandı.

Nicholas, onun okuldan eski bir arkadaşı –*sadece* arkadaşı– olduğunu ve bir gazetecinin onun hakkında yazdığı veya söylediği hiçbir şeye asla inanmamam gerektiğini söyledi.

Yani, hey, iç çamaşırı hakkında da yanılmışlardı. Bell ki hiçbir şey bilmiyorlardı.

İlk çılgın geceden iki hafta sonra, Nicholas'a karşı gitgide artan hassasiyetim, yıllardır yapmadığım bir şeyi yapmama neden oldu: Bir cumartesi günü izin aldım.

Mart ve Ellie, benim yerime dükkânla ilgilendi.

Ve bunu yaptım, çünkü Nicholas için güzel bir şey yapmak istiyordum.

Bir prense ne verilirdi? Ayaklarının altında koskoca bir ülke ve parmaklarının ucunda koskoca bir dünya olan bir adama ne verilirdi?

Sadece New Yorklu bir kızın verebileceği bir şey.

"Bir planım var."

Süitin kütüphanesindeydik. Nicholas çalışma masasında oturuyordu; biraz önce aldığı duş yüzünden hâlâ nemli olan saçları alnına düşmüştü. James ve Tommy, pencere kenarındalardı.

"Soyun." dedim, ayaklarımın yanına bir sırt çantası bırakarak.

Nicholas, midemde kelebekler uçuşmasına neden olan bir şekilde gamzelerini göstererek merakla gülümsedi. "Bu planı beğendim."

Nicholas ayağa kalkarak gömleğini başının üzerinden çekip çıkarttı. O muhteşem göğüs ve karın kaslarının görüntüsü karşısında salya akıtmamak için ağzımı kapatmak zorunda kaldım.

"Çocukları odalarına göndereyim mi?" diye sordu.

Çantamdan çıkardığım bir Beastie Boys tişörtü ile yırtık bir kot pantolonu ona fırlattım. "Kalabilirler, birazdan onlara da döneceğim."

Nicholas, ona fırlattığım giysileri giydi. Kılık değişiminin işe yaramasını umuyordum. Ucunda haç takılı olan kalın bir altın zinciri havaya kaldırdım ve Nicholas, onu boynundan geçirmem için başını eğdi. Sonra elime biraz jöle aldım ve saçlarına şekil vermek için –üst tarafı karıştırıp kenarları bastırdım– parmak uçlarıma yükseldim.

Mükemmel.

"Kulağını deldirmek hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum alayla.

"İğneler beni korkutur," diye fısıldadı. Sonra da göz kırptı.

Nicholas'ın gözleri şimdiden heyecanla parlamaya başlamıştı, bir sonraki kısım ise aklını başından alacaktı. "Motosiklet sürmeyi biliyor musun?"

Geçen gece, orduda görevdeyken bir pilot olduğundan bahsettiği için akıllıca bir tahminde bulunmuştum.

"Elbette."

"Mükemmel." Sırt çantasından çıkardığım kaskı havaya kaldırdım. "Marty'nin motosikleti aşağıda. Sana şunu söylememi istedi: Eğer çarparsan... Bana yeni bir Ducati alırsın."

Logan, kapının hemen dışında durduğu yerden ayrılarak odaya girdi ve bir trafik polisi gibi elini havaya kaldırdı. "Bekle, şimdi..."

Nicholas kaskı aldı. "Her şey yolunda, Logan."

Muhtemelen adam öldürmek için lisans sahibi olan iri ve güçlü üç adama dönerek dikkatli bir şekilde "Ve..." dedim, "Bu geziye Nicholas ile yalnız çıkmak istiyorum. Siz çocuklar burada kalın."

Tommy, "Yüce İsa," diye söylendi.

James istavroz çıkardı.

Logan ise bir kez daha denedi. "Asla olmaz. Mümkün değil."

Ama Nicholas'ın yüzündeki ifade kesinlikle mümkün olduğunu söylüyordu.

"Hayır," diye ısrar etti Logan, gitgide çaresizleşen bir sesle.

"Henry korumalarını her zaman atlatırdı," diye kendini savundu Nicholas.

Logan, "Siz, Prens Henry değilsiniz," diyerek karşı çıktı.

"Bir rota çıkardım!" Heyecanla zıpladım. "Her ihtimale karşı, her şeyi –tam olarak ne zaman nerede olacağımızı– sizin için bir kenara not aldım."

Mühürlü zarfı çantamdan çıkarıp Logan'a uzattım. Mektubu yırtıp açmaya başladığında, elimi onunkinin üzerine koydum. "Biz gidene kadar açamazsın, sürprizi

mahvedeceksin. Ama söz veriyorum, her şey yolunda gidecek. Hayatım üzerine yemin ederim." Gözlerim, Logan'dan Nicholas'a kaydı. "Güven bana."

Ve bana güvenmesini istiyordum; hem de çok. Bunu onun için yapmak istiyordum, ona sahip olmadığı bir şey vermek istiyordum. Her zaman hatırlayacağı bir şey: Özgürlük.

Nicholas, önce elindeki kaska sonra da Logan'a baktı. "Olabilecek en kötü şey nedir ki?"

"Ah... Suikaste uğrayabilirsin ve üçümüz de vatana ihanetten asılabiliriz."

"Saçmalama," diye güldü Nicholas. "Yıllardır kimseyi asmadık." Logan'ın sırtına vurdu. "Kurşuna dizilirsiniz."

Tommy güldü.

Logan gülmedi.

James ise tepkisizdi.

"Efendim, lütfen, bir dinleseniz..."

Nicholas, artık "o ses" olarak düşünmeye başladığım şeyi kullandı.

"Ben bir çocuk değilim, Logan. Bir öğleden sonra yanımda siz olmadan hayatta kalmayı becerebilirim. Üçünüz burada kalıyorsunuz ve bu bir emirdir. Sizi görürsem ya da bizi takip ettiğinizi öğrenirsem –ve *öğrenirim*– sizi kahrolası tazıları korumak için eve gönderirim. Anlaşıldı mı?"

Çocuklar mutsuz bir şekilde başlarını salladılar.

Ve sadece birkaç dakika sonra lobiden geçip dışarıya çıkarken, Nicholas kimse tarafından tanınmamak için kaskı başına geçirdi.

"Coney Island'a hoş geldin." Nicholas motosikleti kilitlerken kollarımı iki yana doğru açtım. "Burası efsanevi

hız trenleriyle, yeterince temiz plajlarıyla ve kalp krizi geçirtebilecek ama bu riske girmeye değecek kadar lezzetli olan sosisli sandviçleriyle bilinir."

Nicholas güldü. Ve The Cyclone'a doğru yürürken elimi tuttu. Kimse dönüp bize ikinci kez bakmadı ama Nicholas gözlerini yerde ya da benim üzerimde tutmaya devam etti.

"Eee... Onlar yanında değilken dışarda olmak nasıl hissettiriyor?"

Nicholas güneşe doğru gözlerini kıstı. "Garip. Sanki bir şey unutmuşum gibi. Sınıfa pantolon giymeden gittiğim bir rüyadaymışım gibi. Ama bu çok... Canlandırıcı."

O ilk sabah yaptığı gibi elimi öptü ve elimin her tarafı bir kez daha karıncalandı. Hız trenine bindikten ve sosisli sandviç yedikten sonra, battaniye almak için motosiklete geri döndük ve amfi tiyatroya doğru ilerledik.

"Kodaline çalıyor," dedim. Nicholas'ın telefonunda bir sürü şarkıları vardı.

Nicholas durdu ve yüzünde neredeyse boş bir ifade belirdi ama yeşil gözleri parıldıyordu. Sonra tek bir hamlede beni kendine çekip öpmeye başladı.

Alnını benimkine dayadı. "Bu birinin benim için yaptığı en güzel şeydi. Teşekkür ederim, Olivia."

Gülümsedim ve gülümsememin neşe saçtığını biliyordum, çünkü öyle hissediyordum. Şu anda onun kollarında. Hiç sönmeyecek parlak bir yıldız gibi içten içe yanıyordum.

İçeri girdikten sonra içki almak için sıraya girdiğimizde, hoparlörlerden Bryan Adams'ın "Everything I Do" şarkısı yükseliyordu. "Bu şarkıyı seviyorum," dedim ona. "Mezuniyet şarkımdı."

"Neden?" diye sordu.

Omuz silktim. "Zamanım ya da elbisem yoktu."

"Erkek arkadaşın... Jack... Seni götürmek için yanıp tutuşmadı mı?"

"Dans etmeyi pek sevmezdi."

Nicholas iğrenmiş gibi bir ses çıkardı. "Kesinlikle tam bir aptalmış."

Bunun ardından, yüzünü gizlemeye çalışarak başını eğik tutmaya devam ettiğini fark ettim.

Çenesini havaya kaldırdım. "Bu herkesin gözü önünde saklanma yöntemi, sadece eğer bir şey saklamaya çalışıyormuş gibi davranmazsan işe yarar."

Nicholas utançla gülümsedi ve gamzeleri ortaya çıktı. *Mmm.*

"Buradaki insanların çoğu senin burada olduğunu asla düşünmez ve düşünecek olanlar da bunu büyük bir olay haline getirmeyecek kadar sakindir. New Yorklular ünlüler konusunda soğukkanlıdır."

Nicholas bana delirmişim gibi baktı. "Benim gördüklerim öyle değildi."

Omuz silktim. "Onlar muhtemelen Jerseylidir."

Nicholas güldü, daha iyi duyma umuduyla gözlerimi kapatmama neden olan derin bir kahkahaydı.

Ama sonra arkamızdan bir ses geldi, büyük ihtimalle Staten Island'dan olan ve çok sigara içen hırıltılı bir ses geldi. "Aman Tanrım, kime benzediğini biliyor musun?"

Nicholas'ın elimi tutan eli kaskatı kesildi ama onu rahatlatırcasına elini sıktım, çünkü... Bu iş bendeydi.

New York aksanımın ortaya çıkmasına izin vererek, "Prens Nicholas'a, değil mi?" diye cevap verdim karşımdaki güneş gözlüklü sarışına.

"Aynen! Biliyor musun, prensin şehirde olduğunu duydum," dedi Nicholas'ı işaret ederek "ve sen o olabilirsin!"

"Biliyorum! Ona sürekli Vegas'a taşımamız gerektiği-

ni söylüyorum. Orada bir taklitçi olarak iş bulabilir ama beni dinlemiyor." Sarışına doğru el salladım ve sonra Nicholas'ın elini sarstım. "Aksanı yap, bebeğim."

Gözlerindeki yumuşak bakışla, normal sesiyle konuştu. "Benim aksanım yok... Bebeğim."

Yüksek sesle kahkaha attım ve arkamızdaki kadın deliye döndü.

"Aman Taaanrııım, bu çılgınca!"

"Değil mi?" diye iç çektim. "Eğer şansım varsa, prensin uzun zamandır kayıp olan akrabalardan biri olduğu ortaya çıkar; tıpkı *Acemi Prenses* filmindeki gibi."

Sağ taraftaki bir kasa açıldı. Kadına, "İyi eğlenceler," dedim.

"Size de," diye karşılık verdi.

Nicholas kolunu omzuma attı ve yanına sokulup muhteşem kokusunu içime çektim. Sonra başımı yukarı kaldırıp gözlerine baktım. "Gördün mü, sana söylemiştim."

Dudaklarımı öpüp beni inletecek şekilde dişledi.

"Çok zekisin."

"Öyleyimdir."

İçkilerimizi aldıktan sonra, mükemmel noktayı bulana kadar çimenlerin üzerinde yürüdük.

"Sırada ne var?" diye sordu, *sanırım bir tür erkek arkadaşım olabilecek kişi.*

"Daha önce hiç tüm öğleden sonra boyunca sıcak güneşin altında ucuz bira içip, iyi müzik dinleyip, çimenlere serili bir battaniyenin üstünde seviştin mi?"

"Bu zevki hiç tatmadım."

Plastik bardağımı havaya kaldırdım. "Bugün tadacaksın."

Nicholas

Olivia ile el ele tutuşarak, minik öpücükler çalarak, süpürge dolabındaki hızlı bir sevişme için okuldan kaçan iki azgın genç gibi kıkırdayarak Plaza'nın lobisindeki döner kapıdan tökezleyerek içeri girdik. Tüm öğleden sonra onunla birlikte battaniyenin üzerinde uzanmak, kimin izlediğini umursamadan –çünkü hiç kimse izlemiyordu– onu uzun uzun öpmek, ona olan ihtiyacımı artırmıştı.

Ve beni sertleştirmişti. *Tanrım, hem de çok.*

Yani kafalar bize dönse de cep telefonları ortaya çıksa da umurumda bile değildi. Şu an umursadığım tek şey, kot pantolonumun içine sıkışmış olan penisimi özgür bırakmaktı.

Beklenti. Bundan daha tatlı bir kelime var mıydı? Daha önce hiç beklemek zorunda kalmamıştım; en azından bunun için. Saatlerce cayır cayır yanarak artan geciktirilmiş hazzın, böylesine kuvvetli bir afrodizyak olabileceği aklıma bile gelmezdi. Benim kanım kaynıyor ve Olivia'nın gözleri parlıyordu –arzu ve tutkuyla. Asansörün kapıları ardımızdan kapanır kapanmaz, Olivia'yı kollarıma alıp duvara yapıştırdım ve ağzına saldırdım, daha önce yapamadığım kadar derinlemesine tadıyordum. Herhangi bir rahatlama getirmeyecek baskının tadını çıkararak ona sürtünürken dilimin etrafında inledi. Ama sorun değildi, hatta heyecan vericiydi; çünkü kısa bir süre sonra çırılçıplak bir şekilde yatağıma uzanacağını ve onu defalarca becereceğimi biliyordum, ta ki ikimiz de tükenene kadar.

Ya da yatak kırılana kadar, hangisi önce olursa.

Asansör yükselirken, geriye çekilip aşağıya baktım ve kot pantolonla kaplı kasığımın Olivia'nın sıcak merkezine maksatlı bir şekilde sürtünmesini izledim. Penisim, *tam*

oraya, siyah çorabın ince kumaşı altında gizlenmiş olan yumuşak, tatlı etine değiyordu. Bunu *hissedebiliyordum.*

Olivia, tırnaklarını enseme geçirerek kendini yukarı doğru çekti ve dudaklarını çeneme değdirerek dişleriyle sakalıma sürtündü. "Beni her yerde becermeni istiyorum, Nicholas," diye soludu. "Her yerime boşalmanı istiyorum. Bacaklarımın arasına, göğüslerime, ağzıma, boğazıma... Ah, *ah* o kadar güzel olacak ki. Her yerime, Nicholas."

"Kahretsin, evet," diye hırladım; ağzından çıkan her kelimeyle biraz daha deliriyordum.

Kendime not: Ucuz bira Olivia'yı çılgına çeviriyordu. Stok yapmalıydım.

Yüksek bir ding sesiyle asansörün kapıları çatı katına açıldı. *Evim evim güzel evim.*

Olivia, bacaklarını belime doladı. Nefis kıçını avuçlayarak giriş salonundan geçtim ve yatak odasına doğru ilerledim. Ancak yolculuğum oturma odasında sekteye uğradı –güvenlik ekibimin başı tarafından. Kaşlarını çatmış olan Logan kaskatı bir şekilde kanepede oturmuş bizi bekliyordu.

Ve bir anda sadece bir genç gibi değil; sokağa çıkma yasağından sonra seks, alkol ve sigara kokarak eve gizlice girerken yakalanmış bir genç gibi hissettim.

"Demek... Geri döndünüz," dedi Logan ayağa kalkarak.

"Ah... Evet, mükemmel bir gösteriydi," dedim ona. "Hiçbir olay yaşanmadı; hiç kimse beni tanımış gibi görünmüyordu."

Logan kollarını havaya kaldırdı; sanki bıkmış usanmış bir anne gibiydi. "Arayabilirdin! Tüm öğleden sonra buradaydım; endişeden aklımı kaçırmak üzereydim."

Bunun çok kaba olduğunu biliyordum ama muhteşem günün ve çok kısa bir süre sonra Olivia'nın içine gömüle-

cek olmanın getirdiği mutluluk yüzünden umurumda bile değildi.

"Özür dilerim, anne," diyerek kıkırdadım.

Ama Logan hiç eğlenmedi. Dişlerini öyle bir gıcırdattı ki sanırım sesini duydum.

"Bu hiç komik değil, Lordum. Tehlikeli." Gözleri bir an için Olivia'ya doğru kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Konuşmamız gerek. Yalnız."

"Pekâlâ, sakin ol, şimdi. Maalesef şu anda ellerim mükemmel bir şekilde dolu." Olivia'nın poposunu sıkarak kıkırdamasına ve yüzünü boynuma saklamasına neden oldum. "Sabah ilk iş konuşuruz, söz veriyorum."

Logan'ın gözleri ikimizin arasında gidip geldi; hâlâ mutsuz görünüyordu. Ama beni başıyla onayladı.

Sıktığı dişlerinin arasından, "Keyifli bir gece geçirin," dedi, sonra da asansöre binip gitti.

Logan gittikten sonra, Olivia saklandığı yerden başını kaldırdı. "Artık benden hoşlandığını sanmıyorum."

Küçük burnunun ucuna bir öpücük kondurdum. "*Ben* hoşlanıyorum." Sonra onu kendime çekerek kalçamı ileriye doğru ittirdim, sertleşen her bir santimi hissetmesini sağladım. "Ne kadar hoşlandığımı göstermemi ister misin?"

Olivia'nın yanakları kızardı. "Evet, lütfen." Sonra dudaklarını ısırdı ve fazla uysal bir sesle, "*Lordum*," diye ekledi.

Bunu, Olivia'nın dudaklarından duymak bana bir şeyler yaptı. Ona, edepsiz, arsız şeyler yapmak istememe neden oldu. Daha fazla gecikmeden işe koyulmak için onu yatak odasına taşıdım.

Olivia

Çoğu zaman, Bosco, Ellie'nin odasında uyuyordu. Ellie, benden önce uyumaya giderdi ve Bosco'yu da yanına alıp odasının kapısını kapatırdı; sırf babamın, köpeğimizin üstüne basıp düşmemesinden ya da Bosco'nun buzdolabının kapısını açıp patlayana kadar yemek yemek için bir yol bulmamasından emin olmak için.

Ama bazen gecenin bir yarısında kalkıp tuvalete giderdi ve odanın kapısını kapatmayı unuturdu. Ve o gecelerde, Bosco benim odama gelirdi. Eğer şanslıysam, sessizce ayak ucuma yerleşir veya tüylü, minik bir kuş gibi sıcaklığıma sokulmak için örtülerin arasına girerdi.

Genelde şanslı olmazdım. Çünkü genelde, Bosco odama girmenin bir yolunu bulduğunda karnı aç olurdu. Bu yüzden beni uyandırmak isterdi. Ama beni uyandırmak için yüzümü yalamaz ya da havlamazdı.

Bana bakardı.

O siyah, küçük gözleriyle bana uzun uzun bakardı ve kulağa garip gelse de bakışları çok *gürültülüydü.*

İşte, gecenin ilerleyen saatlerinde Nicholas'ın yanında uyurken hissettiğim şey de buydu. Birisi ya da bir şey bize öyle dikkatle bakıyordu ki bu sağır ediciydi.

Gözlerimi açmadan önce hissettim. Ama gözlerimi açtığımda, yatağın ayak ucunda duran beyaz elbiseli bir kadın gördüm.

Akciğerlerim korku dolu bir hava almak için mücadele etti. Bu, bir iç çekişten daha fazlasıydı; bir çığlığın başlangıcıydı.

Ama sonra örtülerin altında, Nicholas'ın elinin göğsümün üzerinde olduğunu hissettim. Sabit, güçlü; sanki bir şey anlatmak ister gibiydi.

Kadını onun da gördüğünü ve sakin olmam gerektiğini söyler gibiydi.

Pencereden sızan ay ışığı odayı mavimsi bir ışıkla aydınlatıyor ve kadının teninin süt gibi bembeyaz ışıldamasına neden oluyordu. Koyu renk saçları küt kesilmişti, kemikli yüzünde çiller vardı ama çirkin değildi. Koyu ve parlak gözleri Nicholas'a odaklanmıştı ve deli gibi bakıyorlardı.

"Uyanıksın." diyerek iç çekti. "Uyanmanı bekliyordum."

Nicholas boğazını temizledi ama sesi –o büyüleyici sesi– yumuşak ve güven vericiydi. "Öyle mi?"

"Evet. Seni tekrar görmek çok güzel."

Nicholas'ın parmakları, her şeyin yolunda olduğunu söylercesine göğsümü okşadı.

"Seni görmek de öyle," diye cevap verdi. "İçeriye nasıl girdin, tekrar?"

Kadın gülümsedi ve bütün tüylerim diken diken oldu.

"Tıpkı daha önce anlaştığımız gibi. Otelde çalıştım ve sen bana sinyal verene kadar bir hizmetçi gibi davrandım. Çocuklar her zaman senin yanındaydı; akşamları onları göndermeye başladığında zamanın geldiğini biliyordum."

Lanet olsun. Bunu sanki yüksek sesle söylemişim gibi, kadının gözleri bana kaydı ama söylememiştim.

"Bu kim?" diye sordu aynı delilikle ama eskisi kadar mutlu değildi.

"Hiç kimse," diye cevap verdi Nicholas.

Öyle soğuk, öyle emindi ki bir an için kalbim durdu.

"O hiç kimse."

Nicholas aşağıya uzanıp pantolonunu yerden aldı ve ayağa kalkarken onu üzerine geçirdi. "Ben *senin* hakkında konuşmak istiyorum. Hadi, oturma odasına gidip biraz sohbet edelim."

"Ama ben burada kalmak istiyorum," diye somurttu kadın. "*Yatak odasında.*"

"Dolapta soğuyan bir şişe Krug Vintage Brut vardı. Bence bu durum kesinlikle bir şişe şampanya gerektiriyor." Nicholas rahatça gülümsedi.

Gerçekten çok iyiydi. Eğer prenslik işi iyi gitmezse, kesinlikle bir aktör olabilirdi.

Kadın kıkırdayarak, "Tamam," dedi. Büyülenmişti.

Onlar odadan çıktıktan sonra, elime geçen ilk şeyi –Nicholas'ın gömleğini– üzerime geçirdim ve yardım çağırmak için komodinin üstündeki telefona uzandım.

Ama sonra oturma odasından acı dolu bir haykırış yükseldi.

"Ne yapıyorsun? Bırak beni!"

Daha önce hiç bu kadar korkmamış ya da hiç bu kadar hızlı koşmamıştım.

Oturma odasında, Nicholas, kadının ellerini arkasında birleştirerek onu kanepeye bastırmıştı.

Beni gördüğünde, "Telefonum komodinin üstündeydi. Yediyi tuşla,seni güvenliğe bağlayacak," dedi.

Kadın çığlık atıyor ve bir hayalet gibi acı acı bağırıyordu. "Mahvediyorsun! Her şeyi mahvediyorsun!"

Kadın ellerini çekiştirmeye başlayınca, Nicholas onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Sakin ol, şişt. Bunu yapma; kendine zarar vereceksin. Her şey yoluna girecek."

Neden hareket etmediğimi bilmiyordum, sanki beynimle ayaklarım arasındaki bağlantı kopmuştu.

"Olivia." Nicholas'ın sesindeki keskinlik gözlerimi kırpıştırmama neden oldu. "Telefon."

"Tamam. Tamam." Ve sonra koridordan hızla geçip tam olarak dediği şeyi yaptım.

Saatler gibi gelen bir zaman sonra, kadın götürüldü ve normal güvenlik ekibinin yanı sıra odanın içi polislerle ve otel görevlileriyle doldu. Gri bir tişört ve koşu pantolonu giyen Nicholas, oturma odasında onlarla konuşuyordu.

Ben de kot pantolonumun ve eski tişörtümün içinde kendimi daha terli toplu hissederken yatak odasında bekliyordum. Logan ile birlikte.

Logan St. James, Nicholas'ın özel güvenlik ekibinin başı, güçlü ve sessiz bir tipti. Ama şu anda, bir şey söylemesine gerçekten de hiç gerek yoktu, gözleri tüm konuşmayı yapıyordu. Neredeyse siyaha çalan koyu kahverengi gözleri, binlerce güneşin kavurucu ateşiyle bana bakıyordu.

Gergince yutkundum. "Bu benim suçum, değil mi?" diye sordum.

"Onun kafasını, korumaya ihtiyacı olmadığına dair fikirlerle dolduramazsın."

Eh, bu sorumu cevaplıyordu.

"O önemli bir adam, Olivia."

"Biliyorum."

"Gözünü dört açmak zorunda. Eğer bir şey olsaydı..."

"Bunu biliyorum..."

"*Bilmiyorsun*! Eğer bilseydin, bu yaptığın şeyi asla yapmazdın." Logan gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı; öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyormuş gibiydi. "New Yorklu aptal bir kız tarafından düdüklenmeye vakti yok."

Ben duyduğum kaba sözcükleri sindiremeden, Logan yakasından tutulup geriye çekildi ve duvara yapıştırıldı, bu öyle sert yapıldı ki duvardaki armatürler sallandı.

Çünkü bir anda Nicholas oradaydı, kolunu Logan'ın boğazına bastırıyordu.

"Eğer bir daha onunla böyle konuşursan, dişlerini yerden toplarsın. Beni anladın mı?" Beklediği cevap hemen gelmeyince, Logan'ı bir kez daha duvara vurdurdu. "Anladın mı?"

Nicholas, Logan'dan zaten birkaç santim uzundu ama öfkesi onu daha da büyütmüştü, ölümcül bir hale getirmişti. Ondan yayılan enerji, içimdeki ilkel bir dürtüyü uyandırdı.

Alt karın kaslarım kasıldı, bu kesinlikle çok uygunsuzdu.

Ama kabul etmek zorundaydım ki Nicholas'ın –öfkeden gözü dönmüş bu güzel, devasa erkek türünün– benim için öfkelendiğini, benim onurumu koruduğunu bilmek, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeylerden biriydi.

Logan inatçı bir şekilde bakmaya devam etti. Ama sonra kısaca başını salladı.

Nicholas ellerini iki yanında tutarak geriye çekildi. "Buradaki suçun bana ait olduğunu ikimiz de biliyoruz; yani hırsını birinden çıkarmak istiyorsan, benden çıkar. Ağzına geleni bana söyle."

Logan, öfkeli hareketlerle ceketinin yakasını düzeltti. "Bir kask takmak kim olduğunuzu değiştirmez, başka biriymiş gibi davranıp ortalarda gezemezsiniz."

"Evet, bunun farkındayım."

Logan'ın dudakları büzüldü ve başparmağı gergince bacağına vurmaya başladı. "Oteli değiştirmek istiyorum. Sessizce."

"Tamam."

"Ve burada daha fazla adam istiyorum. Kahve dükkânında da birinin durmasını istiyorum, güvensiz bir ortama bu kadar sık gidip gelmeniz çılgınca."

Nicholas kabul etti ve Logan devam etti.

"Bayan Hammond'ın ve kız kardeşinin takip edilmesi-

ni istiyorum. Basının henüz bir fotoğraf çekmemiş olması resmen mucize. Böyle bir şey olduğunda korunmalarını istiyorum."

"Katılıyorum."

"Ve artık korumasız hiçbir yere gitmek yok. Eğer kendinizi öldürmek istiyorsanız, bu benim gözetimimdeyken olmayacak. İşimi doğru bir şekilde yapmama müsaade edin, ya da bunu yapacak başka birini bulun."

Nicholas'ın gözlerindeki parlaklık söndü, tıpkı kafesine geri kapatılan hayvanlarda olduğu gibi. "Sizi ya da kendimi böyle bir duruma düşürmemeliydim. Bu aptalcaydı ve bir daha olmayacak."

Bir süre sonra. Logan başını salladı ve Nicholas'a selam verdi. Kapıya doğru ilerledi ama sonra durup bana doğru döndü.

"Özür dilerim, Bayan Olivia. Sizinle o şekilde konuşmamalıydım. Kontrolümü çok sık kaybetmem ama gözüm kararduğında ağzımdan hiç istemediğim aptalca şeyler çıkar. Bunların hiçbiri sizin suçunuz değildi. Beni affedebilir misiniz, hanımefendi?"

Yavaşça başımı salladım, yaşananlardan dolayı hâlâ şaşkın bir haldeydim. "Elbette. Sorun değil, Logan. Ben... Anlıyorum."

Logan başını salladı ve hafifçe gülümsedikten sonra kapıyı arkasından kapatıp gitti.

Yorgun bir nefes veren Nicholas, masanın yanındaki sandalyeye oturdu. Üzerlerine bastırdığı avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu. Sonra ellerini indirip kollarını açtı.

"Buraya gel, sevgilim."

Hevesli bir şekilde ona koştum. Kucağına oturup vücuduna sarıldım ve aynı şekilde karşılık verince saf bir rahatlama hissettim. Kollarının arasında titriyordum,

derinden sarsılmıştım. "İyi misin?" diye sordu; sıcak nefesini ensemde hissettim.

"Sanırım. Her şey çok garipti." Kucağında dikleştim, mantıklı düşünebilmeye ihtiyacım vardı. "O kadının... Bu şekilde... Sanki seni tanıdığından çok eminmiş gibi davranabildiğine inanamıyorum. Bu daha önce de yaşandı mı?"

"Birkaç yıl önce, bir adam büyükannemin odasına girmişti."

Hiç tanışmadığım bir kadın için yüreğim sıkıştı. Ama muhtemelen bunun nedeni o kadının. Nicholas için çok değerli olmasıydı ki dolayısıyla benim için de değerliydi.

"Adamın niyeti zarar vermek değildi; dün akşamki kadınla neredeyse aynıydı. Hayal görüyordu."

Yakışıklı, güçlü yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Sanırım şimdi anlamaya başlıyorum. Logan'ın dediği gibi; sen önemlisin. Bunu biliyordum, ama... Ben. seni Pembrook Prensi olarak görmüyorum..." Gözlerim, yüzünün her bir noktasına değdi. "Benim için, sen sadece Nicholas'sın. Harika, seksi, tatlı, eğlenceli... Değer verdiğim bir adam."

Nicholas'ın başparmağı alt dudağımı okşadı. "Beni bu şekilde görmene sevindim."

Sonra boğazını temizledi ve gözlerini kaçırdı. "Berbat bir gece olduğunun farkındayım, ama... Bu iş daha da ileriye gitmeden önce, sana söylemem gereken bir şey var. Olivia. Konuşmak zorunda olduğumuz bir şey."

Pekâlâ, *bu*, kulağa hiç de iyi gelmiyordu.

Ama bundan sonrası daha ne kadar kötü olabilirdi ki?

Aptal, aptal, aptal son sözler.

Nicholas'ın ensesindeki saçlarla oynayarak koyu renkli, gür tutamlarını okşadım.

"Nedir o?"

Nicholas'ın kolları gerildi. Sanki kaçmamı istemiyormuş gibi bana sımsıkı sarıldı. Ve bir saniye sonra, nedenini öğrendim.

"Ben evleniyorum."

On İkinci Bölüm

Nicholas

Muhtemelen bunu daha iyi ifade edebilirdim. *Kahretsin.*

Kül gibi olan yüzündeki koyu mavi gözleri koskocaman açılan Olivia, kollarımın arasında kaskatı kesildi. "Sen *nişanlı mısın?*"

"Hayır, daha değil." Kucağımdan kalkmaya çalıştı ama ona sıkıca sarıldım.

"Kız arkadaşın var mı?"

"Açıklamama izin ver."

Olivia biraz daha mücadele etti. "Önce kalkmama izin ver, sonra açıklayabilirsin."

Onu biraz daha sıktım. "Şu anda olduğun yeri seviyorum."

"Şu anda neyi sevdiğin umurumda bile değil," dedi Olivia sert bir sesle. "Kalkmak istiyorum. Bırak beni, Nicholas!"

Kollarımı serbest bıraktığım anda Olivia benden kaçtı; hızla soluyor ve bana sanki beni tanımıyormuş gibi bakıyordu. Sanki hiç tanımamış gibi.

Bir iç savaş yaşıyormuş gibi görünüyordu; bir parçası kaçıp uzaklaşmak isterken, diğer parçası neler söyleyeceğimi duymak istiyordu. Ve birkaç dakikalık kararsızlıktan sonra ikincisi kazandı.

Kollarını göğsünün üstünde kavuşturarak yavaşça yatağın kenarına oturdu. "Tamam. Açıkla."

Ona tüm hikâyeyi anlattım. Büyükannemi, listeyi; vurulması gereken tüm kuşları ve bu işi yapacak taşın neden ben olduğumu...

"Vay canına," diye mırıldandı Olivia. "Ben de sorunları olanın bir tek ben olduğunu sanıyordum."

Başını iki yana sallayarak oturduğu yerde sallandı. "Bu... Çılgınca. Demek istediğim, yirmi birinci yüzyılda yaşıyoruz ve sen düzenlenmiş bir evlilik yapmak zorundasın, öyle mi?"

Omuz silkmeye çalıştım. "Aslında eskiden olduğu kadar düzenlenmiş sayılmaz. Büyükannemle büyükbabam ilk defa bir odada yalnız kaldıklarında düğün geceleriydi."

"Vay canına," dedi Olivia tekrar. "Bu çok garip."

"Benim en azından evleneceğim kadını tanıma şansım var. Karar verme şansım var ama uyulması gereken bir takım şartlar var."

Olivia, dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi; ipeksi saçları omuzlarına döküldü. "Ne tür şartlar?"

"Uzaktan bile olsa soylu olmak sorunda. Ayrıca bakire olmak zorunda."

Olivia yüzünü buruşturdu. "Tanrım, bu geri kafalılık."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ama bir düşünsene, Olivia. Çocuklarım bir gün bir ülkeyi yönetecekler ve bunu hak ettikleri için ya da seçildikleri için değil, sırf benim çocuğum oldukları için yapacaklar. Bu geri kafalı kurallar beni ben yapan şeyler. Hangilerini takip edeceğimi ben

seçemiyorum." Omuz silktim. "Hayat böyle."

"Hayır, değil," dedi Olivia sessizce.

"*Benim* hayatım öyle."

Bana bakmaya devam ederken yüzündeki ifade sertleşti ve gözleri soğuk birer çeliğe döndü. "Neden bana söylemedin? Tüm o geceler boyunca, neden tek bir şey söylemedin?"

"Sana söylemem için hiçbir sebep yoktu... İlk başta."

Olivia sesini yükselterek hızla ayağa kalktı. "Dürüstlük de bir sebeptir, Nicholas. Bana söylemeliydin!"

"Bilmiyordum!"

"Neyi bilmiyordun?" diye sordu alayla.

"Bu şekilde hissettireceğini bilmiyordum!" diye bağırdım.

Olivia'nın yüzündeki öfke silindi; yerine şok ve belki biraz da umut yerleşti. "Ne şekilde hissettireceğini?"

İçimde yepyeni, yabancı bir his vardı; kelimelere dökebilmem çok zordu.

"Sadece dört ayım var. Ve o kahve dükkânından içeri girdiğimde, bu dört ayın her bir gününü... Seninle birlikte geçirmek isteyeceğimi bilmiyordum."

Olivia'nın gözlerinin kenarları kırıştı ve dudakları minicik bir gülümseme halini aldı. "Öyle mi?"

Yanağını avucumun içine alıp başımı salladım. "Seninle konuşmak, seninle gülmek, sana bakmak." Sonra sırıttım. "Tercihen bir kısmının derinlerine gömülü olmak."

Olivia alayla gülerek omzuma vurdu.

Sonra aklım başıma geldi. "Ama sana önerebileceğim tek şey bu. Yaz bittiğinde, biz de biteriz."

Olivia ellerini saçlarının arasına geçirerek birkaç tutamını çekiştirdi.

Sandalyeye oturarak, "Dahası da var," diye ekledim.

"Aman Tanrım, ne? Dışarıda bir yerlerde uzun zamandır kayıp olan bir çocuğun mu var?"

Şaka yaptığını biliyor olmama rağmen irkildim.

"Logan basın konusunda haklıydı. Henüz senin bir fotoğrafını çekmemiş olmaları büyük şans ama an meselesidir. Bu olduğunda, hayatın değişecek. Tanıdığın herkesle konuşacaklar, kahve dükkânının finansal durumunu didik didik edecekler, geçmişine..."

"Benim bir geçmişim yok."

"O zaman bir tane uyduracaklar," diye bağırdım istemeden.

Bunun tek nedeni hayal kırıklığıydı; zamanımızın az olması yüzünden hissettiğim hayal kırıklığı.

"Arkadaşım olmak kolay değildir; sevgilim olmak ise daha da zordur. Beni, patlamaya hazır bir bomba gibi düşün: yakınımda olan her şey eninde sonunda zarar görecek."

"Mükemmel bir av gibi görünüyordun oysa ki," diye şaka yaptı Olivia başını sallayarak.

Sonra ayağa kalktı ve arkasını dönüp sesli bir şekilde düşünmeye başladı. "Yani, şey gibi mi olacak... *Sevgili John* ya da *Grease*'deki Sandy ve Zuko gibi? Bir yaz kaçamağı? Gönül macerası? Ve sonra... Öylece gidecek misin?"

"Bu doğru," dedim ona bakarak ve bekledim.

Endişeden midem ağrıdı. Çünkü herhangi bir şeyi bunu istediğim kadar –*onu* istediğim kadar– istediğimi hatırlamıyordum.

Bir süre hiçbir cevap alamayınca, "Eğer düşünmek için zamana ihtiyacın varsa, ben..." diye önerdim.

Olivia hızla hareket ederek yanıma geldi; sıcak ve talepkar dudaklarıyla sözcüklerimi kesti. Kalçasını kavrayarak onu dizlerimin arasına çektim.

Ama Olivia doğrularak parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Bunu hissettin mi?"

Kıvılcım, elektrik. Kendisiyle beslenen, temasın verdiği rahatlığın tadını çıkaran ama her zaman daha fazlasını isteyen bir arzu.

"Evet."

Elimi tutup göğsüne, kalbinin çılgınca attığı yere bastırdı. "Peki, bunu hissediyor musun?"

Benim kalbim de aynı ritimle çarpıyordu. "Evet."

"Bazı insanlar bütün hayatlarını böyle bir şey hissetmeden geçiriyorlar. Ama bizim bunu dört ay boyunca yaşama fırsatımız var." Olivia'nın gözleri ay ışığıyla dans ediyordu. "Ben varım."

Birkaç gün sonra, Washington'da Mason Vakfı yararına düzenlenecek olan bir akşam yemeğine katılmam gerekiyordu ve Olivia da bana eşlik etmeyi kabul etti. Giyecek hiçbir şeyi olmadığını söylediğinde, mağazaların kapanış saatinde Beşinci Cadde'ye bir alışveriş gezisi ayarladım.

Çünkü ben bir centilmen değildim. Satış temsilcisi fazlasıyla meşgul olduğu için, soyunma odasında Olivia'ya yardım ettim; kıyafetleri giyip çıkarmasına, hatta çoğunlukla çıkarmasına yardım ettim.

Olivia, en mükemmel yerlerine oturan mürdüm rengi bir elbise ve altın rengi bantlı bir sandalete karar verdi. Ona elbiseyle uyumlu elmas bir kolye gösterdiler. Ama Olivia, kolyeyi onun için almamı reddetti. Marty'nin kız kardeşinden ödünç alabileceği çok daha uygun bir kolye olduğunu söyledi.

Ancak mağazadan ayrıldıktan sonra kolye aklıma ta-

kıldı. Tamamen bencil nedenlerden ötürü. Çünkü o kolyeyi taktığını görmek istiyordum. Çıplakken.

Fakat yemek akşamı geldiğinde ve Olivia'yı helikopter pistinde ilk defa gördüğümde, kolyeyle ilgili her şeyi unuttum: çünkü Olivia hayal gibiydi. Dudakları, koyu kırmızı ve parlaktı: gece yarısı rengi saçları şık bir şekilde toplanmıştı; göğüsleri dik ve büyüleyiciydi.

Elini tutup öptüm. "Muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi gözlerinin içi gülerek.

Ta ki arkamdaki helikopteri görene kadar. Artık midesi bulanıyormuş gibi görünüyordu.

"Demek bunu gerçekten yapıyoruz, ha?"

Fırsatını her bulduğumda uçardım ki bu istediğim kadar sık olmuyordu. Olivia ise hiç uçmamıştı; ne uçakla ne de helikopterle. Onun ilki olmak heyecan vericiydi.

"Sana söyledim, nazik olacağım."

Onu, aileme yakın olan uluslararası bir bankanın CEO'sunun ödünç verdiği özel uçağa doğru yönlendirdim. "Tabii daha sert bir yolculuğa çıkmak istemiyorsan?" diyerek göz kırptım.

"Yavaş ve istikrarlı, kovboy," diye uyardı beni. "Yoksa seninle bir daha asla *yolculuk* yapmam."

Olivia'nın yumuşak deri koltuğa oturmasına yardım ettim, kemerlerini taktım ve yolculuk esnasında konuşabilmemiz için kulaklığı dikkatlice başına geçirdim. Gözleri korkudan yusyuvarlak olmuştu.

Bundan tahrik olmam beni hastalıklı bir piç yapar mıydı? Korkarım ki öyleydi.

Olivia'nın alnına küçük bir öpücük kondurduktan sonra, helikopterin etrafından dolanıp kendi yerime geçtim. Tommy, arka koltukta gidiyordu; Logan ve James ise gü-

venlik detaylarıyla ilgilenmek için önden gitmişlerdi ve bizimle orada buluşacaklardı.

Yerdeki ekibe her şeyin yolunda olduğunu işaret ettikten sonra, havalandık.

Yanımda oturan Olivia donup kaldı. Sanki hareket etmeye ya da konuşmaya korkuyormuş gibiydi. Ta ki helikopter sağa doğru yatıncaya kadar. İşte o zaman çığlık çığlığa bağırmaya başladı.

"Aman Tanrım! Devriliyoruz!" diye haykırarak koluma yapıştı.

"Olivia, devrilmiyoruz."

"Evet, devriliyoruz! Eğil! Bu tarafa doğru eğil!" Ağırlığını pencerede uzaklaştırarak ters tarafa doğru verdi.

Ve yardımcı olmaya çalışan Tommy de onunla birlikte eğildi.

Helikopteri düzelttim ama kolumdaki eli hiç de yardımcı olmuyordu. "Manzaraya bak, tatlım. Işıklara bak; kapkara kumların üzerindeki binlerce elmas gibiler."

Olivia'nın gözleri öyle sıkı kapalıydı ki neredeyse kaybolmuşlardı. "Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim."

Parmaklarını tek tek açarak elini kolundan çektim. "Pekâlâ, şimdi şöyle yapacağız. Elini şu çubuğun üstüne koyup helikopteri uçuracaksın."

Olivia'nın gözleri koskocaman açıldı. "Ne?"

"Kontrolü kaybetmiş gibi hissettiğin için korkuyorsun," dedim ona sakince. "Bu sana kendini daha iyi hissettirecek."

"Kendimi daha iyi hissetmem için çubuğuna dokunmamı mı istiyorsun?" diye sordu şaşkınlık içinde. "Bu bir taktiğe benziyor."

Güldüm. "Hayır, değil. Ama... Çubuğum her zaman her şeyi daha iyi hale getirir. Ona dokunarak yanlış yapa-

mazsın." Olivia'nın elini tutup kumanda kolunun üstüne koydum ve onunla birazcık alay etim. "İşte böyle, sıkıca tut ama fazla bastırma. Okşama, şimdilik sadece tut; elindeki hissine alışmaya çalış."

Olivia alayla güldü. "Sen çok edepsiz bir adamsın."

Ama korkusunu unutmuştu; tam da umduğum gibi. Birkaç dakika sonra, elimi onunkilerin üzerinden çektim ve artık kumanda kolunu tek başına tutuyordu.

Yüzü mutlulukla kızardı. Ve onda bu hissi yaratabildiğim için neredeyse gurur duydum.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı nefes nefese ve bu da beni tahrik etti. "Yapıyorum, Nicholas. Helikopteri ben uçuruyorum! Bu harika!"

Neredeyse iki saat sonra yere indik ve spot ışıklarının altındaki kırmızı halı boyunca uzanan taş sütunların kıpkırmızı şeritlerle dekore edildiği Smithsonian'a gittik. Arabayı park ederken, kameraların tanıdık flaşlarını gördüm.

"Ön kapı mı, yoksa arka kapı mı?" diye sordum Olivia'ya.

Kuru bir gülümsemeyle bana baktı. "Arka kapıdan konuşmak için biraz erken olduğunu düşünmüyor musun?"

"Arka kapı için asla erken değildir," diyerek sırıttım.

Bunun üzerine kıkırdamaya başladı.

Ama sonra ciddileştim. Çünkü hayatını ne kadar altüst etmek üzere olduğumu biliyordum. Ve sadece dört ay sonra, çekip gidecektim. Olivia henüz bunun farkında değildi.

"Eğer ön kapıdan girersek, senin resmini çekecekler, adını öğrenecekler ve dünya çılgına dönecek ama bu bizim kararımız olacak. Eğer arka kapıdan girersek, birazcık da

olsa zaman kazanabiliriz ama seni ne zaman, nerede ve nasıl keşfedeceklerini bilemeyiz." Elimi dizinin üzerine koydum. "Karar senin, aşkım."

Başını eğerek pencereden dışarıya baktı ve fotoğrafçılardan oluşan kalabalığı izledi. "Ne söyleyeceğiz?"

"Hiçbir şey. Onlara hiçbir şey vermeyiz. İstediklerini yazarlar ve istedikleri gibi fotoğraf çekerler ama biz ne doğrularız ne de yalanlarız. Ve Saray, kraliyet ailesindekilerin özel hayatlarıyla ilgili yorum yapmaz."

Olivia yavaşça başını salladı. "Tıpkı Beyonce ve Jay Z evlendiğinde olduğu gibi. Tüm gazetelere çıkmıştı: Çiçekçiden, yemek şirketinden gelen dedikodular; herkes biliyordu ama onlar gerçekten doğrulayana kadar kimse gerçekten *bilmiyordu*. Her zaman bir şüphe vardı."

Gülümsedim. "Aynen."

Birkaç dakika sonra, Olivia derin bir nefes aldı ve elini bana uzattı. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim Majesteleri, ama bu akşam arka kapıyla ilgili herhangi bir aksiyon olmayacak. Sonuna kadar ön kapı diyorum."

Olivia'nın eline tatlı ve minik bir öpücük kondurdum. "O zaman, gidelim."

Olivia iyi gidiyordu. El sallıyor, gülümsüyor ve bir düğünde fırlatılan pirinç gibi üzerimize atılan her soruyu duymazdan geliyordu. Her fotoğrafta "balık suratlı" görüneceğinden endişeleniyordu; bunun tam olarak ne olduğundan emin değildim ama kulağa pek de iyi bir şeymiş gibi gelmiyordu. Ve uzun bir süre boyunca gözlerinin önünde noktacıklar dans etti; bir dahaki sefere flaşların

karşısında yere bakmasını ona söylemeliydim. Fakat bunun dışında Amerikan basınıyla olan ilk deneyimini hiç yara almadan atlatmıştı.

Balo salonunda, ev sahipleri tarafından karşılandık. Brent ve Kennedy Mason.

Mason, benden birkaç yaş büyüktü ama çok genç bir havası vardı. Kendini ya da herhangi bir şeyi çok fazla ciddiye alacak bir tip gibi görünmüyordu.

Önümde eğildiler ama Kennedy Mason, yusyuvarlak olmuş hamile karnı yüzünden biraz zorlandı. Sonra tokalaştık ve Olivia'yı onlarla tanıştırdım.

"Buraya gelmeniz bizi onurlandırdı, Prens Nicholas," dedi Mason.

Parayı kastediyordu, *paramın* buraya gelmesinden dolayı mutlulardı: çünkü bu şeyler gerçekten bununla ilgiliydi. Ancak Mason Vakfı'nı seviyordum; çünkü masrafları azdı ve insanlara gerçekten yardım eden programları destekliyorlardı.

"Ancak gözlerimiz büyükannenizi aradı," diye yorum yaptı Kennedy. "Geçen yılki partinin neşe kaynağıydı."

"İlgi odağı olmayı çok iyi becerir," diye cevap verdim. "Saygılarınızı olan ileteceğim."

Dördümüz, Kennedy elini kraliyet mavisi ipek elbisesinin kapladığı karnının üzerine koyuncaya dek rahatça sohbet ettik.

"Kaç aylıksınız?" diye sordu Olivia.

"Düşündüğünüz kadar çok değil," diye sızlandı Kennedy. "Bu kez ikizlere hamileyim."

"Ne kadar heyecanlı," dedi Olivia neşeyle. "Tebrikler."

"Teşekkürler. Kızımız Vivian çok heyecanlı. Ben de öyleyim; hiçbir şey hissetmeyecek kadar yorgun olmadığım zamanlarda."

Mason omuz silkti. "Süper güçlü spermlere sahip olan bir adamla evlendiğinde bu riske girmiş olursun."

Kennedy gözlerini kapattı. "Aman Tanrım, susar mısın? Bir prensle konuşuyorsun!" Bize doğru döndü. "İkizlere hamile olduğumu öğrendiğimizden beri, konuştuğu tek şey bu; süper kahraman spermleri."

Mason omuz silkti. "Gösterecek bir şeyin varsa göster. sözüne inandığım tek durum budur." Çenesiyle beni gösterdi. "O anlıyor."

Hep birlikte kahkaha attık.

Masonlar diğer misafirleri karşılamak üzere uzaklaştığında, Olivia'ya dans etmeyi teklif ettim; çünkü ona sarılmak, ona yakın olmak ve tatlı teninin kokusunu içime çekmek için bir bahane arıyordum.

"Nasıl dans edileceğini bilmiyorum." Büyük orkestraya ve hareketli dans pistine baktı. "Bu şekilde."

Elini tuttum. "Ben biliyorum. Ve ben mükemmel bir yol göstericiyim. Sadece sıkı tutun ve seni gitmen gereken yere götürmeme izin ver."

Helikopterde olduğu gibi, ilk başta tereddütlüydü ama maceracı doğası galip çıktı.

"Tamam... Ama seni uyarmadığımı söyleme."

Yemekte birkaç kadeh içki içtim, bu nedenle Manhattan'a limuzinle gitmeye karar verdik. Olivia daha yolun yarısına varmadan omzumda uyuyakaldı. Şehre vardığımızda saat çok geçti –ya da erkendi, bakış açınıza göre değişirdi– süite gitmenin bir anlamı yoktu; bu yüzden Logan'a doğrudan Olivia'nın evine gitmesini söyledim.

Geri dönüş yolunda uyumuş olması iyiydi, bu gece uyku

uyuyabileceğini sanmıyordum. Çünkü kahve dükkânının dışında, yüzlerce insan bekliyordu.

Benim için ve elbette onun için.

Kameralara, resimlere ve posterlere bakılacak olursa, hayranlardan, imza isteyenlerden ve fotoğrafçılardan oluşan bir karışım vardı. Olivia'nın kimliğinin –adresinin ve mesleğinin– kesinlikle ortaya çıktığını söylemek mümkündü.

"Kahretsin." Olivia, pencereden dışarıdaki kalabalığa bakarken gözlerini kırpıştırdı.

"Dünyama hoş geldin," diyerek göz kırptım.

"Hey, Lo, şu ekstra adamlar ne zaman geliyor?" diye sordu James yolcu koltuğundan.

"Yarın," diye cevap verdi Logan.

"Bu iyi bir şey, çocuklar," diye araya girdi Tommy. "Çünkü Amerikalıların da dediği gibi, sanırım daha büyük bir tekneye ihtiyacımız var."

On Üçüncü Bölüm

Olivia

Bir gecelik şöhretin nasıl bir şey olduğunu hiç merak etmiş miydiniz? Eh, artık size anlatabilecek kadar deneyimliydim. Tıbbi programlardaki seksi ve genç doktor "hazır," diye bağırdıktan sonra teknik olarak ölmüş olan hastalara elektroşok verildiği zamanlardaki gibiydi.

Aynen göründüğü gibi hissettiriyordu; rahatsız edici ve sarsıcı.

Sanki kara delikten geçip alternatif bir evrene... Başka birinin hayatına savrulmuş gibiydim.

Ve sanırım bir bakıma öyleydi, Nicholas'ın hayatına savrulmuştum.

Beni akıntısına katıp götürmüştü; yapabileceğim tek şey, nefes almayı unutmamak ve yolculuğun tadını çıkarmaya çalışmaktı.

İlk adımı atmak en zoruydu. Her zaman öyle değil miydi? İlk sabah, Bosco'yu yürüyüşe çıkardım ve etrafım hiç tanımadığım insanlar tarafından çevrildi. James ve Tommy benimle birlikte kaldı ve onların farklı bir tara-

fını gördüm. Sert ve korkutucu tavırları, onları geçmeye çalışacak olan herkese meydan okuyarak gitgide büyüyen kalabalığın geri çekilmesini sağladı.

O sabah yanımdan ayrılmak Nicholas için çok zor olmuştu. Gözleri perişan haldeydi çünkü yanımda kalmak, sırtlanları geride tutan aslan olmak istiyordu. Ama varlığının her şeyi daha da kötüleştireceğini; meraklı kalabalığı çılgın bir izdihama dönüştüreceğini biliyordu.

Ertesi gün, Nicholas, kahve dükkânının önündeki kaldırımda hiç kimsenin kalmadığından emin olmak için Siyah Takımlılar dediği adamlarının New York Polis Departmanı ile iletişime geçmesini sağladı. Kahve dükkânında "kalmak için satın almak zorundasınız" politikası oluşturduk; çünkü ziyarete gelen onlarca kişinin çoğu müşteriden ziyade meraklı takipçiydi. Bu gerçeğe rağmen, işlerimizde kesin bir artış vardı. Ellie, okuldan sonra bana yardım etmeye başladı. Ve Marty, her zamanki gibi, daima güvenebileceğim sakin, komik bir kayaydı. Her ikisi de poz verip imza dağıtarak bu kaotik ilginin tadını çıkarıyordu. Ayrıca sorulan sorular karşısında ağızlarını kapalı tutabiliyorlardı; Nicholas ve benimle ilgili hiçbir şeyi doğrulamıyorlardı.

Kızılca kıyamet koptuktan sonraki üçüncü gün, vardiyamı bitirip üst kattaki daireye çıktım; sıcak bir duş almak için sabırsızlanıyordum. Eh, ılık olacaktı ama ben sıcakmış gibi davranacaktım.

Ama Ellie'nin odasının önünden geçerken, Şeytan filmindeki Linda Blair'ın üç yüz altmış derece dönen başı karşısında edilecek türde bir küfür duydum. Odanın kapısını açtım ve kız kardeşimi çalışma masasının başında bilgisayarına bağırırken buldum.

Yatağın üstündeki Basco bile bağırıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Daha yeni geldim ama Marty aşağıda tek başına, on dakikadan fazla dayanamaz."

"Biliyorum, biliyorum." Ellie elini salladı. "Twitter'daki zehirli bir kaltakla öfkeli bir tartışma içerisindeyim. Kahrolası evini yakıp kül etmeme izin ver... Sonra gidip biraz kahve satarım."

"Ne oldu?" diye sordum alayla. "Makyaj videona hakaret mi etti?"

Ellie uzun ve acı dolu bir iç çekti. "O videolar Instagram'da Liv, cidden yanlış yüzyılda doğduğunu düşünüyorum. Her neyse, kız bana hakaret etmedi; sana etti."

Sözleri, buzlu su mücadelesindeki bir kova soğuk su gibi üzerime aktı.

"Bana mı? Benim Twitter'da iki takipçim falan var."

Ellie klavyedeki son tuşa bastı. "İşte. Al bunu, kaltak!" Sonra yavaşça bana doğru döndü. "Son zamanlarda internete girmedin, değil mi?"

Bunun sonu iyi bitmeyecekti, biliyordum. Midem de biliyordu çünkü sızlamaya ve guruldamaya başladı. "Ah, hayır?"

Ellie başını sallayarak ayağa kalktı ve bilgisayarını işaret etti. "Göz atmak isteyebilirsin. Ya da istemezsin, ne de olsa cehalet mutluluktur. Eğer göz atmaya karar verirsen, yakınlarda alkol bulundurmak isteyebilirsin."

Ardından omzuma hafifçe vurdu ve alt kata doğru yöneldi.

Ekrana baktım; endişeden soluğum kesik kesik çıkmaya ve kanım damarlarımda bir hız treni gibi dolaşmaya başladı. Daha önce hiç kavgaya karışmamıştım. Kavga etmeye yaklaştığım tek an, lise ikinci sınıftayken Kimberly Willis'in herkese benim canıma okuyacağını söylediği za-

man olmuştu. Bu yüzden beden eğitimi öğretmenim Koç Brewster'a –dev bir oduncuya benzeyen bir adama– beklenmedik bir şekilde adet olduğumu ve eve gitmem gerektiğini söylemiştim. Okul yılının geri kalanını benimle göz teması kurmaktan kaçınarak geçirmişti. Ama işe yaramıştı. ertesi gün, Kimberly onun hakkında saçma sapan konuşan kişinin Tara Hoffman olduğunu öğrenmiş ve benim yerime onun canına okumuştu.

İnsanların benden nefret etmesine alışkın değildim. Ve görünüşe bakılırsa, binlerce –şunu on binlerce yapalım– insan sırf bunu yapmak için hesap açmıştı.

@arthousegirl47 kocaman bir kıçım olduğunu söylüyordu. @princessbill benim paraya aç bir sürtük olduğumu düşünüyordu. @twilightbella5 annemin bir uzaylı olduğundan şüpheleniyordu, çünkü gözlerim çok büyük ve tuhaftı. @342fuckyou ise söylentilerin ne olduğunu umursamıyordu; Nicholas onundu.

Ah, şuna bakın, bana özel bir etiket bile oluşturulmuştu. #OliviaBerbat.

Harika.

Dizüstü bilgisayarı sertçe kapattım ve sanki karşımdaki bir örümcekmiş gibi ondan hızla uzaklaştım. Sonra yatağın üstünde duran telefona sarıldım ve Nicholas'a mesaj attım.

Ben: Twitter'ı gördün mü? Fotoşoplanıyorum.

Nicholas'ın cevap vermesi sadece birkaç saniye sürdü.

Nicholas: Twitter'dan uzak dur. Tam bir pislik yuvası.

Ben: Yani, gördün mü?

Nicholas: Gözlerini kapat. Kıskanıyorlar. Olması gerektiği gibi.

Ben: Yine mütevazı olmaya başladın.

Nicholas: Alçakgönüllülük, zayıflar ve sahtekârlar içindir.

Ve böylece, kötü yorumlarla ilgili huzursuzluğum kaybolmaya başladı.

Bu –Nicholas ile yaşadığım bu yaz kaçamağı– gerçekti, sağlamdı ve tam karşımdaydı. Bitiş tarihi yaklaşırken, kimliği belirsiz hayaletlerden gelen anlamsız kelimeler yüzünden endişelenerek zaman kaybetmeyecektim; sonuçta zaten fark etmezdi.

Nicholas: İnternet'ten tamamen uzak dur. Televizyondan da. Dışarı çık (güvenliği de yanına al). Bugün güzel bir gün.

Annemin "güvenlik" kısmı hariç aynı kelimeleri söylediği her seferde kenara para koysaydım, şey... Nicholas kadar zengin olurdum.

Ben: Tamam, anne.

Nicholas: İşe yaramıyor. Ama bana Babacık demek istersen, buna alışabilirim.

Ben: Iyyyyyy.

Nicholas: Bir dakika içinde gitmeliyim, aşkım. Toplantı başlamak üzere. Barack'a merhaba dediğini söylerim.

Ben: CİDDİ MİSİN?????

Nicholas: Hayır.

Başımı iki yana salladım.

Ben: Sen soylu bir götsün, bunu biliyor musun?

Nicholas: Tabii ki. Dingleberry* Başpiskoposu, doğduğum gün bunu tasdikledi.

Ben: Dingleberry??? Benimle dalga geçiyorsun.

Nicholas: Korkarım ki hayır. Atalarım, hasta ve sapkın insanlardı.

---

* *İng.* Anüs çevresindeki kıllara yapışmış tuvalet kâğıdı parçacığı. (ç.n.)

Ben: Lmao!

Nicholas: Kıçlardan bahsetmişken, şu an benimkinin senin bacaklarının arasına pompaladığını hayal ediyorum. Bunun hakkında ne düşünüyorsun?

Sözcükleri okur okumaz ben de hayal etmeye başladım. Ve *Tanrım*... Karnımın alt kısımlarına yayılan sıcaklık gitgide artarak bacaklarımın iç kısmının karıncalanmasına neden oldu. Mesaja cevap verirken ellerim titriyordu.

Ben: Bence... Düşünmeyi bırakıp yapmaya başlamalıyız.

Nicholas: Harika fikir. Otele git, resepsiyon yukarı çıkmana izin verecek. İki saat içinde geri döndüğümde yatağımda ol.

Heyecan, kadehlere yeni koyulmuş şampanya gibi köpürerek içimden dışarı taştı.

Ben: Evet, Lordum.

Nicholas: Eğer amacın koskocaman bir ereksiyona sahipken Sisters of Mercy ile tanışmamsa... Görev tamamlandı.

Yataktan aşağı atladım ve bir duş alıp üzerimi değiştirmek için banyoya gittim. Yolda, aklıma gelen tek mesajla cevap verdim.

Ben: Münasebetsiz. Öptüm.

Günler geçti ve bir zamanlar sarsıcı ve yeni olan şey... Sıradanlaştı. Normal bir gün haline geldi. Bunun bu kadar hızlı gerçekleşmesi, bu kadar hızlı uyum sağlamamız şaşırtıcıydı.

Bir erkek arkadaşım vardı –en azından yaz için. Seksi,

muhteşem, eğlenceli ve aynı zamanda soylu olan bir erkek arkadaş. Bu, işleri zorlaştırıyordu ama Twitter dünyası, Facebook yorumcuları ve muhabirler için muhtemelen en şaşırtıcı olacak şey, bunun ne kadar... Normal hissettirdiğiydi.

Öğle yemeklerine gittik, etrafımız korumalarla çevriliydi ama yine de öğle yemeğiydi. Bir hastanedeki çocuk bölümünü ziyaret ettik. Çocuklar, Nicholas'a tacıyla tahtını sordular ve onlar için jonglörlük yaptığımda beni alkışladılar. Nicholas'ın bana elbiseler –gündelik ama pahalı kıyafetler– almasına izin verdim, çünkü birlikte fotoğraf çektirirken pejmürde görünüp onu utandırmak istemiyordum. Dışarıya her çıktığımda güneş gözlüğü takıyordum ve artık gazetecilerin sorduğu soruları neredeyse hiç duymuyordum.

Benim normalim artık buydu.

Ama tam da rahat bir rutine girdiğimizi düşündüğümde, tek bir soruyla her şey değişti: "Bir partiye gitmek ister misin?"

James başlarımızın üstünde bir şemsiye tutarken arabadan indiğimizde, gökyüzünde şimşekler çakıyor ve sağanak yağmur yağıyordu. Gece kulübü gösterişliydi; oniks rengi lake ve paslanmaz çelikle dekore edilmişti; penceresizdi; daha muhafazakâr ve aşırı zengin olan komşuları küplere bindirmemek için ses geçirmez duvarları vardı. Kapının önünde kadife bir ip vardı; koyu renk takım elbise giyen ve güneş gözlüğü takan dev gibi bir koruma elinde şemsiyeyle bekliyordu. Ama kapının önünde uzanan bir sıra yoktu ve bunun nedeni dışarıdaki hava değildi.

Bu kulübün sadece davetlilere açık olmasıydı. Her gece.

İçeride, Flo Rida'nın "My House" şarkısı bangır bangır çalıyordu ve sanki bir seksenler kostüm partisi varmış gibi görünüyordu. Bir Madonna, iki Prince ve şimdiye dek gördüğüm tüm resimlerden çok daha seksi olan bir grup lahana bebek gördüm. Ana oda çok büyük değildi; birkaç kadife kanepe, duvar boyunca uzanan aynalı bir bar ve tepesinde müzikle aynı anda hareket eden renkli ışıklar bulunan bir sahne vardı.

Sahnede, *Riskli İş* filmindeki Tom Cruise vardı; güneş gözlüğü takıyor, pembe gömlek ve evet, beyaz don giyiyordu. Kollarını sallayarak dans ediyor ve kalabalık dans pistini daha da hareketlendiriyordu.

"Şu adamı görüyor musun?" diye bağırdım müziğin üstünden sahneyi işaret ederek.

Nicholas'ın yakışıklı yüzü gergindi. "Ah, görüyorum tabii."

Adama bir kez daha baktım. Ve nefesim kesildi. "O senin kardeşin mi?!"

Nicholas'ın, süitin kütüphanesinde cevap verdiği arama Wessco'daki Siyah Takımlılardan birinden gelmişti. Erkek kardeşinin Manhattan'a geldiğini haber vermişlerdi.

"Bu o," diye homurdandı Nicholas.

"Vay canına."

"Yaramaz velet," diye söylendi Nicholas başını sallayarak. "Her zaman böyleydi."

"Tamam, sorunlu kardeş bölümünde, sen kazandın."

Nicholas, korumalardan biriyle –henüz adını bilmediğim yenilerden biriyle– konuştu. Adam başını sallayıp hızla uzaklaştı ve Nicholas elimi tuttu. "Hadi."

Kalabalık bedenlerin arasından geçerek dans pistine doğru ilerledik. Bir Debbie Gibson'ın ve *Pembe Güzellik*

filmindeki Molly Ringwald'un yanından geçtik; sonra sahnenin kenarında durduk. Şarkı sona erdikten sonra Fetty Wap'in tekno müzikleri başladığında, yeni koruma sahnedeki Tom Cruise ile... Ah... Henry ile bir şeyler konuştu.

Henry'nin başı hızla yukarı kalktı ve gözleri Nicholas'ı buldu.

Ve sonra, yavaşça, sanki gözlerine inanamıyormuş gibi gülümsedi.

Beni çok duygulandıran tatlı bir küçük kardeş gülüşüydü.

Bir kedinin maharetiyle sahneden birkaç metre uzağa atlayıp iki ayağı üstüne düşerek bize doğru resmen koştu. Dudakları hareket ediyordu. Onu duyamıyordum ama dudaklarını okuyabiliyordum.

"Nicholas."

Henry abisini havaya kaldırıp sımsıkı sarılırken, ezilmemek için geriye çekildim. Birbirlerinin sırtına vurarak birkaç dakika kucaklaştılar, sonra Nicholas geri çekildi, kardeşinin gözlüğünü çıkarttı ve gözlerine dikkatle bakarak yüzünü inceledi.

Ve bulduğu şey karşısında yüzü endişeyle gölgelendi. Ancak kardeşinin yanağına sevgiyle vurup, "Seni görmek çok güzel, Henry," dedi.

Henry, abisiyle aynı geniş omuzlara ve uzun bacaklara sahipti. Elmacık kemiklerindeki benzerliği görüyordum ama ten renkleri farklıydı. Henry'nin saçları sarı, uzun ve dalgalıydı; gözleri ise Nicholas'ınkilerden daha açık bir tondaydı.

Bir yağmur fırtınasından sonraki yabani otlar gibiydi.

Fakat aynı duruşa sahiplerdi; her ikisi de etraflarını bir hale ya da bir taç gibi saran otoriter havalarıyla dimdik duruyorlardı.

"Pantolon giymeyi unuttun mu?" diye sordu Nicholas.

Henry büyük bir kahkaha attı, gülümsemesi öyle genişti ki benim de gülmek istememe neden oldu. "Bu bir kostüm partisi." Geriye çekilerek, film setindeki bir kameraman gibi parmaklarıyla Nicholas'ın takım elbiseli bedenini çerçeveledi. "Dur tahmin edeyim... *Borsa* filmindeki Charlie Sheen kılığına girdin."

Ve sonra Prens Henry'nin dikkati bana doğru çevrildi.

"Peki, sen kim olabilirsin?"

1980'lere ait film bilgimi hızlıca gözden geçirdim ve topuzumdaki tokayı çıkarıp saçlarımı dağıttım. "Ben... *Gençlik Ateşi*'ndeki Andie MacDowell olabilirim."

Henry öne doğru eğilip elimi öptü. "Çok hızlısın. Bu hoşuma gitti. Dizlerinin üstünde nasılsın, aşkım?"

Ah, evet; kesinlikle Nicholas'ın kardeşiydi.

Nicholas, kardeşini şakacı bir tavırla geriye itti. "Bu, Olivia."

"Benim için hoş geldin hediyesi mi?"

"Hayır." Nicholas kaşlarını çattı. "O... Benimle birlikte."

Henry başını salladı ve gözlerini üzerimde gezdirdi. "Seni değişmem."

"Değişmemek mi?"

Beni gösterdi, sonra parmağını sallayarak odayı işaret etti. "Buradaki herhangi bir kıza."

Nicholas başını iki yana salladı. "Uzun zamandır görüşmüyoruz; beni hemen seni dövmek zorunda bırakma. Rahat dur."

İki kardeşe biraz daha yaklaştım. "Henry şaka yapıyor, Nicholas." Sonra küçük kardeşe acıdım ve onun ağzına da bir parmak bal çaldım.

"Ayrıca ona rahat durmasını söyleyecek en son kişi sensin... Tanıştığımız ilk akşam bana seks karşılığında para

ödemeyi teklif etmen düşünülecek olursa."

Nicholas irkildi.

Ve Henry'nin ağzı açık kaldı. "Yok artık! Abim bunu yaptı mı? Bay Halk Arasında Ciddi ve Terbiyeli; buna inanmıyorum." Dirseğiyle beni dürttü. "Kaç para teklif etti?"

Nicholas'a şeytani bir şekilde sırıttım; beni birazcık boğmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"On bin dolar."

"Seni ucuzcu pislik!"

"Sarhoştum!" diye kendini savundu Nicholas. "Eğer ayık olsaydım, başlangıç teklifi çok daha yüksek olurdu."

Bunun üzerine hepimiz güldük.

Nicholas elini kardeşinin omzuna koydu. "Plaza'nın çatı katı süitinde kalıyorum... Hadi, buradan çıkıp gidelim. Bizimle birlikte gel."

Henry'nin tavrı bir anda değişti. Sanki sessiz bir yerde uzun bir süre kalma düşüncesi onu korkutmuş gibiydi... Ama bunu zoraki bir gülümsemeyle gizlemeye çalıştı. Yanaklarının içe doğru göçmüş olduğunu ve gözlerinin altındaki koyu halkaları ancak o zaman fark ettim.

"Yapamam. Daha yeni geldim; görülecek bir sürü insan, içilecek içkiler, onları becermeden gidersem hayal kırıklığına uğrayacak birçok kız var. Nasıl olduğunu bilirsin."

Nicholas'ın gözleri kısıldı. "Öyleyse, seni ne zaman görebilirim? Konuşacak çok şey var, Henry. Kahvaltıya ne dersin, yarın?"

Henry başını iki yana salladı. "Kahvaltı yapmıyorum. Terhis olduğumdan beri, öğleden önce uyanmamayı alışkanlık haline getirdim."

Nicholas gözlerini devirdi. "Öğle yemeği?"

Henry biraz duraksadıktan sonra başını salladı. "Pekâlâ, Nicky. Öğle yemeği olsun." Başını çevirip kalabalığa doğru baktı. "Gitmem gerek; kostüm değişikliği yapmaya söz verdiğim muhteşem bir parça beni bekliyor."

Küçük Denizkızı kostümü içindeki bir kızıl saçlıyı işaret etti.

Nicholas, sanki ondan ayrılmak istemiyormuş gibi kardeşinin omzunu kavradı. "Yarın görüşürüz."

Henry, abisinin sırtına vurdu ve bana da başıyla selam verdikten sonra kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Otele dönüş yolunda, Nicholas çok sessizdi; şiddetli yağmurun ve ara sıra gümbürdeyen gök gürültüsünün sesi sessizliği dolduruyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

Nicholas, düşüncelere dalmış bir halde parmağıyla alt dudağını ovuşturdu. "Berbat görünüyor. Sanki canı sıkkınmış gibi... Endişeli... Bir şeylerden saklanıyormuş gibi."

Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istemedim; bu çok saygısız, çok kolaydı. Bu yüzden ona, yardımcı olacağını düşündüğüm tek şeyi verdim: bir kucaklama.

Yağmur dışarıdaki pencere camına vururken, Nicholas da uzun ve yavaş vuruşlarla arkadan içime giriyordu. Açık bacakları benimkileri bir kıskaç gibi içine alıyordu; ileri doğru her hamle yaptığında gerildiklerini hissediyordum. Yeterince derine inemiyormuş gibi göğsünü sırtıma bastırdı. Ama sonra birden içimden çıktı ve arkamda dizlerinin üstüne yükselirken yatak sarsıldı.

Islak penisiyle sırtıma vurdu. "Sırtüstü dön, aşkım."

Halsiz düşen bedenim kendisine söyleneni hiç sorgulamadan yerine getirdi. Nicholas'ın kalın sertliğini yumruğunun içine almasını ve prezervatifi çıkarıp yere atmasını izledim. Prezervatifler konusunda çok dikkatliydi. Birkaç hafta önce doğum kontrol hapına başlamıştım ama Nicholas prezervatif kullanmaya devam ediyordu.

Nicholas bu kez ereksiyonuyla karnıma vurdu, sonra ağırlığını dizlerine vererek yukarı doğru tırmandı.

Ve gözleri –Tanrım– gözleri şehvetle yanıyordu; bir sonraki hamlesini planlarken alev alev parlıyordu. O hamlenin ne olacağını öğrenmek için çok fazla beklemek zorunda kalmadım.

Nicholas göğüslerimi avuçlarının içine aldı ve karnımdan aşağıya doğru bir karıncalanma hissi yayıldı. Meme uçlarımı çimdikledi ve daha fazlası için gerinerek yüksek sesle inledim. Üzerimde hareket ettiğini hissettim, sonra penisi göğüslerimin üstüne doğru kaydı. Aman Tanrım, bunu daha önce hiç yapmamıştım.

Ama istiyordum. Kalçasının hareket edişini izlemek, spermlerinin yoğun sıcaklığını göğsümün üstünde hissetmek, zevk iniltilerini duymak istiyordum.

Ve sadece bir dakika sonra, Nicholas istediğim her şeyi bana verdi.

Göğüslerimi penisinin etrafına bastırdı; önce nazikçe, sonra sertçe, sanki kendine zar zor hakim olabiliyormuş gibi. Gözlerimi açtım, çünkü görmek zorundaydım, bu anı sonsuza dek zihnime kazımalıydım. Şimdiye dek gördüğüm en ateşli, en erotik görüntüydü. Biçimli bedeni daha hızlı hareket ediyor, terle parlıyordu. Parmakları tenime geçiyor, boğazının derinliklerinden küçük hırıltılar çıkıyordu. Ellerim onunkilerin üzerini kapladığında, simsiyah kirpiklerle örtülü koyu yeşil gözleri birden alev

aldı. Kendisini tutmasını istemiyordum. Hareket etmesini, bana sürtünmesini istiyordum. Beni almasını, her şeyi almasını istiyordum.

Göğüslerimi, aralarında kalan kaygan penisin etrafına biraz daha sıkı bastırdım. Nicholas yatak başlığını kavradı ve göğüslerimi becerirken destek aldığı başlık hızla sallandı. Nicholas'ın çenesi kenetlendi ve kaşları terle ıslandı. Köprücük kemiğime damlayan minik damlalar, sıcak tenine kıyasla şaşırtıcı bir şekilde soğuktu.

Mükemmel dudaklarının arasından derin bir soluk çıktı. Bir soluk ve ismim. Yalvarıyor, talep ediyordu. "Olivia, *siktiiir*. Olivia."

Bu adamın üzerimde hareket etmesinden daha harika, daha etkileyici bir şey görmemiştim. Benimle böylesine ahlaksız, böylesine heyecan verici bir şekilde sevişmesi ikimize de tahmin ettiğimden daha fazla zevk veriyordu. Yatak başlığı duvara bir kez, iki kez çarptı; sonra Nicholas'ın bedeni bir yay gibi gerildi ve başı geriye doğru düşerek ağzından gürültülü bir kükreme çıktı. Sıcak ve yoğun spermleri terimle karışarak boynumdan aşağıya doğru aktı ve göğsüme sıçradı.

Güzel penisinin seğirmesi durduğu an, Nicholas bedenimi kendi bedeniyle kaplayarak üzerime uzandı ve yüzümü ellerinin arasına alarak beni çılgınca öptü. Yapış yapış, karmakarışık ve mükemmeldi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, kapıdan gelen bir tıklama sesi ikimizi de derin uykumuzdan uyandırdı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama hava hâlâ karanlıktı ve yağmur durmuştu. Nicholas sabahlığını giydi ve kapıyı açtı.

Kapının diğer tarafında endişeli yüzüyle Logan duruyordu. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Majesteleri ama bunu görmek isteyeceksiniz."

Komodinin üstünde duran uzaktan kumandayı alıp haberleri açtı. Parlak ışık karşısında gözlerimi kıstım ve odaklanmam birkaç saniyemi aldı. Ancak odaklandığımda... *Kahretsin*!

"Orospu çocuğu," diye küfretti Nicholas, çünkü o da gördü.

Kardeşi Henry, elleri kelepçelenmiş bir halde polis merkezine götürülüyordu ve ekranın altındaki başlıkta şöyle yazıyordu: PRENS HENRY & MAIYETİ TUTUKLANDI.

On Dördüncü Bölüm

Nicholas

Kuzen Marcus bir embesil... Kuzen Marcus bir embesil...

Bu düşünceyi zihnimde tekrarladım. Kardeşimi gördüğüm ilk yerde öldüremeyeceğimi hatırlamak istiyordum. Wessco'nun yedek bir plana ihtiyacı vardı ve son yaptığı tüm maskaralıklara rağmen Henry hâlâ en iyi seçeneğimizdi.

Ne karmaşa ama!

Polis merkezine ulaştığımızda saat sabahın üçüydü. Olivia yanımda esniyordu; saçları darmadağınıktı, üzerindeki buruşuk sweatshirt ve kot pantolonla yorgun ama çok güzel görünüyordu. Neyse ki merkezin arka kapısı vardı, çünkü ön tarafta şimdiden bir izdiham yaşanıyordu. Kraliyet ailesinden birinin tutuklanması büyük bir haberdi. Özellikle de ünlüleri desteklemekten çok eleştirmekten hoşlanan Amerika'da.

Beni sahte bir sempatiyle selamlayan iri yarı, beyaz saçlı polis memuruyla el sıkıştım. "Beni takip edin."

Bizi bir koridordan ve parmaklıklı bir kapıdan geçire-

rek daha genç görünümlü bir polis memurunun oturduğu bir masanın bulunduğu bir bölmeye götürdü. Koridorun sonunda sağlı sollu hücreler vardı.

Uzaktan kardeşimin sesi geliyordu. Şarkı söylüyordu.

"Nooobody knows the trouble I'm in... Nooobody knows till tomorrow."

Kuzen Marcus bir embesil... Embesil... Embesil... Embesil. Ve Louis Armstrong mezarında ters dönüyordu.

Genç memur bana imzalamam için birkaç form verdi. "Evrakların geri kalanı büyükelçiliğe gönderilecek," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim gergince.

Ardından Henry yanıma getirildi; sarhoştu, ayakta duracak halde değildi, saçlarının kesilmesi gerekiyordu ve endişeyle kınama arasında gidip geldim. Onun nesi vardı böyle?

Aptal bir gülümsemeyle Olivia'ya odaklandı. "Olive. Hâlâ buradasın, çok sevindim. Yürümeme yardım edebilirsin; şu anda kendi başıma hareket etmekte zorlanıyorum." Sonra kollarını Olivia'nın etrafına sararak neredeyse dizlerinin bükülmesine neden oldu.

Onu Olivia'dan uzaklaştırdım ve Logan'a doğru fırlattım. "Yürümesine yardım et." Ardından, "Rahat dur, yoksa seninle işim bittiğinde buradan bir sedyeyle çıkarsın," diye uyardım.

Sekiz yaşındaki bir çocuk gibi sözlerimi taklit ederek yüzünü buruşturdu ve onu tokatlamak için resmen elim kaşındı. Ama yapmadım. Çünkü insanların gözü önündeydik. Bu dünyadaki konumuna hiç saygısı olmayabilirdi ama benim vardı.

Ama öfkeyle tıslamaktan kendimi alamadım. "Kokain mi, Henry? Bu yüzden mi berbat haldesin, bu günlerde ilgilendiğin şey bu mu?"

Birkaç "arkadaşıyla" birlikte yol aldığı araba süratli gitmekten dolayı kenara çekildiğinde aracın içinde kokain bulunmuştu.

Henry, Logan'ın yardımıyla ayakta duruyordu; kızarmış gözlerini bana doğru kaldırdı. "Hayır," diye dudak büktü. "Ona dokunmadım bile. Ben hayatın etkisindeyim." Alnını ovuşturdu. "Kokain, Damian Clutterbuck'a aitti. Onunla Vegas'ta tanıştım ve New York'a benimle birlikte geldi. Üzerinde bulundurduğunu bilmiyordum. O bir..." Olivia'ya bakarken alnı kırıştı. "Neydi o kelime? Dolama... Dallara?"

"Dallama?" diye önerdi Olivia.

Henry parmaklarını şaklattı. "Evet, o. Damian bir dallama."

"*Sen* bir dallamasın." Henry'nin üzerine doğru eğildim. "Sınır dışı ediliyorsun."

"Ah, iyi... Diplomatik dokunulmazlığa şükürler olsun." Henry omuz silkti. "Ben de zaten Amsterdam'a gitmeyi düşünüyordum."

"Ah, hayır, küçük kardeşim," diye uyardım. "Eve gidiyorsun. Seni bir domuz gibi bağlayıp bir sandığın içine tıkmam gerekse bile gideceğin tek yer orası."

Henry, çok önemli bir şey duyurmak üzereymiş gibi derin bir nefes aldı; ancak tek söylediği, "Çok huysuzsun, Nicholas," oldu.

Gözlerimi ovuşturarak başımı iki yana salladım. "Kapa çeneni, Henry."

Ve ardından geldiğimiz yoldan geri döndük.

Saatin geç olması yüzünden Henry ile uğraşmadan önce Olivia'yı evine bıraktım. Her ihtimale karşı arabayı

arka tarafa park ettik –gerçi NYPD bize yardım ettiğinden beri kahve dükkânının önündeki kalabalık azalmıştı. Olivia'yı içeriye kadar bıraktım ve Henry de peşimize takılma konusunda ısrar etti.

Onu bagaja kapatmayı önerdim ama Olivia –son derece merhametli biri olarak– bunu reddetti.

Ve belli ki bu gece küçük erkek ve kız kardeşler gecesiydi; çünkü mutfağa girdiğimizde, Ellie Hammond'ı tepeden tırnağa un ve şekerle kaplanmış bir halde bulduk. Saçları, Bağımsızlık dönemindeki pudralı peruklara benziyordu ve kulağındaki kulaklıklarda Billy Joel'in "Pressure" şarkısı çalıyordu.

Müzikle birlikte zıplayıp şarkıya eşlik ediyor, tezgâha... Ve diğer her yere un fırlatıyordu. Sonra birden arkasını döndü. Ve bir ölüyü bile uyandıracak kadar yüksek sesle çığlık attı.

"Yüce Tanrım!" Kulaklıklarını çıkardı. "Bana bunu yapma, ömrümden on sene gitti!"

Olivia gözlerini kırpıştırarak etrafa baktı. "Ne yapıyorsun, Ellie?"

Küçük sarışın gururla gülümseyerek çenesini kaldırdı. "Yardım ediyorum. Yani, öğleden sonraları vardiyaya geldiğimi biliyorum ama tüm bu zaman boyunca bütün sabah hazırlıklarını senin yaptığını fark ettim. Bu yüzden annemin tariflerini aldım ve bu konuda da yardım edebileceğimi düşündüm. Okula geri dönünceye kadar sadece birkaç ayım kaldı."

Olivia'nın yüzü yumuşadı ve minnetle doldu. "Teşekkürler, Ellie." Sonra etraftaki karmaşaya bir kez daha baktı. "Sanırım." Şekerle kaplı sarışını kollarına alarak, "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi Ellie. Ba-

şını kaldırdığında, duvara yaslanmış olan kardeşimi fark etti. Kocaman açılmış gözlerle, üzerindeki suyu silken bir köpek gibi saçlarındaki unu silkeledi. "Aman Tanrım, sen Prens Henry'sin."

"Evet, tatlım. Ama en önemlisi, asıl sen kimsin?"

"Ben. Ellie."

Kardeşim şehvetli bir şekilde gülümsedi. "Selam, Ellie."

"O henüz reşit değil," diye uyardım Henry'i.

Ve kardeşimin yüzündeki gülümseme silindi. Ardından Ellie'nin başını okşadı. "Hoşça kal, Ellie. Her neyse, ben arabada bekleyeceğim." Esnedi. "Biraz şekerleme yapacağım."

Süite girdiğimiz an, Tommy üzerimize çullandı. "Kraliçe hatta. Skype'ta, Majesteleri." Sesinde endişe vardı. "Bekliyor. Bekletilmekten hoşlanmıyor."

Hızlıca başımı salladım. "David bana bir viski getirsin."

"Ah, bana da!" diye araya girdi Henry.

"O kahve içecek," dedim Tommy'e.

Ve sanırım Henry arkamdan dilini çıkardı.

Kütüphaneye girdim ve Henry de ayılmaya fazlasıyla yakın bir şekilde peşimden geldi, en azından artık yardım almadan yürüyebiliyordu. Çalışma masasına oturup bilgisayarı açtım. Açık pembe bir sabahlık giyen ve saçlarını sarıp fileyle kaplamış olan büyükannem, delici gri gözleriyle bir Azrail kadar dostça bana bakıyordu. Bu eğlenceli olacaktı.

"Nicholas." Duygusuz bir sesle beni selamladı.

"Büyükanne," diye karşılık verdim aynı duygusuzlukla.

"Büyükanneciğim!" diye seslendi Henry küçük bir çocuk gibi. Görüş alanına girmek için masanın arkasına

geçti ve sonra bilgisayara sarılıp ekranı öpmeye başladı.

"Muah! Muah!"

"Henry, oh, Hen..." Büyükannem, sanki Henry gerçekten onu öpüyormuş gibi ellerini havaya savurdu.

Onlara gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Muah!"

"Henry! Kendine gel! Yüce Tanrım!"

"*Muaaaahh!*" Henry bir aptal gibi sırıtarak sandalyemin koluna oturdu ve beni kenara ittirdi. "Üzgünüm, büyükanne, seni görmek çok güzel."

Büyükannem ilk başta bir şey söylemedi ama ekrana biraz daha yaklaştı ve Henry'de gördüğüm her şeyi onun da gördüğünü anladım. Yüzünde endişeye benzer bir ifade belirdi. "Yorgun görünüyorsun, oğlum."

Henry, "Yorgunum, Majesteleri," dedi yumuşak bir şekilde. "Çok yorgunum."

"Öyleyse eve gel, böylece dinlenebilirsin. Tamam mı?"

"Tamam, hanımefendi," diye kabul etti Henry.

Sonra büyükannemin sesi sertleşti. "Seninle ve uyuşturucularla ilgili bir daha bir fısıltı bile duymak istemiyorum. Anlaşıldı mı? Beni hayal kırıklığına uğrattın, Henry."

Henry gerçekten de pişmanmış gibi görünüyordu. "Bir arkadaşımındı, büyükanne, benim değil. Ama... Bir daha olmayacak."

"Olmamasını sağla." Sonra dikkatini bana çevirdi. "Uçağı sizin için geri yolluyorum. Yirmi dört saat içinde saraya geri dönmenizi istiyorum."

Karnıma ağrılar girdi ve boğazım tıkandı. "Burada verdiğim bazı sözler var..."

"Boz onları," diye emretti.

"Hayır, bunu yapmayacağım!" diye karşı çıktım; onunla bu şekilde hiç konuşmamıştım. Kraliçemle bu şekilde

konuşacak olan bir adamın kıçını tekmelerdim.

"Affedin beni, Majesteleri, uzun bir geceydi." Ellerimle yüzümü ovuşturdum. "Burada hassas bir şekilde ele alınması gereken bazı işlerim var. Ben... Bazı sözler verdim. İşlerimi halletmem için biraz daha zamana ihtiyacım var."

Büyükannem sanki içimi görüyormuş gibi bana baktı ve görebildiğine dair hiç şüphem yoktu. Şimdiye dek Olivia ile ilgili her şeyi kesinlikle duymuş olmalıydı.

"Kırk sekiz saatin var, bir dakika bile fazlası değil."

Ellerim birer yumruk haline geldi. "Pekâlâ."

Biraz daha konuştuktan sonra bağlantıyı kestik ve ekranı kapattım. Sessizce sinirden köpürüyordum, ta ki Henry konuşana kadar.

"Eee... Ne var ne yok?"

Ve onu tokatladım. Sesi duvarlardan yankılanacak kadar sertçe.

Henry vurduğum noktaya dokundu. "Kahretsin! Bunu ne için yaptın?"

Bana dirseğini geçirdi ve ben de kulağını yumrukladım. Ve bir an sonra birbirimize küfürler yağdırarak yerde yuvarlanmaya başladık.

"Şımarık küçük pislik!"

"Zavallı piç!"

Bu itiş kakış sırasında bir noktada Logan başını içeriye uzattı. "Boş ver." Sonra tekrar geri çekilip kapıyı kapattı.

Sonunda beraberliğe razı olduk; ikimiz de devam edemeyecek kadar yorgunduk. Nefes nefese bir halde yere oturup sırtımızı duvara yasladık.

Henry, birkaç kan damlasının aktığı dudağını kontrol etti. "Gerçekten kızgın mısın?"

"Evet, Henry, gerçekten kızgınım. Yazı burada, New York'ta geçirmeyi planlıyordum. Olivia ile birlikte. Senin

küçük gösterin yüzünden, artık bunu yapamayacağım."

Kafası son derece karışmış gibi görünüyordu. "Reşit olmadığını söylediğini sanıyordum."

Sabırlı kalabilmek için dua ettim. "O, Ellie'ydi. Olivia koyu saçlı olanı."

"Ah." Henry'nin bana baktığını hissettim. "Ondan gerçekten hoşlanıyorsun öyleyse."

"Evet," diye kabul ettim sert bir sesle. "Hoşlanıyorum. Ve buradan gittiğimizde, onu bir daha asla göremeyeceğim."

"Ama neden?"

Ancak o zaman evden ne kadar uzun bir süre uzak kaldığını hatırladım. Bilmediği çok şey vardı. Küçük kardeşimin yüzüne baktım... Gerçekten de korkutucu bir derecede yorgun görünüyordu. "Çok şey oluyor. Yarın açıklarım, sen iyi bir uyku çektikten sonra."

Ayağa kalkıp pantolonumu ve yakamı düzelttim. "Olivia'yı görmeye gidiyorum. Kısa bir süre sonra dönerim."

Tam kapıya ulaştığımda Henry bana seslendi. "Özür dilerim, Nicholas. Tüm planlarını mahvettiğim için üzgünüm."

Ve bileğimdeki bileklikler biraz daha sıkılaştı.

Henry'nin yanına gidip yere çömeldim. Sonra ceketimin kolunu yukarı sıyırıp gümüş bilekliği çıkardım ve Henry'nin avcuna bıraktım. Bilekliğe bakarken gözleri bulutlandı.

"Onu benim için güvende tutmuşsun."

"Elbette tuttum." Alnımı Henry'nin alnına yaslayarak ensesini sıktım. "Geri dönmen çok güzel, Henry. Artık her şey yoluna girecek, tamam mı?"

"Tamam."

Kahve dükkânının arkasındaki sokağa park ettiğimde güneş daha yeni doğmuştu. Gökyüzü hâlâ pembe ve gri renklerdeydi; ön kapının camında KAPALI tabelasının asılı olduğunu biliyordum. Birkaç saat öncesine göre tertemiz olan mutfaktan içeri girdim ve yemek alanından gelen yumuşak müziğin sesini takip ettim.

Sonra kollarımı kavuşturup kapıya yaslandım ve gösterinin tadını çıkardım.

Dolly Parton ile Kenny Rogers televizyonda şarkı söylüyorlardı ve Olivia, varlığımdan habersiz bir halde yerleri süpürüyordu.

Ama sadece süpürmüyordu; aynı zamanda dans ediyordu.

Poposunu sallıyor, kalçasını titretiyor, dizlerini büküyor, muhteşem bir şekilde dans ediyor, ara sıra elindeki süpürgeyi bir direk ya da bir mikrofon gibi yukarı ve aşağı doğru kaydırıyordu.

Tanrım, çok tatlıydı.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve penisim acı verecek kadar sertleşti.

Sessizce arkasından yaklaşıp kollarımı beline doladım ve elindeki süpürgeyi çığlık atarak yere düşürmesine neden oldum. Kollarımın arasında dönerek boynuma sarıldı; tüm sıcaklığı ve güzelliğiyle kendini bana bastırdı.

"Süpürgeden daha iyi bir dans partneriyimdir."

Kalçasını öne doğru iterek ereksiyonuma bastırdı. "Ve çok daha donanımlısın." Parmaklarının ucunda yükselerek dudaklarımı tatlı bir şekilde öptü. "Henry nasıl?"

Saçlarını okşayıp yüzüne baktım; içimde bir delik açılıyormuş gibi hissediyordum. Annemin öldüğünü söylediklerinde hissetmiş olduğum boşluğun anlamsız, acı verici bir yankısıydı. "Gitmek zorundayım, Olivia. Eve dönmek zorundayız."

Olivia dans etmeyi kesti. Narin elleri beni daha sıkı kavradı ve dudakları hüzünle büzüldü. "Ne zaman?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"İki gün sonra."

Bakışları gözlerime, dudaklarıma, çeneme dokundu; sanki hepsini zihnine kazımak istiyormuş gibiydi. Sonra başını eğip yanağını göğsüme yasladı; tam kalbimin üstüne.

Dolly ve Kenny birlikte... Başka bir dünyaya yelken açmakla ilgili bir şarkı söylüyorlardı.

"O kadar çabuk mu?"

Onu biraz daha kendime doğru çektim. "Evet."

Müzikle eş zamanlı olarak sallanmaya başladık ve bir anda kelimeler dudaklarımdan döküldü. "Benimle gel."

Olivia başını kaldırdı. "Ne?"

Konuştukça, bu fikir biraz daha mantıklı gelmeye başladı. "Yaz aylarını Wessco'da benimle birlikte geçir. Sarayda kalabilirsin."

"Saray mı?"

"Ben her şeyi halledeceğim. Sana şehri gezdireceğim, çok güzeldir, özellikle de akşamları. Nefesini kesecek. Ve seni sahile de götüreceğim, dalgaların arasında çıplak bir şekilde yüzeceğiz ve kıçlarımızı donduracağız."

Olivia güldü ve ben de onunla birlikte güldüm.

"Büyük bir macera olacak, Olivia." Başparmağımı yanağında gezdirdim. "Bunun henüz bitmesine hazır değilim. Peki, ya sen?"

Kendini dokunuşuma bıraktı. "Hayır."

"O halde evet de. Benimle gel."

Sonuçlarına lanet olsun.

Olivia'nın gözleri umutla parladı, yanakları heyecanla kızardı. Bana sıkıca sarılıp, "Nicholas... Ben... Yapamam." dedi.

On Beşinci Bölüm

Olivia

Nicholas'ın beklediği cevap bu değildi. Benim vermek istediğim cevap da bu değildi. Ama tek seçenek buydu. "İsterdim, Nicholas. Tanrım, çok isterdim. Ama öylece gidemem."

Mutfaktan bir ses geldi –zemine çarpan metal tavaların şiddetli gürültüsü. Ve sonra küçük kardeşim resmen odanın içine yuvarlandı. "Ah, evet, gidebilirsin!"

"Ellie, ne yapıyorsun?"

"Kulak misafiri oluyorum. Ama konumuz bu değil, kahrolası Wessco'ya gitmemene imkan yok, Liv! Yaz için! Hem de bir saraya!" Hayali bir balo elbisesi giyiyormuş gibi kendi etrafında döndü. "Bu, hayatının fırsatı ve onu kaçırmayacaksın. Ne benim için ne babam için ne de burası için. Asla."

Kardeşimi seviyordum. Ne kadar büyük bir baş belası olursa olsun, kalbi altın gibiydi. Ama bu, şu anda yanıldığı gerçeğini değiştirmiyordu.

"Okulunun açılmasına birkaç hafta kaldı. Burayı kendi başına idare edemezsin."

Ellie kollarını kavuşturdu. "Ben yokken Marty gelebilir. İşler harika gidiyor. Ateşli aşk kaçamağının yasadışı reklamı sayesinde Marty'e fazladan mesai için para ödeyebiliriz. Ve sonunda bir bulaşık makinesi de alabiliriz!"

"Konu sadece burayı idare etmek değil, Ellie. Hesapların tutulması gerekiyor."

"Bunu yapabilirim."

"Malzeme siparişi ve stok kontrolü."

"*Offf!* Bunu kesinlikle yapabilirim."

"Satıcılarla ve teslimatçılarla uğraşmak zorundasın." Nicholas'a döndüm. "Bazıları tam bir pislik." Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. "Ayrıca çok genç ve deneyimsiz olduğun için kendi başına halledemeyeceğin daha binlerce küçük şey var."

Ellie'nin buna verecek bir cevabı yoktu ama ağlayacakmış gibi görünüyordu.

Ta ki Nicholas parmağını havaya kaldırana kadar. "Bu konuda ona yardım edebilecek birilerini tanıyorum."

Ertesi gün öğleden sonra odamda toplanıyordum; çünkü Wessco'ya gidiyordum. Kelebekleri unutun, midemde bir serçe sürüsü uçuşuyordu; heyecan ve gerginliğin garip bir karışımıydı. Daha önce uçağa binmemiştim. Bir pasaportum bile yoktu ama Nicholas birkaç telefon görüşmesi yaptı ve bu sabah bana acil bir pasaport ayarladı. Daha önce hiç tatile çıkmamıştım, ailemle ara sıra kumsala yaptığımız hafta sonu gezilerini saymıyordum. Ve bu da herhangi bir yaz tatili değildi, başka bir ülkeye gidiyordum; o ülkenin prensiyle birlikte! Bir sarayda kalmaya!

Bu, vay canına anlarından biriydi ama gerçek dışıydı.

Yine de her şey mükemmel olacaktı, tek bir şey dışında: Babam.

Endişeli, kınayan ve suçlayan bakışlarla yatağımın üzerinde oturmuş her hareketimi izliyordu.

"Bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum, Liv. Bu delilik. Bu adamı tanımıyorsun bile."

Koruyuculuk, saç fırçamı bavuluma tıkmama neden oldu. "Onu tanıyorum. Sen de onunla bir kez karşılaştın, gerçi muhtemelen hatırlamıyorsundur."

"Bu tür bir şeyi kardeşinden beklerdim. O her zaman aklı havada biri olmuştur. Ama sen öyle değilsin."

En sevdiğim oje, iç çamaşırlarım ve Nicholas'ın sevdiği gül ve yasemin kokulu parfümüm de bavula girdi. "Aynen. Ben her zaman sorumluluk sahibi olandım. Ve şimdi inanılmaz bir şey yapma fırsatım var." Sesime sızan acıya engel olamadım. "Neden benim için mutlu olamıyorsun?"

Benimle aynı renk olan gözleri bulutlandı. "Sana burada ihtiyacımız var. Kız kardeşinin sana ihtiyacı var, sorumluluklarını onun üstüne yıkamazsın."

"Ellie iyi olacaktır. Bazı düzenlemeler yaptım, ihtiyacı olan tüm yardımı alacak."

Nicholas'ın güvenlik görevlileri Logan St. James ve Tommy Sullivan yaz için burada kalıyorlardı. Ellie'ye ve işe göz kulak olmak için, mümkün olan her şekilde ona yardım etmek için kalıyorlardı. Nicholas onlardan bunu kendisi için yapmalarını istedi –kişisel bir iyilik olarak– ve her ikisi de kabul etti. Bilhassa Tommy kalmak için çok istekliydi. Brooklyn kızlarının, aksanından çok hoşlandıklarını söylüyordu. Her ikisinin de ne kadar iyi birer adam olduğunu kendi gözlerimle görmüştüm ve Nicholas onlara güveniyordu; dolayısıyla ben de güveniyordum.

"Bu bencilce." diye karşı çıktı babam ayağa kalkarak.

Neredeyse düşüyordum. "Bencilce mi? Bunu senden duymak gerçekten çok komik."

"Sen ne demek istiyorsun?"

Sesim yükseldi ve dokuz yılın kızgınlığı çığlıklarla dışarı taştı.

"Onu biz de sevdik! Onu kaybeden tek kişi sen değilsin! Annemin öldüğü gün, Ellie ve ben ikinizi de kaybettik. Sen... Sen sadece kendini kapattın, baba. Annemin bir seçeneği yoktu ama senin vardı!"

Babam başını eğerek gözlerimden kaçındı. "Bu adam, Prens, her neyse... Seni incitecek, Liv. Çekip gittiğinde –sözlerimi bir kenara yaz, çünkü gidecek– mahvolacaksın. Küçük kızımın bunları yaşamasını görmek istemiyorum."

Çantamı kapatıp omzuma attım. "Nicholas ile neye bulaştığımı biliyorum. Gittiği yere kadar harika bir şey yaşayacağız. Bittiğinde geriye dönüp bakacağım ve hayatımda özel ve mükemmel bir şey olduğunu hatırlayacağım... Bir süreliğine bile olsa. Sonra geri gelip hayatıma devam edeceğim."

Bir zamanlar kahramanım olan adamın gözlerinin içine bakarak kapıya doğru ilerledim. "Ben mahvolmayacağım, baba. Ben, sen değilim."

Kahve dükkânında, Ellie, Marty, Logan ve Tommy duvarın önünde yan yana dururken Nicholas da kapının yanında bekliyordu.

İlk önce Tommy ve Logan'a yaklaşarak kollarına dokundum. "Bunu yaptığınız için teşekkür ederim. Bunun sizin işiniz olmadığını biliyorum ama gerçekten minnettarım."

Logan başını salladı. "Endişelenmeyin, buradaki işlerle ilgileneceğiz. Kardeşinize iyi bakacağız."

"Ve Wessco'da iyi eğlenceler," diye araya girdi Tommy parlak bir gülümsemeyle. "Belki de kalacak kadar seversiniz."

Logan gösterdiğinden fazlasını bildiğini düşünmeme neden olacak bir şekilde başını salladı. "Kapa çeneni, Tommy."

Ellie ve Marty'e doğru ilerledim. Kardeşim üzerime atladı. "Seni çok özleyeceğim! Ama her şeyi yapmanı; her yere gitmeni istiyorum!"

Ona sıkıca sarıldım ve hafiften kalbim sızladı.

"Ben de seni özleyeceğim. Bunu halledebileceğini biliyorum, Ellie; harika bir iş çıkaracaksın. Ama dikkatli ol ve Marty'nin, Logan'ın ve Tommy'nin sözünü dinle, tamam mı?"

"Tamam."

Sonra Marty beni kucaklayarak havaya kaldırdı. "Hayatını yaşa, arkadaşım. Ve unutma; fotoğraflar." Bana edepsizce göz kırptı ve başını Nicholas'a doğru eğdi. "*Her şeyin* fotoğrafını çek."

Gülerek kapıya doğru ilerledim. Ama arkamdan gelen bir ses olduğum yerde donup kalmama neden oldu. "Livy."

Babam mutfak kapısında belirdi. Yavaşça bana doğru yürüdükten sonra güçlü ve sağlam kollarını bedenime doladı.

Eskiden yaptığı gibi...

Alnıma bir öpücük kondurarak kulağıma, "Seni seviyorum, tatlım," diye fısıldadı.

Gözyaşlarımın akmaya başladığını hissettim. "Ben de seni seviyorum, babacığım."

Bir süre sonra geri çekildim. Hıçkırarak hafifçe gülümsedim. Sonra Nicholas'ın yanına gittim.

Gitmek üzere arkamızı döndüğümüzde, babam, "Nicholas. Ona iyi bak," diye seslendi.

Cevap verdiğinde Nicholas'ın sesinde belirgin bir keskinlik vardı. "Evet. Bakacağım."

Sonra elimi tuttu ve beni kapıdan dışarı çıkardı.

Henry'nin beklediği limuzine binerken gözyaşlarım hâlâ akıyordu.

"Ah, hayır, ağlıyor. Kızların ağlamasından nefret ediyorum. Ne yaptın, Nicholas?" Sonra amber rengi bir sıvı ve buzla dolu kadehini kaldırdı. "Ağlama, Olive. İç!"

Yanımda oturan Nicholas beni kendine doğru çekti. "İyi misin, tatlım?"

"Evet, iyiyim. Ben sadece çok duygusalım." Gözlerimin altını sildim. "Ve uçaktan korkuyorum."

Nicholas gamzelerini göstererek gülümsedi. "Uçuş boyunca çubuğumu tutabilirsin."

Kıkırdadım; Henry ise iğrenmiş gibi bir ses çıkardı.

"Bu cinsel bir gönderme miydi? Kahretsin, iğrenç bir yaz olacak."

Sonra duyduğu kelimeleri yıkayıp temizleme çabasıyla içkisini kulağına döktü.

Nicholas'ın özel sekreteri Bridget, pistteki kocaman, korkutucu uçağın dışında bizi karşıladı. Menekşe rengi neşeli takım elbisesi ve aynı zamanda hem eğlenceli hem de becerikli tavrıyla bana o çok sevilen teyzeleri hatırlattı.

"Ah, şey," diye kekeledi, Nicholas beni tanıttığında. "Yanınızda misafir getirdiğinizi bilmiyordum, Majesteleri." Sonra kendine geldi, ya da en azından gelmeye çalıştı. "Kraliçe oldukça... Şaşıracak."

Elimi samimi bir şekilde sıktı. "Sizinle tanışmak büyük zevk, Bayan Hammond. Seyahatiniz boyunca herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen sormaktan çekinmeyin."

İçimde, ilk uçuş deneyimini özel bir uçakla yaşamanın "normal" hava yolculuğu kavramını benim için sonsuza dek mahvedeceğine dair bir his vardı. Bu bana, *Titanik*'teki Yaşlı Rose'un, "*Porselen takımlar hiç kullanılmamıştı. Çarşafların üzerinde henüz kimse uyumamıştı...*" dediği zamanı hatırlattı.

Royal 1'in içi, kraliyet armalarından, yumuşak derilerden ve cilalı ahşaplardan ibaretti. Arka tarafta tam donanımlı iki yatak odası vardı ve ikisi de krallara layıktı. Tam anlamıyla. Ayrıca iki mermer banyo da vardı. Uçağın ana gövdesinde, koyu renkli ahşap bir çalışma masası, bir bilgisayar, telefonlar, uzun deri bir kanepe ve dört kişilik ahşap masanın etrafına dizilmiş koltuklar vardı.

Her emrimize amade olan iki üniformalı hostes vardı. Her ikisi de sarı saçları, uzun boyları ve başlarındaki mavi keplerle birer süper modele benziyordu. Pilot, kokpite girmeden önce Nicholas'ın önünde eğildi ve Nicholas'ın tavrında bir değişiklik hissettim –veya belki de sadece personelin ona davranış şeklinin bir yansımasıydı. Bir lidere gösterilen itaat. İbadet etmeye yakın bir saygı. O yolu gösteriyordu... Ve herkes de memnuniyetle takip ediyordu.

Kalkış... İnanılmaz derecede korkunçtu.

Tüm zaman boyunca gözlerimi kapalı tuttum ve kusma dürtümü bastırdım. Nicholas'ın "çubuğu" yerine elini tutuyor olmam iyi bir şeydi, çünkü tutuşum o kadar güçlüydü ki onu ezebilirdim.

Ve bu en sevdiğim kısımlardan biriydi.

Sıcak havlulardan ve kokteyllerden sonra, Nicholas, Bridget'e evdeki durumları sordu. Siyasi konuları.

Bridget'in gözleri kısa bir süreliğine bana ve sonra da Henry'e doğru kaydı. Bu bilginin gizli olup olmadığını merak ettim.

Ama sonra Nicholas'a cevap verdi. "Kraliçe, ticaret ve çalışma paketinin onaylanması için Parlamento'yu ikna etme çabalarını ikiye katladı ama görüşmeler... Sert bir şekilde devam ediyor. İmtiyaz istiyorlar."

Henry, bir gitarın akortlarıyla uğraşarak uzandığı koltuktan kalktı. Nicholas bir keresinde bana, Henry'nin kendisini "bir rock yıldızı" olarak hayal ettiğini söylemişti.

"Ne tür imtiyazlar?" diye sordu genç prens.

"Kraliçeden imtiyazlar," diye cevap verdi Bridget huzursuzca. "Ve de kraliyet ailesinden."

"İki yıl uzun bir zamandı, Henry," diye açıkladı Nicholas. "Sen gittiğinden beri çok şey değişti."

"Parlamento her zaman işe yaramaz serserilerle doluydu," diye küçümsedi Henry.

Nicholas başını eğdi. "Şimdi daha da kötüler."

Bir süre sonra, Bridget bana protokolü anlattı. Kraliçeyi ve... Varisleri nasıl selamlamam ve onların huzurunda nasıl davranmam gerektiğini.

"Toplum içinde etkileşimlerine dikkat etmek zorundasın. Prensleri herkes tanır; sürekli olarak izleneceksiniz. Ve biz muhafazakâr bir ülkeyiz. Siz gençlerin söylediği gibi, 'halk arasında öpüşüp koklaşmak' yok."

Hah. Kulağa çok eğlenceli geliyordu.

"O kadar da muhafazakâr değiliz," diye karşı çıktı Henry. "Halk arasında öpüşüp koklaşmak için karanlık, kuytu bir köşe bulmanız gerekecek sadece. Ya da dilini birinin boğazından içeri sokmaya gerçekten ihtiyacın varsa, ben her zaman hazırım."

Nicholas'ın öfkeyle baktığı Henry masum bir şekilde

omuz silkti. "Sadece söylüyordum." Sonra bana fısıldamak için sesini alçalttı. "Kimse benim ne yaptığımı umursamaz."

Bridget, "Elbette umursuyorlar," diye teselli etti onu.

"Ama onların umursaması senin umurunda bile değil," dedi Nicholas duygusuzca.

Henry, gitarıyla "Stairway to Heaven" şarkısının giriş notalarını çalmaya başladı. "İkinci çocuk olmanın avantajlarından biri."

Uçak Wessco'ya indiğinde güneş batmak üzereydi. Uçağın kapıları açıldığında, ılık bir esintiyle birlikte okyanus kokusu kabinin içini doldurdu. Piste inen basamaklara mor bir halı serilmişti –kraliyetin rengi. Altın düğmeli kırmızı ceketler ve batan güneşin ışığında parlayan siyah botlar giyen askerler, uçaktan havaalanına kadar giden yolda sıralanmışlardı.

Uçaktan ilk önce Nicholas indi. Aşağıdaki bir subayın dikkat çekmek amacıyla bağırarak verdiği komutu ve selam veren askerlerin yere çarpan topuklarının sesini duydum. Nicholas'ın arkasından indiğimde, bir dakika durup her şeyi dikkatlice inceledim; böylece daha sonra hatırlayabilecektim.

Ama havaalanının kapısına yaklaştıkça başka bir ses daha duydum; bu seferki çok daha uğursuzdu. Yuhalamalar ve bağırışlar vardı; binanın yanındaki tel örgülerin arkasında toplanmış olan insan kalabalığından geliyordu. Bazıları pankart tutuyor; hepsi fazlasıyla sinirli görünüyordu. Ve bağırıp küfür ediyorlardı bize.

Anlaşılmaz bir küçümseme kükremesi olarak başlayan şey, biz yaklaştıkça çok daha kişisel bir şeye dönüştü.

"Benim bir işim bile yok ve siz lanet olası bir özel uçakla uçuyorsunuz! Alçaklar!"

"Siktirip gidin! Monarşinin canı cehenneme!"

Nicholas'ın sırtına yakın durdum. Arkasına dönmeden elini uzattı. Elini tutup sıktım.

"Alıp götünüze sokun çocuklar ve büyükannenizin de!"

Nicholas'ın bedeni kaskatı kesildi ama o ilerlemeye devam etti.

Ancak Henry'nin tepkisi tamamen farklıydı.

Korumalar onu tel örgülerden uzak tutmaya çalışsa da o kalabalığa doğru yürüdü ve bir el hareketiyle adamlardan birini öne doğru çağırdı.

Sonra geri çekilip... Adama tükürdü.

Ve dünya infilak etti.

İnsanlar çığlık atıyor, tel örgüler sarsılıyor, askerler etrafımızı sarıyordu; bizi kapıya doğru ittiriyorlardı. Binanın içine doğru resmen sürüklenirken, Nicholas beni öne doğru çekip güvenli bir şekilde kolunun altına aldı.

İçeri girip de tüm çığlıklar kapalı kapıların ardında kaldıktan sonra, Nicholas kardeşine doğru döndü. "Aklından ne geçiyordu senin?"

"Bizimle bu şekilde konuşmalarına izin vermeyeceğim! Hiçbir şey yapmadın, Nicholas!"

"Hayır, yapmadım!" diye bağırdı Nicholas. "Çünkü benim yaptıklarım önemli. Sözlerim, eylemlerim, hepsinin sonuçları var. İnsanlara tükürmek, onların bizim tarafımıza geçmesini sağlamayacak!"

Henry'nin yeşil gözleri öfkeyle parladı ve yanakları kızardı. "Siktir et onları! Bizim tarafımızda olmalarına ihtiyacım yok." Nicholas gözlerini ovuşturdu. "Onlar bizim insanlarımız, Henry. Bizim vatandaşlarımız. Bir işe sahip olmadıkları için kızgınlar. Korkuyorlar."

Henry, inatçı ve boyun eğmez bir şekilde abisine baktı. "Eh, en azından ben bir şey yaptım."

Nicholas alayla güldü. "Evet. Her şeyi daha da kötüleştirdin. Tebrikler." Elimi tutarak arkasını döndü ve James'e, "Olivia ve ben ilk arabayla gideceğiz. O da Bridget ile birlikte arkadan gelebilir," dedi.

Bu emir karşısında hiç kimse tereddüt etmedi.

Ve Wessco'daki sıcak karşılamamız işte böyleydi.

Limuzinde, Nicholas kendisine mavi ışıklı mini bardan bir içki koydu. Tüm kasları gergindi ve somurtuyordu. Omuzlarını okşadım. "İyi misin?"

Derin bir iç çekti. "Olacağım. Bunun için üzgünüm, aşkım." Saçlarımla oynadı. "Seni eve bu şekilde getirmek istemezdim."

"Aman, boş ver." Elimi salladım. "Ben New York'ta büyüdüm, Nicholas. Her köşede protestocular ve çılgın insanlar var. Bu bir şey değildi. Benim için endişelenme."

O güzel gözlerin tekrar gülmesini, o lezzetli dudakların arsızca sırıtmasını istiyordum. Yere doğru kayıp dizlerinin arasına girmeyi ve ona oral seks yapmayı düşündüm. Ama dürüst olmak gerekirse, ön taraftaki şoför ve arkamızdan gelen onca insan yüzünden bunu yapacak cesarete sahip değildim.

Bunun yerine, iyice yanına yanaşıp göğüslerimi koluna bastırdım. Nicholas, kokumu içine doğru çekerek alnıma bir öpücük kondurdu. Ve sadece bu bile kendisini daha iyi hissetmesini sağlamış gibi görünüyordu.

Yaklaşık bir saat sonra, saraya giden yola girdik. Nicholas pencereden dışarı bakmamı söyledi ve şoke oldum.

Bu tabiri daha önce hiç kullanmamıştım: Şoke olmak.

Aslında bir nedenim de yoktu ama kahretsin; artık bir nedenim vardı. Kalenin fotoğraflarını görmüştüm ama şimdi onu görmek... Gerçek dışıydı. Devasa taş bina tepeden tırnağa aydınlatılmıştı; neredeyse yüzlerce ışık huzmesi dış cepheyi aydınlatıyordu. Ön tarafta sayamayacağım kadar çok pencere vardı. Buradan çok net bir şekilde göremiyordum ama taşın içine karmaşık gravürler, heykeller ve oymalar işlenmişti. Tam ortada, sularını neredeyse kalenin yarısına kadar fışkırtan ışıklı bir çeşme vardı. Bordo ve beyaz renkli Wessco bayrağı, uzun ve görkemli bir direğin ucunda dalgalanıyordu. Ve çiçekler! Kalenin ön ve yan tarafları, binlerce, belki de milyonlarca çiçekle doluydu.

"Bu bir kale!"

Evet, söylediğim en zekice şey değildi.

Nicholas sadece güldü. Bu yüzden onun kolunu tutup sarstım. "Anladığını sanmıyorum, kahrolası bir kalede yaşıyorsun!"

"Teknik olarak, burası bir saray. Kaleler savunma amaçlı inşa edilmiştir, saraylar ise daha çok hükümdarların dikkat çekmesi amaçlıdır."

Tanrım, dilimi boğazından içeri sokmak istiyordum.

"Kraliyet gerçeklerini anlatırken ne kadar seksi olduğunu sana hiç söylemiş miydim?"

Nicholas'ın gözleri parladı. "Hayır ama bunu bilmek güzel. Senin ıslanmanı ve titremeni sağlayacak şeyler biliyorum."

Bu cevap ne kadar seksi olsa da gitgide yaklaştığımız saraya bakmak zorundaydım. "Bir hendeği bile var, Nicholas."

"Evet. Genelde sarayların hendeği olmaz ama benim büyük-büyük-büyük-büyük-büyükbabam bu hendeği kazdırmış, çünkü 'görünüşünü' beğeniyormuş. On bir yaşındayken içinde yüzmüştüm. Sonrasında boğazım ağrıdı; yani dersimi aldım. Ama arka tarafta bir göl var, yani çıplak bir şekilde yüzmek kesinlikle gündemimizde yer alıyor."

"Kaç odası var?"

"Beş yüz seksen yedi ama personel odaları bu sayıya dâhil değil." Nicholas, öne doğru eğilip kulağımı yalayarak ıslanma ve titreme planını gerçekleştirdi. Bir sonraki sözleri ise neredeyse olduğum yerde boşalmama sebep olacaktı. "Ve yaz bitene kadar seni her birinde becermek istiyorum."

"Ne kadar da iddialısın," diye alay ettim boynuna sokularak. "Peki, beni beslemek için durmayı planlıyor musun?"

Elleri sırtımdan aşağı doğru kayarak popomu avuçladı. "Sana çok iyi bakılacak, söz veriyorum."

Söz veriyorum. Bunun ne olduğunu biliyor musunuz? Evet. Meşhur. Son. Sözler.

Yaklaşık bir saat sonra, saraya giden yola girdik. Nicholas pencereden dışarı bakmamı söyledi ve şoke oldum.

Bu tabiri daha önce hiç kullanmamıştım: Şoke olmak.

Aslında bir nedenim de yoktu ama kahretsin; artık bir nedenim vardı. Kalenin fotoğraflarını görmüştüm ama şimdi onu görmek... Gerçek dışıydı. Devasa taş bina tepeden tırnağa aydınlatılmıştı; neredeyse yüzlerce ışık huzmesi dış cepheyi aydınlatıyordu. Ön tarafta sayamayacağım kadar çok pencere vardı. Buradan çok net bir şekilde göremiyordum ama taşın içine karmaşık gravürler, heykeller ve oymalar işlenmişti. Tam ortada, sularını neredeyse kalenin yarısına kadar fışkırtan ışıklı bir çeşme vardı. Bordo ve beyaz renkli Wessco bayrağı, uzun ve görkemli bir direğin ucunda dalgalanıyordu. Ve çiçekler! Kalenin ön ve yan tarafları, binlerce, belki de milyonlarca çiçekle doluydu.

"Bu bir kale!"

Evet, söylediğim en zekice şey değildi.

Nicholas sadece güldü. Bu yüzden onun kolunu tutup sarstım. "Anladığını sanmıyorum, kahrolası bir kalede yaşıyorsun!"

"Teknik olarak, burası bir saray. Kaleler savunma amaçlı inşa edilmiştir, saraylar ise daha çok hükümdarların dikkat çekmesi amaçlıdır."

Tanrım, dilimi boğazından içeri sokmak istiyordum.

"Kraliyet gerçeklerini anlatırken ne kadar seksi olduğunu sana hiç söylemiş miydim?"

Nicholas'ın gözleri parladı. "Hayır ama bunu bilmek güzel. Senin ıslanmanı ve titremeni sağlayacak şeyler biliyorum."

Bu cevap ne kadar seksi olsa da gitgide yaklaştığımız saraya bakmak zorundaydım. "Bir hendeği bile var, Nicholas."

"Evet. Genelde sarayların hendeği olmaz ama benim büyük-büyük-büyük-büyük-büyükbabam bu hendeği kazdırmış, çünkü 'görünüşünü' beğeniyormuş. On bir yaşındayken içinde yüzmüştüm. Sonrasında boğazım ağrıdı; yani dersimi aldım. Ama arka tarafta bir göl var, yani çıplak bir şekilde yüzmek kesinlikle gündemimizde yer alıyor."

"Kaç odası var?"

"Beş yüz seksen yedi ama personel odaları bu sayıya dâhil değil." Nicholas, öne doğru eğilip kulağımı yalayarak ıslanma ve titreme planını gerçekleştirdi. Bir sonraki sözleri ise neredeyse olduğum yerde boşalmama sebep olacaktı. "Ve yaz bitene kadar seni her birinde becermek istiyorum."

"Ne kadar da iddialısın," diye alay ettim boynuna sokularak. "Peki, beni beslemek için durmayı planlıyor musun?"

Elleri sırtımdan aşağı doğru kayarak popomu avuçladı. "Sana çok iyi bakılacak, söz veriyorum."

Söz veriyorum. Bunun ne olduğunu biliyor musunuz? Evet. Meşhur. Son. Sözler.

On Altıncı Bölüm

Nicholas

Büyükannem bir gece kuşuydu. Sadece üç ya da dört saatlik uykuya gereksinimi vardı. Bu, liderlerin, sanayi önderlerinin, üst düzey yöneticilerin ve psikopatların ortak özelliğiydi.

Yani akşam yemeğinin üzerinden saatler geçmiş olmasına rağmen, sarayın kapılarından içeri girdiğimiz an bizi görmek isteyeceğini biliyordum. Ve yanılmamıştım. Büyükannemin özel uşağı Alastair, bizi onun özel dairesindeki altın odaya aldı. Hepimiz orada toplandık; ben, Olivia, Henry, Fergus ve Bridget.

Saraydan ne kadar uzak kalırsam kalayım, Kraliçe asla değişmezdi. Tam olarak aynı görünürdü. Bu, büyükannem kapıdan içeri girdiğinde aklıma gelen rahatlatıcı ve bir o kadar da korkutucu bir düşünceydi.

Ancak aynı görünmesine rağmen şu anda son derece mutsuz görünüyordu. Bizi inceleyen gri gözleri sertti, beton bir duvar gibiydi. İlk olarak Henry'de karar kıldı ve onu öne doğru çağırdı.

Henry reverans yaptı. "Majesteleri."

Kraliçe, kardeşime dik dik baktı ve bir an için, soğuk tavrı çatırdadı. "Evine hoş geldin, oğlum. Çok uzun bir süre uzak kaldın."

Yorgun bir şekilde gülümseyen Henry, "Evet, efendim," dedi yumuşak bir şekilde.

Büyükannem, bazılarının bekleyeceği gibi kardeşimi kucaklamadı; bu ona göre değildi. Ama Henry'nin omzuna dokundu, yukarıya uzanıp yanağını okşadı ve ellerini tutup hafifçe sıktı. Bir kraliçe için, bu bir kucaklamaydı.

Henry'i kenara itip bize yaklaştı; gözleri beklenti dolu bir şekilde üzerime odaklandı. Selam verdim ve Olivia'yı elinden tutup öne doğru çektim.

"Majesteleri, size misafirimi tanıştırabilir miyim? Olivia Hammond."

Olivia'nın varlığından zaten haberdar olduğundan hiç şüphem yoktu. Kraliçe'nin gözleri Olivia'yı tepeden tırnağa inceledi; kapısının önünde beliren ıslak bir köpeğe bakar gibi baktı.

Öfkeden kudurdum ama kendimi tuttum. Eğer çok şiddetli bir tepki verirsem, işler daha da kötüleşecekti.

Bridget ile birlikte Olivia'ya protokolü anlatmıştık. Olivia gergindi, bunu görebiliyordum; kaskatı ve donmuş haldeydi ama çabaladı.

"Sizinle tanışmak büyük bir onur, Kraliçe Lenora." Olivia başını eğdi, dizlerini kırıp yere doğru çöktü sonra hızla doğruldu.

Ve büyükannem ters ters baktı. "Bu da neydi?"

Olivia güvensiz bir halde bana doğru döndü, sonra ilgisini tekrar Kraliçe'ye yöneltti.

"Bu bir reveranstı."

Keskin, gri bir kaş havaya kalktı. "Öyle miydi? Gazın olduğunu sanmıştım."

Hükümdarlarla ilgili sorun buydu, kaba davrandıklarında, kimse bunu onların yüzüne vuramazdı. Vursalar bile, hükümdarların umurunda bile olmazdı.

"O işe yaramaz," dedi büyükannem, bakışlarını bana doğru kaydırarak.

Olivia'nın hatırı için bu yorumu duymazdan gelmeye çalıştım. "Endişelenmeyin, Olivia'ya etrafı gezdiririm, onu herkesle tanıştırırım... Gayet iyi *olacak*."

Ardından bu saçmalığa bir son vererek Olivia'nın elini tuttum ve onunla Kraliçe'nin arasına girdim. Bana gülümsediğinde, üstüne savrulan pençelerden yara almadan kurtulduğunu görerek rahatladım. "Uzun bir uçuş oldu, Olivia. Odana çıkıp yerleş."

Nezaket kuralları gereğince kendi odasına sahip olması gerektiğini ona zaten açıklamıştım ama endişeli değildim. Kendime has yöntemlerim vardı.

"Seninle özel olarak birkaç kelime etmek istiyorum, Prens Nicholas," dedi büyükannem.

"Birkaç mı?" diyerek sırıttım. "Düzinelerce olacağını sandım."

"Fergus," diye seslendim. "Olivia'yı Guthrie Evi'ne götür, lütfen. Onu beyaz yatak odasına yerleştir."

Sanki sarayın içindeki hava donmuş gibiydi.

"Ah, evet," dedi büyükannem usulca. "Birkaç taneden çok daha fazla olacak."

Onu görmezden geldim ve güven verircesine Olivia'nın saçlarını okşadım. "Hadi, git şimdi. Ben de kısa bir süre sonra geleceğim."

Olivia başını salladı ve sonra, doğası gereği kibar bir insan olduğu için benim üzerimden büyükanneme doğru baktı ve "Beni misafir ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Çok güzel bir eviniz var," dedi.

Henry başını göğsüne doğru eğerek kıkırdamasını bastırdı. Ve Fergus, Olivia'yı odadan dışarı çıkardı.

Henry kendi dairesine gittikten sonra, Bridget bize selam vererek odadan çıktı ve büyükannemle yalnız kaldık.

Bir bakışma yarışmasında.

Şaşırtıcı bir şekilde gözünü ilk kırpan oydu.

"Senin amacın ne, Nicholas?"

"Hiçbir amacım yok, Majesteleri."

Büyükannemin tiz sesi havayı yaracak kadar keskindi. "Senin bir görevin var. Seninle anlaşmıştık..."

"Görevimin ve anlaşmamızın farkındayım." Benim sesimin de ondan eksik kalır yanı yoktu ama daha saygılıydı. "Bana beş ay verdin, üç ayım kaldı."

"Bu süreyi sana verdiğim listeyi incelemek için harcamalıydın. Bir gün senin yanında yer alacak olan kadını araştırmak için. Onu tanımak..."

"Kalan zamanımı kendi uygun gördüğüm şekilde harcayacağım. Ve bu süreyi Olivia ile birlikte geçirmeyi uygun buluyorum."

Annemle babam öldüğünde bile büyükannemin kendini kaybettiğini hiç görmemiştim. Şimdi de kendini tam olarak kaybetmiş değildi ama buna çok yakındı.

"Senin fahişelerinden birini misafir etmeyeceğim."

Sesimi alçaltarak üzerine doğru yürüdüm. "Çok dikkatli ol, büyükanne."

"Dikkatli mi?" diye sordu, sanki yabancı bir kelime duymuş gibi. Yabancı, terbiyesiz bir kelime. "Sen... Sen beni *uyarıyor* musun?"

"Ona kimsenin hakaret etmesine izin vermem. Senin

bile." Gözlerimiz birer kılıç gibi çarpışarak kıvılcımlar saçtı. "Hayatı senin için fazlasıyla zorlaştırabilirim. Bunu yapmak istemiyorum ama şunu anla; ona hak ettiği saygıyı göstermezsen, bunu yaparım." Derin bir soluk verip odadan çıkmak için arkamı döndüm.

Kraliçe. "Sana ne oldu böyle, Nicholas?" diye sordu arkamdan.

Bu çok iyi bir soruydu. Son zamanlarda kendim gibi hissetmiyordum. Kollarımı havaya kaldırarak çaresizce omuz silktim. "Sonun başlangıcı geldi."

Kaba bir baş selamıyla izin isteyerek oradan uzaklaştım.

Olivia'yı beyaz yatak odasında, duvarlara, perdelere ve mobilyalara bakarak kendi etrafında yavaşça dönerken buldum. Tüm bunların onun için nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştım. Tül perdeler opal rengindeydi, bir esinti karşısında yerden tavana yükselecek kadar hafifti. Şifonyer, makyaj masası ve sayvanlı karyola, kristal avizenin ışığında neredeyse gümüş rengi bir pırıltıyla parlıyordu; beyaz duvar kâğıdının üzerinde saten şeritler vardı ve duvarlardaki antika sanat eserleri eskitilmiş ahşapla çerçevelenmişti.

Onu izlediğimi görünce hafifçe irkildi. "Tanrım, bir Ninja gibisin. Bir dahakine uyar, tamam mı?"

Bu odada çok güzel görüneceğini, buradaki renk paletinin onun tüm zarif hatlarını vurgulayacağını biliyordum. Ama hayal ettiğimden bile daha büyüleyiciydi; resmen nefesimi kesmişti. Dalgalı saçları çok daha parlak bir siyahtı, gözleri çok daha koyu bir maviydi; kadife bir yastığın üzerindeki iki safir gibi parlıyorlardı.

Sonunda, "Hoşuna gitti mi?" diye sormayı başardım. "Oda?"

Bakışları her yeri bir kez daha dolaştı. "Çok sevdim. Burası... Büyülü bir yer."

Ona doğru yaklaştım.

"Eee, azarlandın mı?" diye sordu. "Büyükannen tıpkı annemin bize bağırmak için arkadaşlarımızın gitmesini beklediği zamanlardaki gibiydi."

Omuz silktim. "Hayatta kaldım."

"Beyaz yatak odasının olayı nedir? Buraya yerleştirilmemi söylediğinde, büyükannenin yüzü öyle bir sertleşti ki çatlayacağını sandım."

Pencereye doğru ilerleyerek pervaza yaslandım. "Burası annemindi. Ondan sonra burada hiç kimse kalmadı."

"Ah," dedi Olivia kararsızca.

Ve sözlerimin nasıl anlaşılmış olabileceğini fark ettim.

"Ama bunu Norman Bates'in tüyler ürpertici anne takıntısı şeklinde algılama; burası sadece... Sarayın en güzel odası. Sana yakışıyor."

Olivia alt dudağını dişledi. "Ama büyükannen bundan hiç hoşlanmadı, değil mi? Bu yüzden mi buradayım, Nicholas? Kraliçe'ye canın cehenneme demek için mi?"

"Hayır." Bir kolumu beline sarıp vücutlarımızı birleştirdim. Diğer elim saçlarının arasına dalarak bana bakması için yüzünü yukarı doğru kaldırdı. "*Hayır.* Seni burada istiyorum, çünkü *seni* istiyorum. Ve büyükannem bundan hoşlansaydı bile seni burada isterdim."

"Benden hoşlanmıyor."

Olivia'ya hiçbir zaman yağ çekmemiştim ve şimdi de bunu yapmayacaktım. "O kimseden hoşlanmaz. Çoğu zaman, benden bile hoşlanmaz."

Bu, Olivia'nın gülümsemesini sağladı.

Geriye giderek Olivia'yı da ellerinden tutup çektim. "Bu oda başka açılardan da büyülü, biliyor musun?" Arkamdaki duvar boyunca uzanan kitap rafına doğru döndüm. Köşesini çekip açarak bir geçidi ortaya çıkardım. "Bak."

Olivia'nın gözleri yusyuvarlak oldu; Noel sabahı ağacın altındaki hediyeleri ilk defa gören bir çocuk gibiydi. "Bu gizli bir geçit!"

Başını içeri uzatarak ışığı yaktı ve diğer taraftaki kapalı kapıya giden dokuz metrelik koridoru aydınlattı.

"Bu harika! Sarayların bunlara gerçekten sahip olduğunu bilmiyordum!"

Neşesi beni de güldürdü; yüreğimi hafifletti. "Evet, sahipler. Ve burası çok daha büyülü bir yere çıkıyor," diyerek göz kırptım. "Benim yatak odama."

Olivia gülerek dudağını ısırdı. "Burayı sen mi yaptırdın? Yoksa annenle baban mı?"

"Ah, hayır, burası bizden çok daha uzun bir zaman önce de buradaydı. Büyük ihtimalle ziyarete gelen ruhani liderler ya da prensler, çalışanlara dedikodu malzemesi vermeden metresleriyle buluşabilmek için burayı kullanıyorlardı."

"Çok havalı. Tıpkı *Harry Potter ve Felsefe Taşı*'ndaki gibi." Olivia iç çekerek gizli geçide bir kez daha baktı.

"Sana göstermek istediğim bir şey daha var." Olivia'yı balkon kapılarına doğru yönlendirdim. "Gizli geçidin bariz avantajlarının yanı sıra seni bu odada istememin bir diğer nedeni," kapıyı açtım ve Olivia'nın soluğu kesildi, "Muhteşem bir manzaraya sahip olmasıdır."

Büyülü bir harikalar diyarının ütopik manzarasını andıran arazinin arka tarafına bakarken Olivia'nın ağzı açık kaldı. Taş patikalar binlerce fenerle aydınlatılmıştı. Çeşmeler, yemyeşil labirentler, her türde ve renkte çiçekler; ki-

raz çiçekleri, güller ve laleler o kadar büyüklerdi ki renkli çanlar gibi asılı duruyorlardı. Uzakta, ay ışığının altında sıvı bir gümüş banyosu gibi parlayan bir gölet vardı.

Olivia'nın sersemlemiş yüzüne baktım. "Çok da kötü değil, ha?"

"Gördüğüm en güzel şey bu."

Gözlerimi Olivia'nın yüzünden alamıyordum. "Benim de."

Bana doğru dönerek yavaşça yukarıya uzandı ve öpüştük. Olivia'nın dudaklarının dokunuşu yumuşacıktı; yuvaya dönüş gibiydi. Soluk almak gibiydi. Öpücüğü derinleştirmek için öne doğru eğildim, ta ki...

"Tanrım, devamlı birbirinin yüzünü yiyen pirana balıkları gibisiniz. Bir dakikalığına birbirinizden ayrılabilir misiniz?"

Kardeşim içeri girdi ve şöminenin yanındaki tepsinden kendine bir kadeh brendi doldurdu.

Olivia'ya mahcup bir şekilde gülümsedim. "Bir şeye mi ihtiyacın var, Henry?"

"Dairem yenileniyor, dolayısıyla büyükannem senin misafir odalarından birinde kalmamı söyledi."

Beş yüz sekiz oda vardı ve o kardeşimi Guthrie Evi'ne yerleştiriyordu. Bizim yanımıza. Kurnazlık hiçbir zaman Kraliçe'nin tarzı değildi.

"Çok sıkıldım," diye sızlandı Henry. "Hadi, Olivia'ya etrafı gezdirelim, en azından yapacak bir şeyimiz olur. Aşçıyı görmeye gidebiliriz; o çok sevdiğim bisküvilerden yapmasını isteriz. Onları çok özledim."

Siz anlamayanlar için, kardeşim kurabiye demek istiyordu.

Bu kötü bir fikir değildi. Eğer... Eğer Olivia yaz boyunca burada kalacaksa, kendisini rahat hissetmesini istiyordum.

"Yorgun musun?" diye sordum.

"Hayır, birazcık bile yorgun değilim. Ama bavulumu boşaltmalıyım."

Elimi salladım. "Hizmetçiler halleder."

Şakacı bir tavırla şakağına vurdu. "Doğru ya, *hizmetçiler*... Nasıl unutabilirim?" Ardından elimi tuttu. "O halde gidelim. Bana sarayını göster."

Turumuza mutfaktan başladık. Aşçı, babamın küçük bir çocuk olduğu zamanlardan beri Guthrie Evi'nde çalışan iri yarı, tatlı ve şamatacı bir kadındı. Kardeşimi görür görmez yakaladı ve bu kadar uzun bir süre boyunca uzakta kaldığı için onu azarladı; sonra da ona bir tepsi dolusu bisküvi verdi.

Ardından Olivia'ya kocaman bir şekilde sarıldı. Aslında adı Aşçı değildi ama Henry ile ben onu başka bir isimle bilmiyorduk. Aşçı şimdiye dek duyduğum en yoğun İrlanda aksanına sahipti. O çabuk ve anlaşılmaz bir şekilde konuşurken, Olivia kibarca gülümsedi; fakat hiçbir şey anlamadığından emindim.

Olivia, Fergus ile zaten tanışmıştı ama balo salonuna doğru ilerlerken yolda üst kat hizmetçisi Bayan Everston ile karşılaştık ve takdimleri yaptık. Ayrıca sarayın içinde ve dışında kraliyet ailesiyle ilgili her şeyi bilen, her şeyi kontrol eden ve her şeyden sorumlu olan Siyah Takımlıların başı Winston'a da rastladık. Henry bir keresinde onun gençlik yıllarında bir suikastçı olduğunu duymuştu; dikkatli ve soğuk tavrına dayanarak ben de buna inanıyordum. Sarayın turizm sekreteri Jane Stiltonhouse'u gördük–bana tereyağı bıçağını hatırlatan bir kadındı. Zayıftı, kurnazdı ve iki gümüş birbirine sür-

tündüğünde ortaya çıkan ses gibi tiz bir sesi vardı.

Tarihi bir odadan diğerine geçerken, Olivia'nın gözleri parlıyor ve şaşkınlıktan ağzı sürekli açık duruyordu. Son durağımız portre koridoruydu; eski hükümdarların, onların ailelerinin ve atalarının yağlı boya resimleriyle dolu uzun bir koridor. Olivia, gölgelerle dolu uzun ve karanlık koridora ürkekçe baktı; sonu görünmüyordu bile.

"Burada, bu sarayda mı büyüdün?" diye sordu bana.

"Yedi yaşındayken yatılı okula gönderildim; yılın büyük bir çoğunluğunu orada geçirdim. Ancak tatillerde ve yaz aylarında buradaydık."

Olivia titredi. "Hayaletli olmasından korkmadın mı?"

"Portreler sarayın ürpertici tarafı. Ama bir kez alışınca pek de korkutucu gelmiyor. Henry ve ben bu koridorda sürekli bisiklete binerdik."

"Ne kadar tatlı," dedi Olivia sessizce. "*Cinnet* filmindeki çocuk gibi."

Güldüm. "Kanla dolu bir asansörümüz yok ama evet, aynen onun gibi."

Olivia'nın bakışları yüzümde dolaştı ve gözlerine yaramaz bir parıltı yerleşti. Henry'nin duymaması için kulağıma fısıldadı. "Sen böyle güldüğünde, o gamzeler ortaya çıktığında, vücuduna tırmanıp onları yalamak istiyorum."

Aniden sertleştim. "İstediğin şeyi, istediğin zaman yalamaktan çekinme."

Akşamın ilerleyen saatlerinde, Aşçı bize dev bir kâse dolusu tuzlu karamelli patlamış mısır yaptı. Ağzına attığı her mısır tanesinden sonra Olivia'nın parmaklarını yalamasını zevkle izledim.

Patlamış mısır, Olivia'nın izlemek istediği film içindi. Bir sinema odamız olmasına rağmen Olivia, pijamalarımızla oturma odasında, yerdeki yastık ve battaniyelerden oluşan bir vahanın içinde kalmayı tercih etmişti. Henry de bize katıldı.

"*Güzel ve Çirkin* filmini hiç görmediğinize inanamıyorum. Burası tıpkı filmdeki kaleye benziyor. Aşçı, Bayan Potts ve Fergus da huysuz Cogsworth olabilir," dedi Olivia, siyah buklelerini başının tepesinde dağınık bir topuz haline getirerek.

"Durum şu ki tatlım, bizim penisimiz var," diyerek sırıttım. "Bizim gibi donanımlı olanlar, Disney çizgi filmleriyle pek de ilgilenmiyordu."

"Ama *Aslan Kral*'ı izledin," diye karşı çıktı.

"Şey, evet... İçinde aslanlar vardı. Ve de cinayet."

"Ve krallar," diye ekledi Henry. "Adından da belli olduğu gibi."

Filmi izledik; daha doğrusu, Olivia hafifçe gülümseyerek filmi sonuna kadar izledi. Ben de onu izledim. Çünkü burada olduğu için mutluydum. Neredeyse inanamıyordum. Kendime ne zaman izin versem, göğsümü ılık bir his dolduruyordu, sanki kalbim eriyormuş gibi. Ve ben... Huzurluydum.

Müzik yükseldiğinde ve jenerik akmaya başladığında, Olivia o güzel ellerini göğsüne bastırıp iç çekti. "Asla eskimiyor, bu her zaman en sevdiğim Disney filmi olacak."

Henry beşinci brendisini bitirdi. "Fena değildi ama *Küçük Deniz Kızı*'nı tercih ederim."

Olivia kaşlarını havaya kaldırdı. "Penislerin prenses çizgi filmlerinden hoşlanmadığını sanıyordum."

"Ariel'i gördün mü?" diye sordu Henry. "Penisim onu fazlasıyla seviyor."

Olivia burnunu kırıştırdı. "İğrenç. Gerçi bir keresinde çoğu erkeğin Ariel'den hoşlandığını söyleyen bir kitap okumuştum."

"O kitabı okumalıyım," diye karşılık verdi Henry.

"Harika bir fikir, Henry. Neden kütüphaneye gidip o kitabı bulmuyorsun?" Parmağımı Olivia'nın pijama askısının altına kaydırarak yumuşak tenini okşadım. Sesimi alçaltarak, "Şu anda kendimi... Bir canavar gibi hissediyorum," diye fısıldadım.

Olivia gözlerimle buluşarak gülümsedi. Bu fikirden hoşlanmıştı.

Ne yazık ki Henry beni duymuştu; yüzünde tiksinmiş bir ifade belirdi. "Bunun köpek stili anlamına gelmesi mi gerekiyor?"

Beni zaten son derece açık ve net bir şekilde duymuş olduğu için... "Evet," diye cevap verdim.

Üzerindeki battaniyeyi fırlatıp kapıya doğru koştu. "Bu pozisyonu benim için mahvettin, oysaki çok seviyordum. Çok teşekkürler."

Kardeşimin ardından kapıyı kilitledim ve gecenin geri kalanında Olivia ile birlikte kendi yorumumuzu kattığımız *Güzel ve Çirkin* filmini canlandırdık...

On Yedinci Bölüm

Olivia

Ertesi sabah Nicholas, Fergus'un bize yatakta kahvaltı getirmesini sağladı. Fergus içeri girdiğinde banyoda saklandım. Nicholas, aptalca davrandığımı; Fergus'un, onun yatağında yatmamı ya da dün gece çılgınlar gibi seks yapmış olmamızı umursamadığı gerçeğine alışmam gerektiğini söylüyordu.

Ama elimde değildi; hizmetçilere ya da onların sürekli etrafta olmasına alışabileceğimden emin değildim. Ayrıca eylül ayı geldiğinde, yatağıma kahvaltı getirecek ya da kıyafetlerimi asacak kimse olmayacaktı. Belki de alışmamak en iyisiydi.

Kahvaltıdan sonra Nicholas duşa girdi. Devasa banyodaki minderli koltuğa oturarak onun bir usturayla tıraş olmasını seyrettim. O mükemmel çenesini tıraş etmesini izlemek hoş bir şekilde erkeksiydi; müstehcen ve seksiydi. Beline sardığı yumuşak havlu dışında çıplaktı.

Bu, her yerini yalamak istememe neden oldu –*bir kez daha.*

Daha sonra lacivert bir takım elbise giyip bordo rengi bir kravat taktı ve işe gitti –sarayın diğer ucundaki ofislere. New York'taki uzun süreli kalışı yüzünden programının "acayip yoğun" olduğunu ama Guthrie Evi'nin yemek odasında benimle birlikte akşam yemeği yemek için geri döneceğini söyledi. Ve sonra beni bir partiye götürecekti.

Konusu açılmışken, Nicholas bugün için benim de kendime ait bir "programım" olduğunu söylemişti. Tüm ihtiyaçlarımı karşılamak üzere bir stilist ve kişisel alışveriş uzmanı gelecekti.

Ve şu an olduğum yer de burasıydı.

Beyaz yatak odasındaki bir koltukta oturuyordum. Bir yandan yüz ve tırnak bakımım yapılırken, bir yandan da ağda ve masaja maruz kalıyordum. Aynaya baktım ve tıpkı *Acemi Prenses* filmindeki Mia'ya benzediğimi fark ettim; güzellik uzmanlarından oluşan bir ordu tarafından güzelleştiriliyordum.

Sonrasında cildim mümkün olabileceğini düşündüğümden çok daha pürüzsüz ve yumuşaktı. Kaslarım inanılmaz derecede gevşemişti; farkında bile olmadığım ağrılar tamamen kaybolmuştu.

Güzellik tugayının sonuncusu da çantasını toplayıp gittiği zaman, aynaya tekrar baktım.

Ve–*vay canına.*

Hâlâ kendime benziyordum ama kendimin daha zarif bir versiyonuydum. Kaşlarım kavisliydi, tırnaklarım incelikle boyanmıştı, bir gram bile makyaj bulunmayan yüzüm ışıldıyordu ve uçlarında tek bir kırık bile kalmayan saçlarım canlı bir şekilde parlıyordu.

Kültürlü görünüyordum. Sofistike. *Zengin.*

Zengin insanların her zaman mükemmel görünmesinin nedeni buydu çünkü mükemmel görünmelerini sağla-

makta uzmanlaşmış olan bir ekibe paraları yetiyordu.

Yanağımı son kez okşarken kapı çaldı ve Fergus geldi.

"Kişisel alışveriş uzmanı geldi, Bayan Hammond." Bana Bosco'yu hatırlatan bir şekilde hırlar gibi konuşuyordu. "Yukarı göndereyim mi?"

Etrafa dağılmış kıyafetler olup olmadığını kontrol etmek için hemen odaya baktım; alışkanlıktan. Ama neredeyse her saat başı oradan oraya koşturan hizmetçiler bunun olmasına asla izin vermezdi.

"Ah... Elbette, Fergus. Teşekkürler."

Fergus başını eğip koridorda uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra cıvıl cıvıl, güzel bir Fransız kadın yatak odamın kapısından içeri girdi. Genç görünüyordu; belki de yirmi yaşındaydı ve bana Ellie'yi hatırlattı. Kardeşimin kahverengi saçlı ve Fransızca konuşan hali gibiydi. Adı Sabine idi ama ben zihnimde ona Fransız Ellie diyordum.

Yarım düzine erkek asistan, odaya askılar dolusu kıyafet getirdi; elbiseler, pantolonlar, bluzlar ve etekler. Sonra aşağıya inip torbalar dolusu dantel iç çamaşırı getirdiler; sutyenler, külotlar, jartiyerler ve çoraplar. Sonunda bir terzi kürsüsü, üzerinde durmam için içeri taşındı. Son asistan da odadan çıktıktan sonra, beyaz yatak odası artık pek de beyaz değildi; her renkte kumaşla kaplıydı.

Barrister's'ın kadın reyonunun tamamı buraya taşınmış gibiydi.

Sabine bir kâğıt parçasını havaya kaldırdı. "Bridget."

Nicholas'ın sekreteri Bridget'ten gelen bir listeydi. Kıyafete ihtiyacım olacak etkinliklerin bir listesiydi: Bu gece bir parti, bir polo maçı, başka bir parti daha, branç ve Kraliçe ile ikindi çayı.

Aman Tanrım. Burada ne halt ettiğimi merak ediyordum ve bu ilk değildi.

Ama sonra durdum çünkü buradaydım. Ve buradayken, *burada* olacaktım. Korkmadan. Her şeyi yapıp her şeyi görecektim; Nicholas ile birlikte.

İnce askıları olan, beyaz, göbeği açık, fistolu bir bluz ile bana Julia Roberts'ın *Özel Bir Kadın* filminde giydiği elbiseyi hatırlatan, beyaz puantiyeli, kahverengi, uzun bir etek gözüme ilişti. Polo maçı için, kesinlikle. Ayrıca askıların altında gördüğüm bilekten bağlı dolgu topuk ayakkabılarla harika olacaklardı. Kıyafetleri Sabine'e gösterdim.

Başparmaklarını havaya kaldırarak tam puan verdi. "*Oui.*"

Ve ilk defa, buraya uyum sağlayabileceğimi hissettim.

Kıyafet denemek çok yorucuydu. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim, ta ki iki saat boyunca bu işi yapana kadar. Tam bir mola istemek üzereyken yatak odasının kapısı açıldı ve Prens Henry içeri süzüldü. Uzun saplı iki kadeh ve iki şişe Dom Perignon taşıyordu. İçinde beyaz yakalı bir gömlek olan siyah kaşmir bir kazak ve taba rengi bir pantolon giyiyordu. Vahşi, dalgalı sarı saçlarına ve kollarını yukarı sıyırdığı kazağın altından görünen dövmesine tezat bir şekilde derli toplu ve havalı görünüyordu.

Henry Pembrook yürüyen, yaşayan bir çelişkiydi.

"Herkes çalışıyor," dedi kadehlerle şişeleri havaya kaldırarak. "Sıkıldım. Hadi, sarhoş olalım, Olive."

Üzerimdeki siyah pantolonun paçalarını düzelten Sabine'e baktım ve ağzında tuttuğu iğnelere rağmen gülümsediğin gördüm.

"Tamam."

Mantarlar açıldıktan ve kadehler dolduktan sonra,

Henry yatağın üstüne yayılmış olan kıyafetleri inceledi. "Bu sana çok yakışır. Ve bu da, işte." Cesur bir siyah büstiyerin ön tarafını birbirine bağlayan pembe kurdelelerle oynadı. "Bunlar açılıyor mu? Ah, açılıyorlar, kesinlikle bu. Abim bunu senin üzerinde gördüğü an pantolonunun içine boşalacak."

Şeftali rengi ipek bir mini geceliği alıp cebine soktu. "Bu senin rengin değil."

"O geceliğin senin bedenin olduğunu düşünmüyorum, Henry," diye alay ettim. "Kadın kıyafetlerini sever misin?"

Bana abisini hatırlatır bir şekilde sırıttı. "Kadınları severim. Kadınları tanırım. Buna bayılacak bir kadın tanıyorum ve onu giydiğini görmekten büyük keyif alacağım."

Daha sonra kokteyl elbiselerinin asılı olduğu yere doğru ilerledi ve her birini tek tek inceledi. "Çöp, çöp, çöp..."

Sabine gücenmişti. "O gerçek bir Louis La Cher."

"Ah." Henry kaşlarını havaya kaldırdı. "Pahalı bir çöp."

Ardından dantel süslemeleri olan seksi bir siyah parçada durakladı. "Bu. Kesinlikle." Geceliği önüme doğru tuttu. "Gümüş rengi. Resmen senin için yapılmış. Yaz sonuna kadar kalıyor musun?"

"Plan bu."

Sabine'e baktı. "Bir balo elbisesine de ihtiyacı olacak. Tercihen açık mavi bir şey." Sonra bunun nedenini açıkladı. "Yaz Şenliği için. Her sene burada, sarayda yapılan bir parti –gerçek bir balo– silindir şapkalar, fraklar, dekolte elbiseler. Herkes katılıyor."

"O zaman sanırım bir balo elbisesine ihtiyacım var."

Henry, hızlı bir Fransızca ile konuşarak yavaşça Sabine'e yaklaştı. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama gülümseyerek, "*Oui*, Henry," diye cevap veren

Sabine'in kızaran yanaklarını ve güzel gözlerindeki baygın bakışları fark etmiştim.

Sabine beğendiğimiz kıyafetleri diğerlerinden ayırıp giyinme odasında yeni bir tur için hazırlık yaparken, Henry ve ben oturma odasındaki kar beyazı kanepeye oturduk.

"Demek senin için bu kadar kolay, ha?" diye sordum, yaramaz prensin yaptığı gizli teklifi kabul eden Sabine'i kastederek.

"Evet, bu kadar kolay."

Sonra şampanyasını bir shot gibi kafasına dikti. Ve kadehini hemen tekrar doldurdu. Gözlerinde bir an için soğuk bir pırıltı belirdi. Nicholas'ın kullandığı kelimeler neydi? *Canı sıkkın. Endişeli.*

Ve içimdeki abla ağzını açtı.

"İyi misin, Henry. Biliyorum, daha yeni tanıştık, ama... Abin... Senin için endişeleniyor."

Henry zoraki bir şekilde güldü. "Elbette, iyiyim. Benim işim bu, her zaman iyi olmak."

Omzuna dokundum. "Ama iyi olmasan da sorun değil. Yani, herkes ara sıra kendini kaybeder, hiç kimse her zaman iyi değildir." Şampanyamdan bir yudum alıp ekledim. "Muhtemelen seri katiller hariç; kimse onların etrafında olmak istemez."

Henry bu sefer daha içten bir şekilde güldü ve yumuşak yeşil gözleri yüzümde dolaştı.

"Senden hoşlanıyorum, Olivia. Gerçekten. Sen çok tatlı ve... Dürüstsün. Bu, buralarda çok nadir görülür." Kadehinin yarısını kafasına diktikten sonra derin bir nefes aldı. "Senden hoşlandığım için sana bir tavsiye vereceğim, tamam mı?"

"Tamam."

"Abime bağlanma."

İçim buz kesti. Ama avuçlarım terliyordu.

"O sana ait değil. Kendisine ait bile değil."

Yutkundum. "Bunu anlıyorum."

"Bak." parmağını salladı, "bunu söylüyorsun ama anlamış gibi görünmüyorsun, özellikle de ona baktığın zamanlarda."

Ben cevap vermeyince Henry devam etti.

"Üniversitede ilahiyat dersi aldım, cennet ve cehennem kavramları üzerine. Bir teoriye göre, cennet, Tanrı'nın huzurunda olmak ve ışığının senin üzerinde parlamasıdır. Cehennem ise Tanrı'nın sana arkasını dönmesi ve seni terk etmesidir, onun sıcaklığını ve sevgisini bir daha asla hissetmemek demektir." Henry'nin sesi alçaldı. "Nicholas da böyle. Işığını sana çevirdiğinde, tüm dünya parlar. Ama hayal kırıklığına uğradığında ve standartları Tanrı'dan bile yüksek olduğu için eninde sonunda hayal kırıklığına uğrayacaktır. İşte o zaman soğuk bir cehennemdesin demektir."

Yutkunmak çok zordu. Sanırım, gerginlikten. Bilinmezin korkusundan. "Bu benim tanıdığım Nicholas değil."

"Evet, seninle birlikteyken farklı. Daha mutlu. Daha... Özgür." Henry elini dizime koydu. "Ama unutmamalısın, tanısan da tanımasan da o aslında böyle bir adam."

Akşam yemeğinden sonra, ben partiye hazırlamak için başka bir stilist geldi. Saçlarımı ipeksi bukleler halinde kuruttu ve uçlarını sararak iri dalgalar haline getirdi. Ama makyajımı kendim yaptım; görgüsüz biri gibi görünmek istemiyordum.

Nicholas dışarı çıkma konusunda heyecanlı görünmü-

yordu "Gövde gösterisi yapmak gerekli," diyordu. Ama elbisem konusunda fazlasıyla heyecanlıydı; pırıl pırıl, gri, derin bir göğüs dekoltesi olan ipek bir elbise giyiyordum.

Saat dokuz civarında, bir tepenin üzerinde bulunan bir köşke gittik. Hayır, bir köşk değildi; bir malikâneydi, sarayın yarısı büyüklüğünde tarihi bir evdi ama yine de kocamandı. Etraf güvenlik kaynıyordu ama Nicholas, James'in önderliğindeki adamlarını da yanında getirmişti.

Nicholas elimi tuttu, bunun "halk içinde öpüşüp koklaşma" olarak nitelendirilip nitelendirilmediğinden emin değildim ama onun umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Kocaman bir fuayeden geçtik ve uzun bir koridorda ilerledikten sonra bir balo salonunun açık kapılarından içeri girdik. Bir kumarhaneye! Vegas'takilerden bile iyi olan, ahşap oyun masalarıyla ve dev bahis çarklarıyla dolu olan bir kumarhane. Oda, her biri genç ve güzel olan, kahkahalar atıp içkiler içen şık giyimli insanlarla doluydu.

Onu bu kadar kolayca fark edebildiğime şaşırdım ama Henry'i barda gördüm. Abisi kadar şık değildi ama siyah smokini içinde fazlasıyla yakışıklıydı. Etrafı, her kelimesini hevesle dinleyen bir grup kadın ve erkekle çevrilmişti.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı Nicholas kulağıma, tüylerimi ürperterek.

"Ben... Alice'in, Harikalar Diyarı'na düştüğünde nasıl hissettiğini çok iyi anlıyorum."

Nicholas göz kırptı. "Burada hepimiz çılgınız."

Kırmızı bir ipek girdabı gözlerimin önünden hızla geçip giderek Nicholas'ı sıkıca kucakladı. Gür, bal rengi saçları vardı ve boyu Nicholas kadar uzundu, bir Amazon kadını gibiydi ve oldukça büyüleyiciydi. Televizyondaki programda ve *People* dergisindeki fotoğraflarda görünen kızdı, Nicholas'ın bahsettiği "eski dost" idi.

"İşte buradasın, seni kahrolası pislik! Seni bir an için boş bıraktım ve iki aylığına ortadan kayboldun. Nasılsın, aşkım?"

Nicholas gülümsedi. "Merhaba, Ezzy. Çok iyiyim."

Kulaklarından sarkan yakut küpeler kadar ışıltılı olan konyak rengi gözler bana doğru döndü. "Görüyorum. Sen ne kadar da tatlı bir şeysin öyle."

Nicholas bizi tanıştırdı. "Leydi Esmerelda, bu Olivia Hammond. Olivia, Ezzy ile tanış."

"Merhaba, Ezzy."

Leydi Esmerelda samimi bir şekilde elimi sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum, tatlım. Söylesene, bakire misin?"

Nicholas inledi. "Ezzy."

"Ne? Sadece sohbet ediyorum." Nicholas'ı dürtükledi. "Bu acınası herifle bir şansın olsun istiyorsan, B-kartının bozulmamış durumda olması gerekir. Bakire misin, Olivia?"

Sırtımı dikleştirdim. "Anal sayılıyor mu? Eğer sayılıyorsa, şartlara uyuyorum."

Esmerelda'nın kırmızı dudakları bulaşıcı bir kahkahayla kocaman açıldı.

"Bundan hoşlandım, Nicky."

Nicholas da kahkaha attı ve yeşil gözlerinde gurura benzer bir şey belirdi. "Ben de öyle."

Nicholas, bir garsonun tepsisinden iki kadeh kırmızı şarap aldı ve birini bana verdi.

Ama sonra başka bir kadın bize yaklaştı, güzel bir yüzü ve buz mavisi gözleri olan başka bir sarışın. Nicholas ve Ezzy'nin üstüne rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

"Merhaba Nicholas." Kadının sesi bir rüzgâr çanı gibi inceydi.

Nicholas başıyla selamladı. "Lucy."

Kadının gözleri bana odaklandı. "Beni yeni oyuncağınla tanıştırmayacak mısın?"

Nicholas'ın çenesi gerildi. "Hayır, tanıştırmayacağım."

Lucy hafifçe omuz silkti. "Fark etmez." Elini uzattı. "Ben, Lady Deringer ve siz?"

"Olivia Hammond."

"Seni duymuştum. Kahve dükkânındaki garson." Lucy, dudaklarını büzüp bakışlarını Nicholas'a çevirdi. "Kenar mahalle güzellerini her zaman çok sevmişsindir, öyle değil mi sevgilim?"

Beni rahatsız eden "sevgilim" kısmıydı, kalbimi bir diken gibi delip geçen o kelimeydi.

"Bu kadar yeter, Lucy," dedi Nicholas sertçe, o derin ve otoriter sesiyle.

Ama kadının üzerinde hiçbir etkisi olmadı.

"Hayır, *yeterli* olduğunu düşünmüyorum," diye tısladı köşeye sıkışmış bir kedi gibi. "Alakası bile yok." Gözleri tekrar bana doğru kaydı. "Seni paramparça edecek. Onun yaptığı şey bu. Seni kırar, sonra parlak ayakkabısının topuğuyla üstüne basıp un ufak eder."

En rahatsız edici olanı bunu söyleyiş şekliydi. Kibarca. Ve gülümseyerek.

"Ah, Tanrı aşkına, Lucille, unut artık," diye bağırdı Ezzy elini sallayarak. "Başına bir iş gelmeden önce git buradan."

Lucy kadehini bana doğru kaldırdı. "Söylediklerimi unutma."

Ve sonra yangının ardından tüten bir duman gibi hızla uzaklaştı.

Şarabımdan büyük bir yudum aldım ve Nicholas ile sorunu her neyse ona karışmamaya karar verdim. En azından şimdilik.

"Eee... Eski sevgilin mi?" diye sordum karşı koyamayarak.

"Daha çok eski psikopat takipçi diyebiliriz," diye cevapladı Esmerelda onun yerine. Sonra elimi tuttu. "Boş ver onu. Hadi gidip biraz baba parası harcayalım."

Nicholas derin bir nefes alarak başını salladı ve masalara doğru ilerledik.

Ama ben hiç kimsenin parasını kaybetmedim. Bir saat sonra, yirmi bir masasında sekiz adet siyah çipim vardı. Sanırım, umarım, her biri binlik değerindeydi, eğer daha fazla ediyorlarsa, onlara dokunmak bile ödümü patlatırdı. Babam ben daha on iki yaşındayken bana oynamayı öğretmişti. İyi günlerinde hâlâ birkaç el oynardık.

Nicholas'ın büyük, sıcak elleri omuzlarımı sıktı ve dudakları kulağıma yaklaştı. "Tuvalete gitmem gerek."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Tamam."

Gözlerimiz buluştu ve onu, bakışlarındaki yangını fark edecek kadar iyi tanıyordum. Beni öpmek istiyordu; hem de çok. Açlıktan ölen bir adam gibi dudaklarıma baktı.

Ama sonra nerede olduğumuzu hatırlayarak etrafına baktı ve geri çekildi.

"Ezzy, benim için bir süreliğine Olivia ile ilgilenir misin?"

"Evet, tabi ki." Sarışın başını salladı ve Nicholas yanımızdan uzaklaştı.

Ama on beş dakika sonra hâlâ gelmemişti. Esmerelda da "yıllardır" konuşmadığı bir grup arkadaşını fark etti. Koluma hafifçe vurarak hemen döneceğini söyledi ve onlara doğru ilerledi.

Beni, etrafı para ve altın sıçan Marslılar tarafından çevrilmiş olan bir uzaylı gibi hissettirerek odanın ortasında yalnız bıraktı.

Beyaz eldivenli bir garsonun sallanan bir kapıdan dışarı çıkmasını izledim –muhtemelen mutfağa gidiyordu– ve ayaklarım onu takip etmek için kaşındı. Çünkü benim gezegenim o kapının ardındaydı, benim halkım.

İkişerli üçerli gruplar halinde sohbet edip gülerek yanımdan geçen meraklı, acımasız gözler beni inceliyordu. Bu yüzden göze çarpmamak için pırıltılı elbisemin eteklerini kaldırarak duvara doğru ilerledim. Telefonumu çantamdan çıkardım ve nasıl olduğunu sormak için Ellie'ye mesaj attım. Dün akşam, kahve dükkânını kapatmalarının hemen ardından onunla ve Marty'le konuşmuştum. Sesleri iyi geliyordu. Onlara odamın ve çevrenin fotoğraflarını gönderdim. Marty öyle çok emoji ile karşılık vermişti ki muhtemelen tuşlarını bozmuştu.

Ellie'den birkaç dakika boyunca cevap gelmeyince telefonumu kaldırdım. Nicholas'ı rahatsız etmek istemiyordum ama aynı zamanda, hangi cehennemdeydi? Beş dakika daha geçti ve yavaştan midem bulanmaya başladı. Bu altıncı histi, Wessco'da bir şeylerin ters gittiğini söyleyen sessiz, meçhul bir içgüdüydü. Burada hiç kimseyi tanımadığımı biliyordu, beni neden yalnız bıraksındı ki?

Siktir et. Şampanya kadehimi yanımdan geçen bir garsonun tepsisine bıraktım ve Nicholas'ı bulmak için harekete geçtim. Gezdiğim her oda, parıldayan ve ışıldayan kristal bir avizenin içi gibi görünüyordu. Ayrıca kumar makineleri ve masaların etrafında toplanmış olan kalabalıklar yüzünden fazlasıyla gürültülüydü.

Asiller de para kazanmayı seviyordu, fazlasına sahip olmalarına rağmen. Bak şu işe!

Bir oda, renkli flaş ışıkları dışında simsiyahtı; canlı bir dans pisti vardı ve DJ'in hoparlörlerinden gürültülü bir elektronik müzik sesi geliyordu. Henry'nin kolayca tanınan sarı saçlarını pistin ortasında gördüm; etrafı bir sürü kadınla çevrilmişti. Abisini görüp görmediğini sormak için neredeyse yanına gidecektim.

Ama sonra –açıklayamadığım bir nedenden dolayı– odanın diğer ucundaki bir kapı dikkatimi çekti. Dışarıya, bir balkona açılıyordu. Kapıya ulaştığım an avuçlarım terlemeye başladı. Dışarıdaki taş zeminin üzerinde topuklarım tıkırdadı; sadece birkaç adım attıktan sonra onları gördüm. Balkonun en uzak köşesinde, gözyaşı şeklindeki bir lambanın yumuşak ışığı altında duruyorlardı.

Nicholas ve... Lucy.

Ağzıma kadar gelen safra tadını aldım.

Lucy'nin sırtı bana dönüktü, sarı saçları bir çağlayan gibi sırtına dökülüyordu, başı yukarıya doğru kalkmıştı ve kolları, dokunmayı çok sevdiğim geniş omuzların üzerinde duruyordu. Nicholas'ın onu ittiğini mi, yoksa kendine doğru mu çektiğini tam olarak göremiyordum. Midemdeki ekşi his tüm kemiklerime yayıldı.

Öfke utançla karıştı ve kaçma isteği savaşmaya galip geldi.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde sanırım ismimi duydum ama ses, duvarlardan yankılanan gürültünün içinde kayboldu. Dans odasını hızla geçerek ana kumarhaneye doğru ilerledim.

Tam kapıdan girmek üzereyken birisi kolumu yakaladı; sert tutuşu bir kelepçe gibiydi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu hafif bir Wessco aksanıyla.

Ona baktım ve resmen nefesim kesildi. Çünkü şimdiye

dek görmüş olduğum en güzel kadındı. Benden birkaç santim daha uzundu; koyu kahverengi parlak saçları, oniks rengi gözleri, mükemmel bir yüzü ve bembeyaz, pürüzsüz bir teni vardı.

"Ha?"

İyi cevap, Liv.

"Dur tahmin edeyim, dışarıya çıktın ve Lucille ile Nicholas'ı tam olarak öpüşmüyorken gördün."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Burnundan gürültülü bir homurtu çıkardı ve bunu son derece sevimli bir şekilde yaptı.

"Çünkü Lucy şimdiye kadar tanıdığım en bayağı sürtüktür." Burnuma dokundu. "Ama sen kaçmayacaksın, asla. Ona bu memnuniyeti yaşatamazsın."

Yanımızdan geçen bir tepsiden iki şampanya kadehi alıp birini bana uzattı ve kadehlerimizi tokuşturdu.

"İç ve gülümse; izleniyorsun."

Etrafıma baktım. "Kim tarafından?"

"Herkes, elbette. Yenisin, parlaksın ve... Fakirsin. Ben ve Esmerelda hariç, buradaki her kadının istediği şeye sahipsin, kraliyet ailesinin mücevherlerine." Başını yana doğru eğdi. "Gerçekten de bir garson musun?"

Neden herkes bana bunu sorup duruyordu? Şampanyamı içtim, gerçekten, tüm kadehi kafama diktim; bunu hak etmiştim.

"Ah... Evet."

"Ah şu aptal. Seni buraya getirdiğinde inanamıyorum." Acıyan gözlerle başını iki yana salladı. "Dünya kancıklarla dolu, canım, bazıları sadece diğerlerinden daha kokuşmuştur. Bunu sakın unutma, böylece seni asla incitemezler."

Birkaç saniye boyunca ona baktım. "*Sen* kimsin?"

Gülüşü onu daha da güzelleştirdi. "Leydi Frances Elo-

ise Alcott Barrister... Ama sen bana Franny diyebilirsin."

Franny.

"Franny! Simon'ın Franny'si köpüklü banyoyu seven kız!"

Franny dudaklarını büktü. "Telefonu tüm evin önünde mi hoparlöre aldı? O kocam denen adamla çok sert bir konuşma yapacağım."

"Ne hakkında, güvercinim?" diye sordu Simon, karısının beline sevgiyle sarılarak.

Franny ona sırıttı. "İti an çomağı hazırla."

Simon, kızıl kafasının üstünde parmaklarıyla kulak yaptıktan sonra ışıl ışıl bakan mavi gözleriyle bana gülümsedi. "Olivia, seni tekrar görmek çok güzel."

Onda, beni rahatlatan bir sıcaklık, samimi bir naziklik vardı. Simon Barrister, sağanak yağmur altında bile lastiği patlamış olan birine yardım etmek için duracak ya da market torbalarını taşıması için yaşlı bir kadına yardım edecek veya ağlayan bir çocuğu güldürmek için yüzünü tuhaf şekillere sokacak türde bir adamdı.

"Merhaba, Simon, seni görmek de çok güzel."

"Nasılsın, canım?"

"Bu nasıl bir soru, Simon!" Franny, küçük eliyle kocasına vurdu. "Zavallı kıza baksana. Sinirleri bozulmuş. Lucille yine şu iğrenç akıl oyunlarından birini oynuyor."

Simon burnunu kırıştırdı. "Lucy'i görmezden gelmelisin, Olivia. Rezil bir sürtüktür."

"O bir kancık," diye tekrarladı Franny. "Sevgilim bunu söylemeyecek kadar kibardır." Koluma hafifçe vurdu. "Ama ben değilim."

Mide bulandırıcı o his bir kez daha üzerime sindi. "Sanırım biraz hava almaya ihtiyacım var."

"Harika fikir," dedi Franny, kolumdan tutup beni geniş Fransız kapılara doğru ilerleterek. "Sigara içmek için

terasa çıkalım. Bu alışkanlığa daha yeni başladım; balayında aldığım kiloları vermeye çalışıyorum."

Franny'nin birazcık çılgın olabileceğinden şüphelendim. Ama eğlenceli türde, korkutucu türde değildi. Dışarıda, Simon yanındaki bir adamla iş konuşurken Franny de sigarasını içti. Sonra gözlerini balo salonuna açılan kapılara dikerek demir parmaklıkların üzerinde sigarasını söndürdü.

"Seni buldu."

Kim olduğuna bakmak için arkamı dönmeye yeltendim. "Nicholas mı?"

Franny bakmama izin vermedi. "Evet, bu tarafa doğru geliyor." Ellerini birbirine vurdu. "Şimdi, Nicholas buraya geldiğinde zarif bir şekilde gülümsemeli ve hiçbir sorun yokmuş gibi davranmalısın."

"Bunu neden yapayım?" diye sordum.

"Nicholas bundan ne anlam çıkartması gerektiğini bilemeyecek. Bu da onu delirtecek. Bir kadının kitle imha silahları, ilgisizlik ve kafa karışıklığıdır."

Bunları bir yere not almam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

"Geliyor. Hazır ol." Sırtıma vurdu. "Çene yukarı, göğüsler dışarı."

Kendi kafasına göre hareket eden çenem havaya kalktı ve omuzlarım geriye çekilerek göğüslerimi öne doğru itti. İster inanın ister inanmayın; bu, kendimi daha güçlü hissetmemi sağladı.

"Olivia."

Ta ki Nicholas adımı söyleyene kadar. Sesi karşısında gözlerimi kapattım. Söyleyiş şekli... Dudaklarında ismimi duymaktan asla bıkmayacaktım.

Kendimi hazırlayarak Nicholas'a doğru döndüm ama

tam olarak yüzüne bakmadım. Bunun yerine tam sağ omzunun üzerinde kalan altın avizenin parlak ışığına baktım.

Bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum; beni izliyor, aklımdan geçenleri okumaya çalışıyordu.

Her şey yolundaymış gibi davranmaya fırsatım olmadı. Çünkü başka tek bir kelime etmeden, Nicholas elimi tuttu ve beni verandanın basamaklarından aşağıya doğru çekti. "Hadi."

Karanlık, dolambaçlı yollarda ilerleyerek beyaz bir kamelyaya gittik. Bahçe ışıkları etrafa yumuşak bir parlaklık yayıyordu; ancak kamelyanın içi karanlık ve gözlerden uzaktı.

"Franny'den neden hoşlanmıyorsun?"

New York'tayken bana pek anlaşamadıklarını, ona katlanamadığını söylemişti. Ama şimdi bu soru karşısında şaşırmıştı. "Ah... Simon daha ilk gördüğü anda ona körkütük âşık oldu ama Franny onu başından savıp durdu. Simon'ın aşkını ilan ettiği akşam, Franny onunla asla birlikte olamayacağını söyledi. Eve geldiğimde, Franny'i yatağımda buldum. Çıplaktı."

Rahatsız edici ve keskin bir kıskançlık içimi doldurdu. "Onunla yattın mı?"

"Elbette hayır," dedi Nicholas kısık ve hırıltılı bir sesle. "Bunu Simon'a asla yapmam. Ona bunu anlattım ama umursamadı. 'Sorunları üzerinde çalıştıklarını' söyledi. Kısa bir süre sonra çıkmaya başladılar; birkaç ay sonra da evlendiler. Anlamaya çalışmaktan vazgeçtim."

Kamelyadaki banka oturdum. "Tanrım. Franny hiç de şey birine... Bunu yapacak birine benzemiyor. Bana karşı çok iyiydi."

Nicholas önümde durdu; yüzü karanlık tarafından

kısmen gizlenmişti. "Sana karşı iyi davranmasına çok sevindim ama burada her şey her zaman göründüğü gibi değildir. Bunu sana çok daha önce söylemeliydim." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Sana birçok şey söylemeliydim, Olivia. Ama bir şeyleri... Yüksek sesle söylemeye alışık değilim."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Nicholas yanıma oturdu. "Sana Lucy'i anlatmak istiyorum. Açıklamak istiyorum."

Olgun bir kadın gibi davranmak istedim; bana hiçbir açıklama borçlu olmadığını söylemek istedim. Yaşadıklarımız geçiciydi. Ama kalbim... Kalbim bir açıklama borçlu olduğunu bas bas bağırıyordu. "Neden onunla birliktey-din? Beni neden yalnız bıraktın? Onu öptün mü, Nicholas? Onu öpüyormuş gibi görünüyordun."

Nicholas çenemi tuttu. "Kendi başına kaldığın için özür dilerim; bunun olmasını istememiştim. Hayır, onu öpmedim. Sana yemin ederim –annemle babamın üzerine– öyle bir şey olmadı."

Rahatlama, kalbimdeki kıskaçları gevşetti. Çünkü söyledikleri doğru olmadığı müddetçe annesiyle babasından asla bahsetmeyeceğini biliyordum.

"Öyleyse ne oldu?"

Nicholas öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı ve bakışlarını yere çevirdi. "Lucy ile okulda, Briar Hosue'da tanıştım. İkimiz de onuncu sınıftaydık. Gördüğüm en güzel kızdı. Onu güvende tutmak istememe neden olacak kadar kırılgandı. Çıkmaya başladık... Basın çılgına döndü; bunun onu korkutup kaçırmasından endişelendim. Ama Lucy rahatsız değildi. Sandığımdan çok daha güçlü olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

Ensesini ovuşturarak derin bir nefes aldı.

"On yedi yaşındayken hamile kaldı. Aptaldım, dikkatsizdim."

"Aman Tanrım."

Bana bakarak başını salladı. "O yaşta hamile kalmak herkes için zordur ama bir de..."

"Ülkenin gelecekteki lideri olma durumu eklenince..." diye tamamladım cümlesini.

"Tam bir korku filmi gibiydi. Ailesi hemen düğün hazırlıklarına başlamak istedi, sarayın nişanımızı duyurmasını istedi. Büyükannem, Lucy'nin gerçekten hamile olup olmadığını ve bebeğin gerçekten benim olup olmadığını kanıtlamak için testler yapılmasını talep etti."

Ve bir kez daha Nicholas'ın hayatının garipliği karşısında, onu köşeye sıkıştıran modası geçmiş kurallar karşısında hayrete düştüm.

"Sen ne istiyordun?" diye sordum; çünkü içimde bunu başka kimsenin yapmadığına dair güçlü bir his vardı.

"Ben... Doğru olanı yapmak istedim. Onu seviyordum." Yüzünü ovuşturdu. "Nihayetinde bir önemi yoktu. Hamile olduğunu öğrendikten birkaç hafta sonra bebeği kaybetti; düşük yaptı. Çok üzülmüştü."

"Ya sen?"

Nicholas hemen cevap vermedi. Sonra alçak bir sesle, "Ben... Rahatladım," dedi. "Bu sorumluluğun altına girmek istemiyordum. Henüz."

Omzunu okşadım. "Bu anlaşılabilir bir durum."

Yutkunarak başını salladı. "Okul kapandığında, büyükannem beni yaz için Japonya'ya gönderdi, insani bir görev için. İlk başlarda Lucy ile telefonda konuştuk, mesajlaştık... Ama ben çok meşguldüm. Sonbaharda okula geri döndüğümde işler değişmişti. *Ben* değişmiştim. Onu önemsiyordum ama hislerim değişmişti. İlişkimizi güzel-

likle bitirmeye çalıştım ama Lucy yine de bunu... Çok kötü karşıladı."

Hüzün tüm benliğime bir dalga gibi yayıldı. "Ne kadar kötü?"

"Bir hafta sonra kendini öldürmeye çalıştı. Ailesi onu bir hastaneye yolladı. İyi bir yerdi ama Lucy asla okula geri dönmedi. Ve ben de her zaman... Tüm olanlar yüzünden kendimi suçlu hissettim. Olay gazetelere çıkmadı, sarayın bunu başarmak için ne kadar para ödemek zorunda kaldığını bilmiyorum ama konu hakkında yazılmış tek bir satır bile yoktu."

"Bu yüzden mi bu kadar dikkatlisin? Prezervatifler konusunda?"

"Evet."

Bir çekişle beni kucağına alarak sıkıca sarıldı. Bunun onun için kolay olmadığını biliyordum. "Bana anlattığın için teşekkür ederim. Açıkladığın için."

Gölgelerin ve dünyevi kokuların içinde gizlenmiş bir halde, o şekilde kaldık.

Sonunda, "Partiye geri dönelim mi?" diye sordum.

Nicholas bir süre düşündü. Ve beni hafifçe sıkarak, "Daha iyi bir fikrim var," dedi.

Horny Goat.

Bana New York'taki bir barı hatırlattı; rahat, tanıdık ve biraz da rutubetliydi. Nicholas, Simon ile Franny'i ve Henry ile onun koluna yapışmış olan sevimli kızılı bir araya topladıktan sonra kumarhane partisini terk ettik ve gecenin geri kalanını Horny Goat'ta geçirdik.

Ben, Franny ile birlikte tekila shot yaptım. Henry ka-

raoke yaptı. Simon ve Nicholas ise dart becerileri konusunda birbirlerine hakaret ettiler.

Gecenin sonunda, yani sabahın erken saatlerinde, Nicholas ile birlikte tökezleyerek yatak odasına girdik ve kendimizi yatağın üzerine bıraktık, tamamen giyinik bir halde, birbirimizin kolları arasında mutlu bir şekilde uykuya daldık.

On Sekizinci Bölüm

Nicholas

Ertesi hafta sorunsuz geçti. Gündüzlerimi Saray işlerini hallederek ve gecelerimi de Olivia ile paylaşarak geçirdim.

Olivia ise yapmasını istediğim gibi rahatladı. Bahçelerde dolaştı ve Franny ile arkadaş oldu. Birkaç kez yemeğe gittiler ki bu beni pek de heyecanlandırmadı ama en azından Simon'ın karısıyla birlikteyken güvende olduğunu biliyordum. Franny ve onun çatal dili, Olivia'yı yarı gerçeklerle yaralamak isteyen Lucy gibi tiplerden koruyacaktı.

Kardeşim, ayık olduğu nadir zamanlarda biraz daha tedirginleşti; yerinde duramıyor, kendisine ya da sessizliğe katlanamıyormuş gibi görünüyordu. Sonunda kendisi için bir hoş geldin partisi düzenlemeye karar verdi.

Olivia kapıda belirdiğinde banyodaydım, Henry'nin yat partisine hazırlanıyordum. Duştan daha yeni çıkmıştım ve çenemdeki tıraş kreminin son kısmını temizliyordum.

Onu gördüğüm ilk andan beri güzel olduğunu düşünü-

yordum. Ama şimdi, burada, çıplak teni pembe, ipek bir sabahlığa sarınmışken ve iyice dinlenmiş yüzü mutlulukla parlıyorken... Muhteşemdi.

"Eee... Buralarda bir hediyelik eşya dükkânınız ya da bir marketiniz var mı?"

Güldüm. "Hediyelik eşya dükkânı mı?"

Açık mavi, tek kullanımlık tıraş bıçağını havaya kaldırdı. "Jiletlerim bitti. Bu o kadar körelmiş ki tek bir kan damlası bile çıkmadan dilimin üzerinde gezdirebilirim."

"Bu teoriyi test etmeyelim. Dilini çok seviyorum." Çenemi bir havluyla sildim. "Odana bir tane gönderebilirim."

Omzumun üstündeki şeytan ve melek enseme birer tane patlattılar. Ve kulağıma çok daha iyi bir fikir fısıldadılar.

"Ya da... Ben sana yardım edebilirim."

Olivia'nın kaşları çatıldı. "Yardım etmek mi? Senin usturanı kullanamam."

"Hayır, kesinlikle kullanamazsın; kendini paramparça edersin." Usturanın keskin bıçağına dokundum. "Demek istediğim... Ben seni tıraş edebilirim."

Olivia'nın gözleri karardı, tıpkı boşalmadan hemen önce olduğu gibi. Ve bana yaklaştı. "Sen... Bunu yapmak ister misin?"

Bakışlarım, vücudunun her görkemli bölümünde yavaşça gezindi. "Ah, evet."

"Şey... Tamam," diye kabul etti nefes nefese.

Sabahlığı omuzlarından aşağıya nazikçe kaydırırken dudaklarımın köşeleri yukarı kıvrıldı. Dolgun kıvrımları ve yumuşak, ağız sulandırıcı tümsekleri ortaya serdikten sonra, Olivia'yı bacaklarının altından tutup yukarı kaldırdım ve tuvalet masasının üzerine oturttum.

Soğuk mermer Olivia'nın ciyaklamasına neden oldu ve

ikimiz de kıkırdadık. Sonra Olivia bir öpücük için yukarı uzandı ama kendimi geri çektim. "Olmaz. Şimdi bunun sırası değil. Tüm dikkatimi..." Elimi bacaklarının arasına sokup kadınlığını avuçladım. "...buraya vermem lazım."

Temasımla birlikte Olivia'nın gözleri kapandı ve kalçası yukarı doğru kalktı. Tek yapmak istediğim, parmağımı ıslak ve sıkı sıcaklığına doğru kaydırmaktı. Onu penisime muhtaç bir hale getirmek için...

Derin bir soluk verdim. Bu düşündüğümden daha zor olacaktı.

Tıraş kremini sıcak, yoğun bir köpük haline getirirken dudaklarımı yaladım. Bir el havlusunu sıcak suyun altına tuttum ve cildi yumuşatmak için havluyu Olivia'nın baldırına sardım.

Ve sonra köpüğü kaşmir bir fırçayla ona sürdüm. Fırçanın sert kıllarını bacağından yukarı sürükleyerek ardında beyaz bir krem izi bıraktım. Derin bir nefes alıp kendimi toparladım ve usturayı elime alıp nazikçe tenine sürttüm. Bıçağı duruladım, ardından aynı hareketleri yavaş yavaş tekrarladım.

Baldırları ve dizleri bittikten sonra, uyluklarına geçtim. Olivia'nın solukları hızlandı ve fırçanın sert kılları bacaklarının arasındaki hassas teni gıdıkladığında nefesi kesildi. Ustura aynı yolu izlediğinde –bacaklarının birleşme yerine ulaştığında– inledi.

Tek istediğim, belimdeki havluyu söküp atmak ve onu banyo tezgâhının üzerinde sonsuza dek becermekti. Penisim sızlıyordu; bedenimdeki her bir kas gerilmişti.

En iyisini sona sakladım. Tatlı, güzel vajinası. İşlemi tekrarladım; sıcak havluyu üzerine serdim ve havlunun altında klitorisini ovuşturdum. Olivia kıvranmaya başladı ve onu uyarmak zorunda kaldım.

"Kıpırdama. Eğer kımıldamaya devam edersen durmak zorunda kalırım."

Evet, onunla alay ediyordum; ona sataşıyordum. Çünkü artık durabilmeme imkân yoktu.

Olivia, parmakları bembeyaz kesilinceye kadar tezgâhı sıktı ve şehvetle kararmış parlak gözleriyle bana baktı.

Tıraş kremini sürdükten sonra fırçayı lavabonun içine attım. Usturayı tenine bastırdım; o etli, mükemmel dudaklara doğru. Ve gözlerinin içine bakarak durakladım.

"Bana güveniyor musun?"

Çılgına dönmüş gibi başını salladı. Usturayı yukarı doğru kaydırarak zar zor görünen minik kılları temizledim. O çok sevdiğim yumuşak çalıya dokunmamaya özen göstererek usturayı dikkatli hareketlerle aşağıya doğru hızlıca kaydırdım.

İşim bittiğinde, usturayı bir kenara bırakıp hâlâ sıcak olan havluyu aldım. Sonra Olivia'nın önünde diz çöktüm. Tıraş kreminden geriye kalanları temizledim ve ardından gözlerinin içine baktım.

Öne doğru eğilip ağzımla vajinasını örterken beni izlemesini seyrettim.

"Evet, evet..." diye inledi.

Emdim, yaladım ve çılgına dönmüş bir adam gibi onu yiyip bitirdim.

Dilimin üzerinde öyle kaygan, yumuşak ve sıcaktı ki burada sonsuza dek kalabilirdim.

Ancak sonsuza dek, sızlayan penisim için çok uzun bir süreydi.

Zorlukla soluyarak ayağa kalktım ve belimdeki havluyu çekip çıkardım. Olivia'nın dizlerini yukarı kaldırıp ayaklarını tezgâhın üstündeki ellerinin yanına yerleştirerek benim için açılmasını sağladım. Çok güzeldi.

Uzun, sert ereksiyonumu elime alıp başını Olivia'nın ıslaklığına sürttüm.

Aklımda ne endişe ne de sorumluluklara ya da sonuçlara dair bir düşünce vardı. Çünkü bu Olivia'ydı ve biliyordum ki yaptığımız her şey sadece mükemmel ve doğru olabilirdi.

"Emin misin?" diye sordu.

Penisimi dar açıklığının etrafında dolaştırdım. "Evet, evet eminim."

Olivia başını salladı ve hemen içine daldım.

Yüksek sesle inlememe neden olarak penisimi sıkıca kavradı. "Ah, Tanrım..."

Çıplaklık, aramızda hiçbir şey olmaması harikaydı. Her muhteşem kıvrımı hissederek derinlere gömülürken izledim. Gördüğüm en erotik manzaraydı. Olivia inledi, ikimiz de inledik.

Ve Henry'nin partisine çok ama çok geç kalacağımızdan kesinlikle emindim.

Olivia

Sonunda saraydan ayrıldığımızda o kadar geç kalmıştık ki Nicholas, bizi beklemelerini söylemek için Bridget'in gemiye telefon etmesini sağladı. Nicholas sadece körfezde dolaşacağımızı söylüyordu ama Henry'nin, partisini geciktirdiğimiz için bize kızmamasını umuyordum.

Boşuna endişelenmiştim. Çünkü gemiye bindiğimizde, Henry'nin fark etmeyecek ya da umursamayacak kadar sarhoş olduğu belliydi.

Bize, sanki haftalardır görmemiş gibi sarıldı.

"Gelebilmenize çok sevindim!" diye bağırdı kollarını açarak. "Bu kahrolası tekneye bayılıyorum!"

Nicholas'ın gözleri endişeyle kısıldı. "Bu aslında bir gemi, küçük kardeşim."

Henry gözlerini devirdi, neredeyse kendisi de yere devrilecekti.

"İnsanları düzeltmekten yorulmadın mı? Kendine lanet bir içki al."

Biz de öyle yaptık. Kendimize birer içki aldık.

Bir kraliyet gemisinin nasıl göründüğünü hayal etmeye çalışmıştım ama bu çılgın seyahatteki hemen her şeyde olduğu gibi, ne yazık ki hayal gücüm yine yetersiz kalmıştı.

"Gemi" hayal edilebilecek her lükse sahipti. Yüzen bir saraydı ve neredeyse gerçeği kadar kocamandı. Işık zincirleri güvertenin üstündeki gökyüzünü süslüyordu. Henry kadar olmasa da sarhoş olan bazı misafirler güverteyi bir dans pistine dönüştürmüşlerdi. Dümendeki DJ hoparlörlerinden gelen müziğin ritmiyle uyumlu bir şekilde dans ediyorlardı. Kanye West çalıyordu, Nicholas ile çıktığımız ilk randevuyu hatırlayarak gülümsedim.

Sanki üzerinden çok uzun bir zaman geçmiş gibiydi. O zamandan beri çok şey olmuştu.

Çok şey... Değişmişti.

Elimizdeki içkilerimizle birlikte kalabalığın arasına karıştık. Nicholas, beni soylularla tanıştırdı; düklerle, baronlarla, leydilerle ve bir de markizle, artık o da ne demekse. Simon ile Franny'i bulduk ve onlarla takıldık.

Yaklaşık bir saat sonra, korkuluklara yaslanmış bir halde sohbet ediyorduk; hafif bir esinti saçlarımı uçuşturuyordu. Simon, Barrister's'ı genişletme planları hakkında konuşmaya başladı.

Nicholas'a baktım ve yüreğim sıkıştı. Çünkü Simon'ı

dinlemiyordu, tüm ilgisi güvertenin karşısındaki korkuluklardaydı. Nicholas'ı daha önce hiç bu kadar korkmuş bir halde görmemiştim.

Ama yüzünde donup kalmış olan his tam olarak buydu.

"Henry," diye fısıldadı kendi kendine. Ama sonra dehşetle bağırdı. "Henry!"

Güvertenin karşı tarafına doğru koştu ve onu neyin korkuttuğunu görmek için tam zamanında arkamı döndüm. Henry kahkaha atıyordu; korkuluklara doğru çok fazla eğilmişti.

Ve sonra... Yavaşça... Korkulukların üzerinden düştü.

Birisi çığlık attı. Nicholas bir kez daha kardeşinin adını bağırdı. Korumalardan biri onu durdurmaya çalışmak gibi bir hata yaptı ve burnuna bir dirsek yedi.

Henry'i kurtarmak için geç kalan Nicholas, kardeşinin daha biraz önce durduğu noktaya ulaştı. Bir an bile beklemeden, korkulukların üzerinden atlayıp kendini aşağı bıraktı.

Ve Wessco'nun prenslerinin her ikisi de gemiden denize düşmüştü.

Siyah takım elbiseli korumalar, özel hastane odasının kapısının önünde bekliyorlardı. Birisi Nicholas'a kuru kıyafetler getirmişti; kot pantolon ve basit, siyah bir tişört.

Nicholas, başhekim ona ve Kraliçe'ye Henry ile ilgili son bilgileri verdikten sonra üzerini değiştirdi. Henry'nin düşerken kafasını vurduğunu düşünüyorlardı. Küçük bir beyin sarsıntısı geçirmişti ama tüm belirtiler kalıcı bir hasar olmadığını gösteriyordu.

Ama bu, Nicholas'ı daha iyi hissettirmedi.

Yatağın ayakucundaki sandalyeye oturup dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. Sanki bakışlarının yoğunluğuyla onu uyandırabilecekmiş gibi, gözlerini baygın kardeşinin üzerinden asla ayırmıyordu. Oda, Henry'nin derin ve düzenli soluklarıyla kalp monitöründen gelen bip sesinin dışında ölümcül sessizlikteydi.

Odada sadece ikimiz vardık ama kendimi garip ya da uygunsuz hissetmiyordum. Ona yiyecek ya da içecek bir şey teklif etmek gibi bir arzum yoktu. Çünkü Nicholas'ın sadece beni yanında istediğini, bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bu yüzden yeryüzünde olmak istediğim başka bir yer daha yoktu.

Elimi omzuna koyup taş gibi sertleşmiş kaslarını ovdum. Başını çevirdi ve gözlerimiz buluştu. Tanrım, içten içe yanıyorlardı. Üzüntü, suçluluk ve öfke ile doluydu, sanki ağlamak mı, yoksa kardeşinin canına okumak mı istediğine karar verememiş gibiydi.

Söz konusu olan Ellie olsaydı, ben de aynı şekilde hissederdim. Onu aynı anda sarsmak, kucaklamak ve boğmak isterdim. Bu nedenle Nicholas'a hafifçe gülümseyip başımı salladım.

Henry, sanki abisinin tüm ilgisinin sadece kendi üzerinde olmadığını hissediyormuş gibi kıpırdandı. Sarı kaşları bir araya toplandı ve ağzından minik bir inilti çıktı, sonra abisinin güzel gri yeşil gözlerine benzeyen gözleri yavaşça aralandı. Her saniye biraz daha alarma geçen bakışları odayı yavaşça taradıktan sonra Nicholas'ın üzerinde durakladı.

Çatlamış bir sesle, "Kahrolası aptal tekne," diye mırıldandı.

Bir süre sonra, Nicholas başını iki yana sallayarak kardeşini bakışlarıyla yatağa mıhladı. Sesi kısık ve pü-

rüzlüydü. "Yeter artık, Henry. Onlardan geriye sadece biz kaldık, sen ve ben. Ve sen yapamazsın... Yeter."

Henry'nin yüzü acıyla buruştu; her zaman yerinde duran neşeli maskesi kaybolmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu Nicholas. "Bir şey olduğunu biliyorum. Seni yiyip bitiriyor, yavaş yavaş; bunun ne olduğunu bana anlatacaksın. Şimdi."

Henry başını salladı, dudaklarını yaladı ve bir bardak su istedi. Yan taraftaki masanın üzerinde duran plastik sürahiden bir bardak su doldurdum. Henry, pipetle birkaç uzun yudum aldıktan sonra bardağı bir kenara bıraktı ve gözlerini ovuşturdu. Konuşmaya başladığında, bakışlarını abisinden kaçırıp odanın uzak bir köşesine doğru çevirdi; sanki sözcükler gözlerinin hemen önünde oynuyormuş gibiydi.

"Hizmetim bitmeden yaklaşık iki ay önceydi. Beni çatışma gibi şeylerden uzak tutuyorlardı; bir bahçe partisi gibiydi. Nasıl olduğunu bilirsin."

Nicholas bunu bana açıklamıştı. "Üst düzey hedef." O ve erkek kardeşi buydu. Eğitimleri diğer askerlerinkiyle aynı olmasına rağmen özel bir tehdit altında oldukları için sahaya çıktıklarında farklı görevler alıyorlardı. Çünkü prensler büyük bir ödül anlamına geliyordu.

"Ve bir gün, Siyah Takımlılar manevi bir göreve sahip olduklarını söylediler; harika bir reklam fırsatıydı. Ana üssün dışında ama güvenli bölgenin içinde bulunan bir ileri karakolu ziyaret etmemi istediler. Bir süredir orada bulunan bir grup adam vardı ve bu adamların desteğe ihtiyacı vardı; Prenslerinden gelecek bir ziyarete, iyi hizmetlerinin karşılığı olacak bir ödüle."

Henry, dişlerini dudağına sürttü.

"Üsten çıkıp oraya gittik ve adamlarla tanıştım, yak-

laşık on beş kişilerdi. İyi insanlardı. Bir tanesi yaşlı, huysuz bir buldok gibiydi, torunuyla aramı yapmak istedi. Diğeri... Sadece on sekiz yaşındaydı..."

Henry'nin gözleri doldu ve sesi çatladı.

"Bir kızı hiç öpmemişti. Bu durumu değiştirmek için, eve dönmek için sabırsızlanıyordu."

Gözyaşlarını tenine bulaştırarak yüzünü ovaladı.

"Birkaç espri yapıp onları güldürdüm. Bir sürü fotoğraf çekildik ve sonra geri dönmek üzere yola çıktık. Yedi dakika falan geçmişti... İlk roketler atıldığında. Şoföre geri dönmesini söyledim ama beni dinlemedi. Eğer sözümü *dinlemeyeceklerse*, tüm bunların anlamı nedir?" diye sordu acı dolu bir sesle.

"Yanımdaki çocuğu yumruklayıp üzerinden geçtim ve Humvee'den dışarı çıktım. Sonra koştum..." Henry hıçkırdı. "Yemin ederim, Nicholas, elimden geldiğince hızlı koştum. Ama oraya ulaştığımda, geriye hiçbir şey kalmamıştı. Sadece... Parçalar vardı."

Ağzımı elimle örttüm, ben de onunla birlikte ağlıyordum.

Henry yüzünü bir kez daha silerek derin bir soluk aldı. "Bunu unutamıyorum. Belki de unutmamalıyım. Belki de beni yavaş yavaş yiyip bitirmesi gerekir." Nicholas'a baktı ve sesi sertleşti. "O adamlar benim yüzümden öldü. Bir fotoğraf çekimi yüzünden öldüler."

İlk başta Nicholas hiçbir şey söylemedi. Yüzündeki karmaşık duygularla küçük kardeşine baktı. Ve sonra ayağa kalktı.

Sesi rahatlatıcı ama sertti. Kendisine kulak verilmesini emrediyordu.

"Bu kapının dışında senin için ölecek iki adam var. Sarayda yüzlerce, şehirde binlerce, hepsi ikimiz için de ölür-

ler. Temsil ettiğimiz şey için. Bu bizim taşımamız gereken bir yük; liderlik edeceğimiz hayatlara karşılık ödememiz gereken bir bedel. Bunu değiştiremezsin. Yapabileceğin tek şey, o adamları onurlandırmak Henry. Onlar..."

"Bana onlar için yaşamamı söylemeye kalkma sakın!" diye bağırdı Henry. "Bu aptalca, onlar öldü! Eğer böyle bir şey söylersen aklımı kaçırırım."

"Öyle bir şey söylemeyeceğim," dedi Nicholas sessizce. "Onlar için yaşayamayız. Yapabileceğimiz tek şey, uğruna ölmeye değer birer adam olmak. Biz buyuz, öldüğünde, mezar taşının üzerinde 'Wessco Prensi Henry' yazacak. Ama bu gece kendini öldürmüş olsaydın, 'Wessco Prensi Henry, kahrolası bir gemiden denize düştü' yazardı. Ve her şey bir *hiç* uğruna olurdu."

Nicholas öne doğru ilerledi ve kardeşinin gözlerinin içine bakmak için yere çömeldi.

"Dünyayı değiştirme şansına ve gücüne sahip olan çok az insan var. Ama biz bunu yapabiliriz, Henry. Eğer kendini toplayıp hayatınla muhteşem bir şey yaparsan, işte o zaman o adamlar da *muhteşem* bir şey uğruna ölmüş olurlar. Yapabileceğimiz tek şey bu."

İkisi de sessizleşti. Henry, Nicholas'ın sözleri üzerine kafa yorarken daha sakin görünüyordu.

"Ailelerle iletişime geçtin mi?" diye sordum nazikçe. "Belki... Belki onlara yardım etmenin bir faydası olur. Onlara destek olmak, maddi açıdan nasıl..."

"Onların önüne para atmayacağım. Bu çok duygusuzca." Henry başını iki yana salladı.

"Paran olduğu için böyle söylüyorsun. Hayatla mücadele ederken, bu hiç de duygusuzca değildir, aksine bu bir lütuftur. Ayrıca ben sadece paradan bahsetmiyorum. Onlarla konuşabilirsin... Arkadaş olabilirsin... Belki de geri-

de kalan boşlukları doldurmaya başlayabilirsin. Bir prens olduğun için değil, harika bir adam olduğun için."

Henry bunu bir süre düşündü. Burnunu çekip yanaklarını kuruladı. "Bayağı harikayım."

Güldüm. Gözlerim hâlâ ıslaktı ama güldüm. Nicholas ve Henry de öyle.

Sonra Nicholas yatağa oturup öne doğru eğildi, küçük kardeşini kollarının arasına aldı. Tıpkı ebeveynlerinin cenazesinin olduğu o korkunç gün çekilen videoda yaptığı gibi.

Aynı o gün gibi, Nicholas, kardeşine her şeyin yoluna gireceğini söyledi.

On Dokuzuncu Bölüm

Nicholas

Ertesi hafta, Henry ile birlikte oynamamız beklenen bir polo maçı vardı. Henry, kısa bir süre önce geçirdiği beyin sarsıntısı yüzünden doktorun direktifleri doğrultusunda oyundan geri çekildi. Büyükannem, basında "Sarhoş Prens Henry Yine İş Başında" manşetiyle yer almış olmasına rağmen "gemi kazasıyla" ilgili olarak kardeşime hiçbir şey söylemedi. Sanırım Henry'nin bir sorunla uğraştığını ve bir polo maçında halkın karşısına çıkacak halde olmadığını hissediyordu.

Öte yandan benim bu maçtan kurtulmak için hiçbir bahanem yoktu. Çok da umurumda değildi. Polo zorlu bir oyundu –hareketli bir oyundu– başka bir şey düşünmeye fırsatınız olmayacağı için garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Her ne kadar bazen kralların oyunu diye anılsa da eski zamanlarda süvarileri eğitmek için kullanılırdı; çünkü bu oyunu iyi oynamak için atı kontrol etme konusunda usta olunması gerekiyordu.

Oyuna katılmakla ilgili hiçbir sorunumun olmaması

için bir başka sebep de Olivia'nın üniformama verdiği tepkiydi. Kitaplığın ardındaki gizli kapıdan odasına girdim ve gözleri bedenimin her bir yanında dolaştı. Siyah ve beyaz gömlek kol kaslarımı sıkıca sarıyordu; bacaklarımın arasındaki etkileyici şişkinlik dar pantolonumdan belirgin bir şekilde görünüyordu.

Olivia kapıyı kilitlemek için arkasını dönerken kahverengi ve beyaz renklerdeki puantiyeli eteği uçuştu. Kilit, etrafta yankılanan bir sesle yerine oturdu; o anda şansımın yaver gitmek üzere olduğunu biliyordum.

Yavaşça yanıma yaklaşarak önümde diz çöktü ve gömleğimi pantolonumun içinden çıkarıp kemerimi çözerken güldü. Dizlerime kadar gelen binici çizmeleri bir sorundu; bu yüzden onları çıkarmaktan vazgeçti ve o becerikli, şahane dudaklarıyla üzerimde çalışmaya başlayıp öyle şiddetli bir şekilde boşalmama neden oldu ki yıldızları gördüm.

Evet, geçekten de çok şanslıydım.

Seyirciler ve basın tüm alanı doldurmuştu, ben oynuyordum ve Kraliçe de izlemek için buradaydı. Olivia'nın göbeği açık bluzundan görünen ipeksi teni durumu fazlasıyla zorlaştırıyordu ama Franny ile oturacağı yere doğru ilerlerken ondan mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştım. Yerlerimize geçerken Olivia, Marty'den gelen bir mesajı göstermek için telefonu bana doğru sallayarak gülümsedi, ona gönderdiği at fotoğrafına cevap gelmişti. Atın penisi kırmızı bir daire içine alınmıştı ve üzerinde, *aynaya bakmak gibi* yazıyordu.

Olivia yerleştikten sonra, kaskımı taktım. Ardından

babamın tik ağacından yapılmış olan bilekliğini bileğimden çıkarıp Olivia'ya verdim. "Bunu benim için güvende tut, olur mu?"

Önce şaşırdı ama sonra yanakları güzelce pembeleşti. "Hayatım pahasına koruyacağım," diyerek kendi bileğine taktı. "Başarılar," dedikten sonra daha sessiz bir şekilde, "Şu ana seni gerçekten öpmek istiyorum, şans için. Ama öpemeyeceğimi biliyorum, bu yüzden sadece söylemek istedim."

Göz kırptım. "Şans öpücüğümü yatak odasındayken aldım. Eğer daha iyi olsaydı, kör olurdum."

Olivia'nın kahkahaları ardımdan yankılanırken ahırlara doğru ilerledim.

Kara bulutlar toplanmasına ve hava yağmur tehdidiyle ağırlaşmasına rağmen, iki oyunu tamamlamayı başarabildik. Benim takımım her ikisini de kazandı ki bu beni iyi bir ruh haline soktu. Terle ve kirle kaplanmış bir halde midillimi ahırlara götürdüm. Onu kendim fırçaladım ve ona ne kadar güzel bir kız olduğunu söyledim çünkü ister insan isterse hayvan olsun, her kadın iltifattan hoşlanırdı.

Bu iş bittikten sonra, ahır bölmesinden dışarı çıktım ve Hannibal Lancaster ile karşı karşıya geldim. İçten içe inledim. Birlikte okula gitmiştik, adını aldığı kişi gibi yamyam bir katil değildi ama adi, iğrenç bir pislikti. Öte yandan ailesi ise iyi insanlardı. Taht'ın güçlü müttefikiydiler.

İyi elmaların bile kötü tohumlara sahip olabileceğinin en iyi göstergesiydi.

Hannibal'ın kötü tavrından tamamen habersizdiler ki bu da bizi –beni– zaman zaman ona katlanmaya ve suratının ortasına bir yumruk çakmamaya zorluyordu.

Önümde selam verip, "Nasılsın, Pembrook?" diye sordu.

"İyiyim, Lancaster. İyi maçtı."

Hannibal alayla güldü. "Dört numaramız işe yaramaz bir pislikti. Bir daha asla kulübümüzde oynayamayacağından emin olacağım."

Ondan uzaklaşmaya çoktan hazırdım. Ama bu o kadar kolay değildi.

"Sana Amerika'dan getirdiğin hediyelik eşyayı sormak istiyordum."

"Hediyelik eşya mı?" diye sordum.

"Esmer olan. Nefis bir parça."

Lancaster gibi dangalaklar istedikleri her şeye sahip olabilirlerdi. Her şeye. İşte bu yüzden, elde etmesi zor ya da başka birine ait olan bir şey bulduklarında, o şeyi daha çok isterlerdi. Acımasızca peşinden koşarlardı.

Dünyanın, sırf benim olduğu için bana ait olan şeyleri isteyen pisliklerle dolu olduğunu çok uzun zaman önce öğrendim. Onların pis ellerini sahip olduğum şeylerden uzak tutmanın en etkili yolu, hiçbirini umursamıyormuş gibi davranmaktı.

Mantıksızdı, biliyorum ama dünyanın kuralı buydu. Benim dünyamın.

"Öyle," diyerek sırıttım. "Ama bu seni şaşırtmamalı. Her zaman nefis bir damak tadına sahip olmuşumdur."

"Ama şaşırdım. Fahişelerini genellikle büyükannenle tanıştırmak için eve getirmezsin."

Köşede duran polo tokmağına baktım ve onunla birlikte hayalarını ezdiğimi hayal ettim.

"Bu konuyu fazla düşünme, Lancaster; kendini inciteceksin. Sadece evde kullanıma hazır bir vajinaya sahip olmanın rahatlığını keşfettim," diyerek omuz silktim. Ama midem bulandı. Eğer ondan biran önce uzaklaşmazsam kusacaktım.

Lancaster güldü. "Ben de Amerikan vajinasının tadına bakmak istiyorum. Onu yatağa atmama izin ver. Senin için bir mahzuru yok, değil mi?"

Ya da onu öldürecektim.

Yumruklarımı sıkarak arkamı döndüm. Ağzımdan çıkan şey, düşündüğüm şey değildi.

"Elbette yok ama onunla *işim bitene kadar* olmaz. Anladın mı, Hannibal? Eğer seni onun çevresinde yakalarsam, seni penisinden duvara çivilerim."

Belki de düşündüğüm şeyin bir kısmını söylemiştim.

"Tanrım, barbarlaşmana gerek yok." Ellerini havaya kaldırdı. "Paylaşmayı sevmediğini biliyorum. Kancıktan sıkıldığında haber ver. O zamana kadar ellerimi ondan uzak tutacağım."

Çoktan uzaklaşmaya başlamıştım. "Ailene saygılarımı ilet."

"Her zaman, Nicholas," diye seslendi arkamdan.

Ve sadece bir dakika sonra, bulutlar açıldı, gök gürültüsü yankılandı ve cennetteki her melek ağlıyormuş gibi sağanak yağmur başladı.

"Nerede olduğunu bilmiyorum da ne demek?"

Guthrie Evi'nin oturma odasındaydım ve genç bir güvenlik görevlisi başını yere eğmiş bir şekilde karşımda dikiliyordu.

"Tuvalete gitti, efendim. İşi çok uzun sürüyormuş gibi görünüyordu, bu yüzden onu kontrol etmek için içeri girdim... Ve gitmişti."

Polo maçından sonra birkaç röportajım vardı. Olivia'nın benimle buluşmak için buraya geri getirilmesi gerekiyordu. Ama o hiç gelmedi.

Ben aptalca sorulara cevap vermekle ve nefret ettiğim insanlarla konuşmakla vakit harcarken, Olivia... Kayıp mı olmuştu? Kaçırılmış mıydı? Aklıma korkunç fikirler geliyordu.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Çık dışarı."

Winston konuyla ilgileniyordu. Olivia'yı bulacaktı, yaptığı şey buydu; bu işte çok iyiydi. Ama yine de odanın içinde volta atmaya başladım, çünkü ben de dışarı çıkıp onu aramak istiyordum.

"Her şey yoluna girecek, Nick," dedi Simon, kanepede Franny'nin yanına oturarak. "Gelecek. Muhtemelen sadece yolunu kaybetmiştir."

Dışarıda gök gürlüyor, dalga geçercesine pencereleri sarsıyordu.

Bir süre sonra telefon çaldı. Fergus cevap verdi ve yüzünde gülümsemeye benzer bir şeyle bana doğru döndü. "Bayan Hammond az önce Güney Kapısı'ndan içeri girmiş, Majesteleri. Onu şimdi buraya getiriyorlar."

Ve büyük bir rahatlamayla tüm bedenim gevşedi.

Ta ki onu görene kadar; sırılsıklam olmuştu, iri iri açılmış gözleri yaralıydı. Odayı hızla geçip onu kollarıma aldım. "Yaralandın mı? Tanrım, ne oldu?"

"Düşünmem gerekiyordu," dedi Olivia düz bir sesle. "Yürürken daha iyi düşünüyorum."

Onu sarsma isteğiyle geri çekilirken kollarını sıktım. "Yanında güvenlik olmadan şehirde yürüyemezsin, Olivia."

Yüzündeki boş ifadeyle bana baktı. "Hayır, yürüyebilirim. *Sen* yapamazsın ama ben yapabilirim."

"Neredeyse aklımı kaçıracaktım!"

Sesi donuktu. Bitkindi. "Neden?"

"*Neden mi?*"

"Evet, neden? Ben sadece henüz bıkmadığın, kullanıma hazır bir Amerikan vajinası değil miyim?"

Korku bana bir balyoz gibi çarptı; dizlerimi zayıflatarak sözcüklerimi boğazıma dizdi.

"Paylaşmayı sevmediğin için işin bittiğinde arkadaşının kullanabileceği bir kancık."

"Olivia. İstediğim şey bu..."

"Duymamı istememiş miydin? Evet, anladım." Kollarımın arasından sıyrılıp geri çekildi; gözleri sert ve kuşkuluydu. "O şeyleri nasıl söyleyebildin?"

"Hiçbirini kastetmedim."

"Kastedip kastetmemen umurumda değil, söyledin! Benim hakkımda arkadaşlarınla bu şekilde mi konuşuyorsun, Nicholas?" Simon'ı işaret etti.

Seyircilerimizin olması umurumda bile değildi.

Olivia'ya yaklaşıp, "Lancaster benim arkadaşım değil," diye tısladım.

"Arkadaşınmış gibi görünüyordu."

"Değil! Sadece... Burada işler böyle yürüyor."

Olivia başını iki yana salladı; gözyaşlarına hâkim olma çabasıyla sesi boğuklaşmıştı. "Eğer öyleyse ben eve dönüyorum. Bunu yapabileceğimi sandım, ama... Artık istemiyorum."

Arkasını döndüğünde, "Dur!" diye bağırdım.

Ama arkasına bile bakmadı. "Siktir git!"

Kolunu yakaladım. Hızla arkasına dönüp bana öyle sert bir tokat attı ki başım yana çevrildi ve yanağım sızladı.

"Bana dokunma!" Ayaklarını omuz hizasında açarak karşıma dikildi; elleri birer pençe gibi kıvrılmıştı, gözleri ateş saçıyordu, köşeye sıkışmış, yaralı, vahşi, güzel bir hayvan gibi.

"Açıklamama izin ver!"

"Ben gidiyorum," diye bağırdı.

Yüzüm sertleşti ve öfkem kelimelerime yansıdı çünkü beni dinlemeyecekti. "Araba benim, ev benim, kahrolası bütün ülke benim! Hiçbir yere gidemezsin, çünkü seni hiçbir yere götürmemelerini söyleyeceğim."

Omuzlarını dikleştirerek çenesini havaya kaldırdı. "Havaalanına yürüyerek giderim."

"Çok uzak, yürüyemezsin."

"İzle beni!"

Franny'nin bir anaokulu öğretmenine benzeyen sakin sesi aramıza girdi. "Çocuklar, çocuklar! Bu kadar yeter."

Olivia'nın ellerini tuttu ve bana arkalarını döndüler. "Olivia, Nicholas haklı, dışarısı korkunç; hiçbir yere yürüyemezsin. Ve sen de berbat görünüyorsun; dışarıya böyle çıkamazsın!"

Franny, Fergus'a döndü. "Fergus, banyoyu hazırla ve Olivia'nın odasına bir şişe Courvoisier getir."

Üzgün bir çocuğa yapacağınız şekilde Olivia'nın saçlarını geriye itti. "Sıcak bir banyonun ve iyi bir içkinin ardından sabah yine de gitmek istersen, seni kendim götüreceğim." Koyu gözleri anlamlı bir şekilde bana baktı. "Benim kendi arabam var."

Olivia sanki gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi nefes alırken titredi ve sesi yüreğimi cız ettirdi.

"Hadi, git şimdi," dedi Franny. "Birazdan geleceğim."

Olivia odadan çıktıktan sonra onu takip etmek için harekete geçtim ama Franny yolumu kesti.

"Ah, hayır. *Sen* burada kal."

"Simon," dedim sertçe. "Ben pişman olacağım bir şey söylemeden karına hâkim ol."

Ama Franny sadece başını eğerek beni değerlendirdi. "Senin bencil bir piç olduğunu düşünürdüm ama artık sadece bir aptal olduğuna inanmaya başlıyorum. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim."

"Öyleyse benim hakkımda ne düşündüğünün umurumda bile olmaması iyi bir şey."

Beni duyduğunun tek göstergesi, pembe dudaklarının bir köşesinin keskince yukarı kalkmasıydı.

"Onun her şeyden bihaber olması hoşuna gidiyor, böylece sana bağımlı oluyor. Ve masum kalıyor. Bizim her gün içinde yüzdüğümüz bu pislik çukurundan etkilenmiyor. Ama onu savunmasız bıraktın. Kuralları anlamıyor. Oyunun adını bile bilmiyor."

"Yani, ne yapacaksın?" diye hırladım. "Ona oynamayı mı öğreteceksin?"

Franny'nin koyu gözleri alev aldı.

"Ah, hayır, aptal çocuk! Ona kazanmayı öğreteceğim."

Olivia

Daha önce brendi içmemiştim. Franny bana ilk kadehimi uzatırken içkiyi yudumlamam için beni uyardı. İlk yudum ağzımda sıcacık bir his bıraktı ve boğazımdan aşağıya yaka yaka indi. Ama şimdi –üç kadeh sonra– yoğun ve tatlı bir şeftali suyu içmek gibiydi.

İçki ve sıcak banyo karışımı sakinleşmemi sağlamıştı. Hayır, bu doğru değildi, hissizleşmiştim. Bunun benim ve

Nicholas için daha iyi mi, yoksa daha kötü mü olduğundan emin değildim ama şu anda onu düşünmüyordum. Çünkü Franny beni meşgul ediyordu.

Kaşmir bir sabahlığa sarılmış halde kar beyazı kanepenin üzerine kıvrılmıştım; saçlarım hâlâ ıslaktı. Elimde Franny'nin iPhone'u vardı; Instagram hesabındaki fotoğraflara bakıyordum. Wessco'nun zengin ve ünlülerinden oluşan bir sürü kişi vardı ve Franny, onların pek de gizli olmayan sırları ve günahları hakkında beni bilgilendiriyordu.

"Uyuşturucu Bağımlısı Sürtük." Franny bir talim çavuşu gibi kanepenin arkasında volta atıyordu. "Kendi malını kendisi hazırlamaya çalıştı ve neredeyse ailesinin kalesini yakıp kül ediyordu."

Dilini çıkarmış ve sağ elinin orta parmağını havaya kaldırmış olan bir sarışından bahsediyordu. Çok *klas*.

Bir sonraki fotoğrafa geçtim.

"Bulimik Sürtük. Herkes iyileştiğini düşünüyor ama o dudaklardan geçip de tekrar geri gelmeyen tek bir yemek bile yok. Tüm dişleri çürüyüp döküldü. O dişler de göğüsleri kadar sahte."

Franny'e göre hepsi bir sürtüktü. Gayrimeşru Sürtük: "Uşağın çocuğu, bilmiyor musun?", Kel Sürtük: "Anksiyete bozukluğu yüzünden sürekli saçlarını yoluyor", Kaşıntılı Sürtük: "Ona bir iyilik yapıp Noel'de bir kasa dolusu Vagisil krem hediye edeceğim". Görünüşe göre erkekler bile sürtüktü: Kokuşmuş Sürtük: "Yakınlarında çok fazla zaman geçirirsen çıkardığı gaz yüzünden burnunun direği kırılır", Mikroskobik Sürtük... "Ama o iri bir adam," dedim. Franny ise serçe parmağını sallayarak, "Her tarafı değil," cevabını verdi.

Telefonu yanımdaki yastığın üzerine atıp başımı kol-

çağa yasladım. "Bunu neden yaptığımızı tekrar hatırlatır mısın?"

"Çünkü bu işler böyle yapılır. Senden nefret ediyorlar, henüz tanışmadıkların bile. Eğer burada kalacak olursan, cephaneye ihtiyacın olacak."

"Ama Gayrimeşru Sürtük'ün yanına gidip de Darth Vader'ın yaptığı gibi ona babasının kim olduğunu bildiğimi söyleyecek halim yok."

Franny'nin pembe dudakları bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "İşte bu yüzden Nicholas sana bayılıyor. Tanıdığı diğer kadınlara benzemiyorsun." Dizime vurdu. "Sen iyisin."

"Ama" diye devam etti, "önemli olan bu bilgiyi kullanmak değil. Bildiğini bilmeleri yeterli, seni gördükleri anda anlayacaklar. Takındığın tavırla, onların gözlerinin içine bakış şeklinle bunu belli edeceksin. Algı, gerçekliktir. Algıyı kontrol edersen, dünyayı kontrol edersin. Burada işler böyle yürür. Nicholas'ın bugün yapmaya çalıştığı şey de buydu."

Franny'nin sözlerini sindirirken sıcak içkiden bir yudum aldım.

Sonra sırf eğlencesine, "Ben ne tür bir sürtük olurdum acaba? 'Zavallı Sürtük' mü?" diye sordum.

"Kesinlikle."

"Ve kız kardeşim de 'Minik Sürtük' olurdu," dedim başparmağımla işaret parmağımı birbirine yaklaştırarak. "Çünkü kendisi şu kadarcık."

"İşte, şimdi anladın."

Franny'nin yüzüne baktım... Mükemmel tenine, sevimli burnuna, gür kirpiklerle bezeli parlak, egzotik kirpiklerine. Gerçekten de nefes kesiciydi.

"Sen ne olurdun?"

Franny güldü, gırtlaktan gelen gürültülü bir sesti. "Ben 'Çirkin Sürtük' olurdum."

"Ah... 'Aksi Sürtük' demek istedin galiba?"

Cevap vermesi birkaç dakika aldı. İpek bluzunun kolunu yukarı doğru kaldırarak narin bileğindeki elmas süslemeli saatini kontrol etti. "Pekâlâ, tatlım. Rahatça oturup keyfine bak, Franny sana bir hikâye anlatacak. Bir zamanlar bir kız vardı –tüm dünyadaki en güzel kız. Herkes ona öyle söylerdi. Annesi, babası, sokaktaki yabancılar... Amcası. Ziyarete her geldiğinde kıza bunu söylerdi ki bu dehşet verecek kadar sık olurdu. Ona 'güzel prensesim' derdi."

İçime bir korku düştü ve brendinin tatlı tadı midemi bulandırdı.

"Hayvanları çok severdi," dedi Franny aniden gülümseyerek. "İnsanlar hakkında harika içgüdülere sahipler, sence de öyle değil mi?"

"Evet, bence de. Köpeğimin hoşlanmadığı hiçbir insana güvenmem."

"Evet, aynen." Sonra gözlerini şömineye doğru çevirdi. "Kızın amcası bir kazada öldü. Atından düştü ve atın bacakları altında çiğnendi, başı toynağın altında bir kavun gibi ezildi."

Güzel.

"Sonra kız yüzünü kesmeyi düşündü; böylece hissettiği kadar çirkin olabilecekti. Ama bunu yapmaya cesaret edemedi." Franny bir an için sessizleşti; güzel, koyu gözlerinin ardında oynayan anıların içinde kaybolmuştu. "Bunun yerine çirkin davranmayı tercih etti. Zalimce. Zehirli bir yılan gibi. Bu konuda çok iyiydi. Ve böylece tüm dünyadaki en çirkin güzel kız oldu."

Franny brendisinden bir yudum aldı.

"Ta ki bir gün bir adamla tanışana kadar. Kızın şimdiye dek gördüğü en aptal, en garip, en kibar ve en tatlı adamdı. Kız onunla birlikte olamayacağından emindi çünkü adam onun içinin ne kadar çirkin olduğunu gördükten sonra çekip gidecekti ve kız mahvolacaktı. Bu yüzden adama kalpsizce davrandı. Bildiği her yolla onu kaçırmaya çalıştı. Hatta adamın en yakın arkadaşını bile ayartmaya çalıştı ama hiçbir şey işe yaramadı. Adam... Bekledi. Sabırla. Çocuğu bitkin düşüne kadar onun bağırıp ağlamasına ve yerlerde tepinmesine izin veren bir ebeveyn gibi. Sonra bir akşam işte bu oldu. Kız bağırdı, yerleri tekmeledi, ağladı... Ve adama her şeyi anlattı. Tüm çirkinliği."

"Ve kızı sevmekle kalmadı... Onu çok sevdi. Onu sevmesini sağlayan şeyin güzel yüzü olmadığını söyledi kör olsaydı bile onu çok seveceğini, çünkü tanıştıkları an onun içinde fark ettiği kıvılcıma kapıldığını söyledi. Ve kız da sonunda ona inanmaya başladı. Adamla birlikteyken kendini güvende... İyi... Ve belki de biraz güzel hissetti."

Yukarı uzanıp Franny'e sıkıca sarılarak yumuşak, koyu saçlarını okşadım.

Sonra arkama yaslanıp ona baktım. "Bana bunu neden anlattın?"

"Çünkü burası, Olivia, kana susamış sineklerle dolu küçük bir bok çukurudur. Ama burada iyilik de var. Onu hissettim. Onu buldum." Elimi tutarak sıktı. "Benim Simon'ım Nicholas'ı bir kardeş gibi seviyor. Yani eğer Simon onu seviyorsa, o da iyi olanlardan demektir."

Birisi kapıyı çaldı. Franny, dizime hafifçe vurduktan sonra ayağa kalkıp kapıyı açtı. Ve Simon Barrister, ona dünyadaki en güzel kızmış gibi değil; evreninin merkeziymiş gibi bakıyordu.

"Gitme vakti, sevgilim."

Franny el salladı. "İyi geceler, Olivia."

"Teşekkür ederim, Franny, her şey için."

Kapıdan çıkıp koridorda uzaklaşırlarken Franny'nin, "Çok sarhoşum Simon, bu gece bütün işi senin yapman gerekecek," dediğini duydum.

"Benim için hava hoş, aşkım."

Brendi kadehimi masanın üzerine bırakıp kapıyı kapattım. Sonra ışıkları söndürdüm ve sabahlığımı çıkarıp yatağa girdim.

Oda karanlık ve sakindi. Açılan duvarın sürtünmesini ve odaya yaklaşan düzenli ayak seslerini duyacak kadar sessizdi. Nicholas yatağımın yanında belirdi; katedralin pencerelerindeki vitraylardaki diz çökmüş azizler gibi yere çömeldi. mahvolmuş gözlerle bana bakıyordu.

"Affet beni."

Pişmanlığı bu kadar gerçek ve samimiyken onun için üzülmemek zordu.

"Tanıştığımız akşam," dedim ona sessizce, "seni görmeden önce sesini duydum, bunu biliyor muydun? Çok güzel. Güçlü. derin ve huzur verici." Gözyaşlarımın tadını alarak yutkundum. "Ama şimdi sürekli o güzel sesinle o korkunç şeyleri söylediğini duyuyorum."

"Affet beni," diye fısıldadı üzgünce. "Seni korumaya çalışıyordum, yemin ederim. Seni... Güvende tutmaya çalışıyordum."

Onu affettim. İşte bu kadar kolaydı. Çünkü şimdi anlıyordum.

Ve onu seviyordum.

Gözlerim karanlığa alıştı, onu net bir şekilde görebiliyordum. Pencereden gelen soluk ay ışığı yüzünün hatlarını vurguladı; elmacık kemiklerinin eğimini, inatçı çenesinin güçlü kavisini, dolgun dudaklarının kabartısını.

Bu bir meleğin yüzüydü. Gözlerinde sırlar olan düşmüş bir meleğin.

"Buradan hoşlanmıyorum, Nicholas."

Sanki canı yanıyormuş gibi kaşları çatıldı. "Biliyorum. Seni buraya hiç getirmemeliydim. Bu şimdiye dek yaptığım en bencilce şeydi. Ama... Bunun için pişman değilim. Çünkü benim her şeyim oldun."

Yatak örtüsünü kaldırıp onu yanıma çağırdım ve Nicholas örtülerin altına girdi, kollarımız karanlıkta birbirine dolandı. Dudakları benimkileri kapladı; nazik ama çaresizdi. Ona dilimi verdim ve Nicholas inledi. Sesi tüm bedenimi gevşetti ve aramızda duran hüzün ihtiyaca dönüştü.

Buna ihtiyacımız vardı.

Topuklarımla pantolonunu kalçasından aşağıya indirdim, sonra öpücükler kondurarak bedeninden aşağıya doğru kaydım. Penisi çoktan sertleşmişti, çok güzeldi. Bir penisin güzel olabileceğini hiç düşünmemiştim... Ama Niholas'ınki öyleydi. Kusursuzdu, kalın ve sıcaktı; pürüzsüzdü ve ucu parlıyordu.

Tamamen ağzıma aldım. Onu emerken adımı sayıkladı; dilimle ipeksi tenini ve gergin çizgilerini takip ettim.

Nicholas bir iniltiyle beni tekrar yukarı çekti. Dudaklarımı yiyip bitirirken bizi yuvarladı ve geceliğimi yukarı kaldırarak içime kaydı. O gerginlik hâlâ vardı... Mükemmel bir şekilde dolu olmanın verdiği o lezzetli his. Tamamen içime gömüldüğünde durdu; iki insanın olabileceği kadar yakındık.

Yanağımı okşayıp sadece bana bakarken gözleri parladı.

Onu sevdiğimi biliyordum. Tam oradaydı –dudaklarımda– kelimeleri yüksek bir sesle söylememi bekliyordu. Nicholas beni öptü ve ben de ona sözcükleri söyledim ama sessizce.

Çünkü zaten her şey karmakarışıktı. Ve bir kez kelimeleri söyledikten sonra geri dönüşü olmayan bir yola girecekmişim gibi hissediyordum.

Nicholas üzerimde, içimde hareket etti; derin ve yavaşça. Gözlerimi kapatıp ona sarıldım; omuzlarına tutunurken, her darbesiyle gerilen kaslarını hissettim.

Ve kayboldum. Gittim. Yakıcı bir mutluluk dünyasının içine yuvarlandım. İçimde gitgide yükseldi, alevlendi... Ta ki büyük bir çığlıkla boşalana kadar. Dudaklarımı boynuna bastırarak teninin kokusunu her solukla birlikte içime çektim.

Nicholas'ın vuruşları hızlandı, zirveye yaklaşırken daha da sertleşti. Son bir kez en derine girene kadar... Ve sessiz bir inilтiyle boşaldı. Onu içimde hissettim, sıcaktı ve bir nabız gibi atıyordu. Onu sonsuza dek içimde tutmak isteyerek etrafına sıkıca sarıldım.

Daha sonra, yanağımı sıcak göğsüne yaslayıp güçlü bedenine sarılırken, "Ne yapacağız?" diye sordum.

Nicholas alnımı öperek bana sıkıca sarıldı.

"Bilmiyorum."

Yirminci Bölüm

Nicholas

"Siktir git, seni piç! Senden hiç hoşlanmıyorum!"

"Sör Aloysius'un penisi ağzından çıkan en akıllıca şeydi!"

Parlamento'ya hoş geldiniz. Bir de İngilizlerin kavgacı olduğu düşünülür.

Ama kabul etmeliyim ki normalde bu kadar kötü değildi.

"Seni öldüreceğim! Aileni geberteceğim ve köpeğini yiyeceğim!"

Tamam, o zaman.

Normalde, Kraliçe parlamentoya sadece dönemi açmak ve kapatmak için katılırdı. Ama Wessco'nun ekonomisini göz önüne alarak, özel bir oturum yapmak istedi. Böylece ikiye ayrılmış taraflar farklılıklarının üstesinden gelip bir orta yol bulabileceklerdi.

İyi gitmiyordu. Çünkü bir tarafta ülkeyi gerçekten umursayan kraliyet ailesi ve parlamenterler vardı... Ve diğer tarafta da bir grup kokuşmuş herif.

"Sessizlik!" diye bağırdım. "Bayanlar ve baylar, Tanrı aşkına, burası bir futbol stadyumu ya da arka sokaktaki bir bar değil. Kim olduğunuzu, nerede olduğunuzu unutmayın."

Atalarımdan biri olan Çılgın Kral II. Clifford'un bir zamanlar üzerinde başka hiçbir şey yokken sadece tacını taktığı kutsal salondaydık. Onun hakkında konuşmamamız gerekiyordu.

Sonunda bağırışlar azaldı.

Çıbanbaşına hitap ettim. "Sör Aloysius, mevcut mevzuat teklifi hakkındaki düşünceniz nedir?"

"Fikrim değişmedi, Majesteleri. Bu kanun tekliflerini neden onaylamalıyız?"

"Çünkü sizin işiniz bu. Çünkü ülkenin buna ihtiyacı var."

"Öyleyse Majesteleri Kraliçe'nin taleplerimizi kabul etmesini öneriyorum," dedi alayla gülümseyerek.

Ona öfkeyle baktım, yüzüm de sesim kadar soğuk ve serttı.

"İşler böyle yürümüyor, Sör Aloysius. Taleplerinizi alıp bir tarafınıza sokabilirsiniz."

Bunun üzerine birkaç onay sesi yükseldi.

Aloysius ise, "Henüz Kral değilsiniz, Prens Nicholas," diye bağırdı.

"Hayır, değilim." Gözlerinin içine baktım. "Ama vaktiniz varken konumunuzun tadını çıkarmalısınız. Çünkü Kral olduğumda, o konumu kaybedeceğinizden emin olabilirsiniz."

Büyükannemin gözlerinde bir ışık ve yüzünde de bir sırıtış belirdi. Buna bayılıyordu. Mücadele, savaş, çatışma... Ama muhtemelen bu kadar ciddi bir konu üzerine yaşanmamasını tercih ederdi.

"Ben daha az kışkırtıcı kelimeler seçerdim... Ama evet, Prens Nicholas düşüncelerimizi oldukça doğru bir şekilde ifade etti."

Gördünüz mü? Büyükannem de ona gidip kendisini becermesini söylemek istiyordu.

Kraliçe ayağa kalktı ve diğer herkes de onunla birlikte kalktı. "Burada işimiz bitti, şimdilik." Salonu inceledi; gözleri Parlamento'nun her bir üyesinin yüzünde dolaştı. "Ülkemiz bir yol ayrımında. Müsterih olun; doğru yolu seçebilecek güce sahip olabileceğinizi gösteremezseniz, sizin için doğru bir yol seçilecektir."

Ardından birlikte geniş kapılardan dışarı çıktık, yan yana.

Koridorda, arabaya doğru yürürken bana bakmadan konuşmaya başladı. "Bu akıllıca değildi, Nicholas. Bugün bir düşman edindin."

"O zaten bizim düşmanımızdı. Şimdi sadece bunu bildiğimizi öğrenmiş oldu. Bir şey söylemek zorundaydım."

Büyükannem kıkırdadı. "Kardeşine benzemeye başlıyorsun."

"Belki de Henry gerçekten haklıdır."

Henry'den bahsetmişken, daha iyiye gidiyordu. Gemi olayının üzerinden birkaç hafta geçmişti ve o... Arınmış gibi görünüyordu. Daha sakindi. Olivia'nın önerdiği gibi ailelere de ulaşmıştı. Onlarla görüşüp konuşmak ona bir miktar huzur vermiş gibi görünüyordu.

Böylece... Olivia ve benimle birlikte sahile gelmeyi kabul etmişti. Hafta sonu için.

Bir itirazım yoktu. Zaten üstü açık bir araba kullanı-

yordum ve peşimizde güvenlik ekibinden oluşan bir konvoy vardı. Yani Olivia'nın yolda giderken bana oral seks yapacağı falan yoktu.

Ancak beş saatlik yolun sadece kırk beş dakikası geride kalmıştı... Ve şimdiden tereddüt etmeye başlamıştım.

"Ayık olmak sıkıcı," dedi arka koltuktaki Henry. "Çok sıkıldım."

Sonra öne doğru kayıp kollarını bizim koltuklara dayadı ve başını aramıza soktu. "Tüm yolculuk böyle mi geçecek? Bakışlarınızla birbirinizi mi yiyeceksiniz? Şuradaki ağacı görüyor musun, Nicholas? Olabildiğince hızlı bir şekilde ona doğru sür ve acıma bir son ver."

Onu görmezden geldik.

Olivia telefonunu çıkardı ve kız kardeşine gönderme niyetiyle *Sünger Bob* çizgi filmindeki Patrick'e benzediğini söylediği bir kayalığın resmini çekti. New York'ta işlerin nasıl gittiğini öğrenmek için Ellie ve Marty ile her gün ya konuşuyor ya da mesajlaşıyordu. Dün akşam babasının "daha iyi" olduğunu öğrenmişti ve endişeleri biraz olsun hafiflemişti.

"Ooo, Ellie," diye mırıldandı Henry, Olivia'nın omzunun üzerinden bakarak. "Hadi, onu arayalım. Reşit olmuş mu, olmamış mı öğrenelim."

"Kız kardeşim senin için yasak bölge, dostum," diye karşı çıktı Olivia.

Henry koltuğa çöktü. "Bu çok sıkıcı."

Çok uzun bir yolculuk olacaktı.

Beyaz dalgaların vurduğu bir uçurumun tepesindeki Anthorp Kalesi'ne vardığımızda, işler sıkıcı olmaktan çok uzaktı. Henry yüzmek değil; uçurumdan atlamak istedi.

Tanrıya şükürler olsun ki onu vazgeçirdim.

Olivia ve ben de güvenlik yüzünden çıplak yüzmeyi es geçtik; ayrıca onun çıplak göğüsleri sadece benim gözlerim içindi. Ancak yine de denize girip kıçlarımızı dondurduk. Azgın yunuslar gibi, dev dalgaların içinde yüzüp oynaştık.

Soğuk suyun avantajı, eninde sonunda her şeyin uyuşmasıydı.

Ve eski, taş kalelerin en iyi tarafı da her odada devasa bir şömine bulunmasıydı. Büyük salondaki şöminenin önünde serili duran tavşan postundan yapılmış bir halının üzerine oturup ısındık. Olivia, ateşin ısısıyla saçlarını kuruttu ve ben de yansıyan alevlerle koyu bir menekşe rengine bürünen gözlerini seyrettim.

Akşam yemeğinde taze ekmek ve güveç yedik.

O gece, dev bir antika yatakta, yıldızların manzarası eşliğinde, Olivia kucağıma oturarak yavaş ve kendinden emin hareketlerle penisime sürtündü. Kefareti bulmuş bir günahkâr gibi ona baktım. Pencerelerden süzülen ay ışığı, tenini büyülü bir şekilde ışıldatıyordu. Lanet olsun, çok güzeldi. Ağlayabilirdim.

Ama ağlamadım. Çünkü hayranlığımı göstermenin çok daha farklı, daha iyi yolları vardı.

Yatakta doğrularak omuzlarına sarıldım. İçine tamamen gömülmüş bir halde, sırtını ileri doğru yönlendirdim; üst bedeninin tüm ağırlığı ellerimdeydi. Ardından dudaklarımı göğsüne bastırdım, dudaklarımı, dişlerimi ve dilimi kullanarak o yumuşak kürelerle seviştim. Onlara tapındım.

Olivia inledi ve vajinası etrafımda kasıldı. Olağanüstüydü.

Polo maçının olduğu günden beri aramızda bir şeyler değişmişti. Daha derin, daha yoğundu... Bunu ikimiz de

hissediyorduk, biliyordum ama bu konuda konuşmamıştık. Henüz.

Olivia'nın kalçası daireler çizdi ve hayalarım gerildi. Onu kaldırarak yüz yüze gelmemizi sağladım. Ellerimle omuzlarını kavrayarak onu sertçe becerdim. Birlikte geldik, birbirimize tutunarak, inleyerek, küfrederek...

Bu duvarların akustiği saraydakiler kadar iyi değildi... Ama çok yakındılar.

Ertesi gün geri dönerken, erken bir akşam yemeği için bir barda mola verdik. Pastırmalı sandviçleri ve iyi viskisiyle bilinen salaş bir yerdi. Plansız bir mola olduğu için, güvenlik bizden önce içeri girip ortalığı kolaçan etti ve biz yemeğimizi yerken yakınımızda kaldı.

Sonrasında masadan kalkarken Henry, odanın karşısındaki bir sarışına gözlerini kısarak baktı ve parmağını dudağına bastırarak kıza doğru çevirdi. "Bu kızı tanıyorum. Bu kızı nereden tanıyorum?"

"Titebottum,"* dedim.

"Evet, kesinlikle öyle. Ama bunu Olivia'nın önünde söylemiş olmana çok şaşırdım."

Olivia bir açıklama bekleyerek kollarını kavuşturdu. Kardeşime bakıp güldüm, çünkü tam bir aptaldı.

"Bu onun adı," diye açıkladım her ikisine de. "Leydi Von Titebottum'un kızı, küçük olan... Penelope."

Henry parmaklarını şaklattı. "Evet, o. Onunla birkaç yıl önce Baron Fossbender'ın evindeyken tanışmıştım. Hâlâ üniversitedeydi."

* İngilizcedeki sıkı kalçalar anlamına gelen "tight bottom" ile aynı şekilde okunuyor. (ç.n.)

Penelope'nin ardından gözlüklü, uzun saçlı bir esmer geldi. Hemen ekledim. "Ve bu da ablası... Sarah, sanırım."

Biz kapıya doğru ilerlerken Penelope, Henry'i fark etti ve yüzündeki ifadeye bakılırsa onun kim olduğunu hatırlamakta hiçbir sıkıntı çekmediği belliydi. "Henry Pembrook! Çok uzun zaman oldu, nasılsın?"

"İyiyim, Penelope."

Sarah ve Penelope çabucak reverans yaptılar, ardından Penelope, Henry'e doğru dramatik bir şekilde kaşlarını çattı. "Buraya gelip de beni aramadığını söyleme sakın! Seni asla affetmem."

Henry sırıttı. "Bizimle birlikte gel. Hatamı telafi ederim."

Penelope hafife dudak büktü. "Yapamam. Annem şehirden nefret ediyor; çok gürültülü, çok kalabalık."

"Ayrıca eve akşam yemeği götürmemiz gerekiyor. Şimdi onu alıyoruz," dedi Sarah yumuşak, neşeli bir sesle. Deri kapaklı bir kitabı göğsüne bastırmıştı.

"Ne okuyorsun?" diye sordu Olivia.

Kız gülümsedi. "*Akıl ve Tutku.*"

"Birinci kez," diye söylendi Penelope. "Ayrıca normal bir insan gibi de okumuyor, doğum gününde ona bir e-kitap okuyucu aldım ama kullanmıyor! Tüm kitapları parçalanmak üzere olan şu omuz çantasında taşıyor."

"E-kitap okuyucu aynı şey değil, Penelope," diye açıkladı Sarah sessizce.

"Kitap, kitaptır," diyerek omuz silkti Henry. "Sadece... Kelimelerden ibarettir. Öyle değil mi?"

Sarah'nın yanakları kızardı; neredeyse mora döndü. Yine de erkek kardeşime acırcasına başını salladı. Kitabı açarak onun yüzüne doğru tuttu. "Kokla."

Bir süre sonra, Henry eğildi ve şüpheli bir tavırla sayfaları kokladı.

"Ne kokusu alıyorsun?" diye sordu Sarah.

Henry bir kez daha kokladı. "Eski... Kokuyor."

"Kesinlikle!" Sarah, sayfaların kokusunu derin derin içine çekti. "Kâğıt ve mürekkep, eşi benzeri yoktur. Yeni bir kitaptan daha iyi kokan tek şey eski bir kitaptır."

Birisi barın arkasındaki bardakları yere düşürdü ve şiddetli bir parçalanma sesi tüm odanın içinde yankılandı. Sarah Von Titebottum donup kaldı; teni, elinde tuttuğu sayfalardan bile daha beyaz bir hale geldi.

"Leydi Sarah," diye sordum, "iyi misiniz?"

Cevap vermedi.

"Sorun yok," diye fısıldadı kız kardeşi ama sanki onu duymuyormuş gibiydi.

Henry avcunu Sarah'nın koluna bastırdı. "Sarah?"

Sarah sanki uzun zamandır nefes almıyormuş gibi hızlı hızlı soludu. Sonra gözlerini kırpıştırarak etrafına baktı; biraz paniklemiş gibiydi.

"Beni affedin. Gürültü yüzünden... Ürktüm." Elini göğsüne bastırdı. "Biraz hava alacağım. Seni dışarıda beklerim, Pen."

Tam o sırada bir garson sipariş ettikleri yemeği getirdi. Penelope, garsondan yemeği arabaya kadar getirmesini rica etti ve sonra bizimle vedalaştı.

Kapıdan çıkarken Henry'e, "Beni ara! Unutma," diye hatırlattı.

Henry, "Ararım," diyerek el salladı. Sonra iki kız kardeşin arkasından baktı. "Tuhaf bir minik ördek, değil mi?"

"Kim?" diye sordum.

"Leydi Sarah. Yazık... Bir keşiş gibi giyinmeseydi güzel olabilirdi."

Olivia, kınayan bir anne tavuk gibi dilini şaklattı. "Bir keşiş gibi görünmüyordu, seni pislik. Belki de meşguldür

ve görünüşü için harcayacak vakti yoktur. Bunu anlayabiliyorum." Ağız sulandırıcı, minik bedenini işaret etti. "İster inan ister inanma ama gerçek hayatta böyle görünmüyorum."

Kolumu beline doladım. "Saçmalık... Ne giyersen giy çok güzelsin." Sonra kulağına fısıldadım. "Özellikle de hiçbir şey giymiyorken."

"Yine de," dedi Henry kapıya doğru ilerlerken, "Bayan Akıl ve Tutku'nun uzun eteğinin altında neler olduğunu görmeye bir itirazım olmazdı. Titebottum gibi bir isme sahipken, manzara mükemmel olmalı."

Yirmi Birinci Bölüm

Nicholas

Annem bir keresinde bana zamanın rüzgâr gibi geçtiğini söylemişti. Ne kadar uğraşsan da ne kadar istesen de onu tutamazdın, yavaşlatamazdın.

Gri şafağın sessizliğinde Olivia yanımda uyurken, kelimeleri zihnimde yankılandı.

Dört gün. Hepsi bu kadardı. Zaman, bir kitabın sayfalarını çevirmek kadar hızla uçup gitmişti. Muhteşem günlerdi; kahkahalarla, öpücüklerle, inlemelerle, iç çekişlerle, hayal bile edebileceğimden çok daha fazla zevkle doluydu.

Geçen ay boyunca, Olivia ve ben birlikte geçirdiğimiz zamandan fazlasıyla keyif aldık. Şehirde bisikletle gezdik; elbette korumalar da yakın takipteydi. İnsanlar el sallayıp adımızı seslendiler. Ona ne kadar güzel bir kız olduğunu söylediler. Göl kenarında piknikler yaptık ve diğer mülklerimize geziler düzenledik. Olivia'nın tatlı sesi eski koridorlarda sevinçle yankılandı. Ona ata binmeyi öğrettim ama o bisiklete binmeyi tercih etti. Birkaç kez Henry ve benimle birlikte atış talimine geldi.

Olivia ve büyükannemin iletişim kurmasını gerektirecek pek fazla neden yoktu ama bir araya geldiklerinde, Kraliçe ona son derece medeni davranıyordu. Fakat bir pazar günü Olivia çörek pişirdi. New York'tan ayrıldığından beri ilk kez bir şeyler pişiriyordu ve bundan son derece keyif almıştı. Kendi tarifi olan bademli ve kızılcıklı çöreklerden pişirdi. Ancak büyükannem tadına bakmayı bile reddetti.

Ve o zaman ondan birazcık nefret ettim.

Ama bu tek karanlık an, birlikte geçirdiğimiz binlerce muhteşem anı sayesinde gölgede kaldı.

Ve şimdi zamanımız tükenmek üzereydi.

Bir süredir –aylardır– aklımda bir fikir vardı ama gelişmesine izin vermemiştim. Şu ana kadar.

Yan tarafıma dönerek Olivia'nın pürüzsüz kolundan omuzlarına kadar öpücükler kondurdum ve burnumu boynuna gömdüm. Sesinde bir gülümseme ile uyandı. "Günaydın."

Dudaklarımı kulağına götürdüm. Ve fikrimi dile getirdim. "New York'a geri dönme. Kal."

Cevabı kısa bir süre sonra geldi. Fısıltıyla. "Ne kadar süreliğine?"

"Sonsuza kadar."

Kollarımın arasında yavaşça döndü; lacivert gözleri aklımdan neler geçtiğini öğrenmek istercesine yüzümü inceliyordu. "Büyükannenle konuştun mu? Sen... Duyuru yapmayacak mısın?"

Zorlukla yutkundum. "Hayır. Duyuruyu iptal etmek mümkün değil. Ama düşünüyordum da... Düğünü bir yıllığına erteleyebilirim. Ya da iki. Tüm o zamanı birlikte geçiririz."

Olivia irkildi. Ve gülümsemesi solup gitti.

Ama devam ettim, onun anlamasını sağlamaya çalıştım.

"Winston, listedeki kadınları araştırabilir. Belki içlerinden biri bizim sahip olduğumuz şeye sahiptir. Ben... Onunla bir anlaşmaya varabilirim."

"Mantık evliliği," dedi Olivia mesafeli bir sesle.

"Evet." Yanağını kavrayıp gözlerinin benimkilerle buluşmasını sağladım. "Yüzyıllardır yapılıyor çünkü işe yarıyor. Ya da belki... Ezzy ile evlenebilirim. Bu her şeyi onun için... Bizim için de kolaylaştırır."

Olivia'nın bakışları tavana doğru kaydı ve elleri saçlarını çekiştirdi. "Tanrı aşkına, Nicholas."

Sesimde çaresizlik vardı. "Sadece bir düşün. Bu fikre hiç şans tanımıyorsun bile."

"Benden ne istediğine dair bir fikrin var mı?"

Öfke, sesimi soğuklaştırdı. "Senden kalmanı istiyorum. Burada. Benimle birlikte."

Ve Olivia'nınki alev aldı. "Evet, kalayım ve senin başka biriyle evlendiğini tüm dünyaya duyurmanı izleyeyim. Kalayım ve senin partilere, öğle yemeklerine başka biriyle gitmeni; onunla fotoğraflar çektirmeni izleyeyim. Kalayım ve senin... Ona annenin yüzüğünü vermeni izleyeyim."

Yüzümü buruşturdum.

Olivia beni itip geri çekildi ve yataktan kalktı. "Tam bir pisliksin!"

Kitaplığa doğru ilerledi ama yataktan fırlayıp hemen peşine düştüm. Onu göğsüme çekip kollarımın arasına aldım, elim saçlarının arasında, kısık sesim ise kulağındaydı.

"Evet, ben kahrolası bir pislik ve piçim. Ama dayanamıyorum. Senin bir okyanus ötede olman düşüncesine katlanamıyorum. Seni bir daha asla görmeme, sana asla

dokunmama ya da sarılmama düşüncesine katlanamıyorum."

Gözlerimi kapatıp alnımı Olivia'nın şakağına bastırdım ve kokusunu içime çektim. Onu çok sıkı tutuyordum ama tutuşumu gevşetemeyecek kadar çaresizdim. "Seni seviyorum, Olivia. Seni seviyorum. Ve bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Gitmene nasıl izin vereceğimi bilmiyorum."

Olivia titremeye başladı. Ve sonra yüzünü ellerinin arasına alarak hıçkırıklara boğuldu.

Onu yalnız bırakmalıydım. Bir şeyler... Hissetmeye başladığım an uzaklaşmalıydım. Onu yanımda tutmaya hakkım yoktu. Bu, şimdiye dek yaptığım en acımasızca şey olacaktı.

Olivia kollarımın arasında dönerek yüzünü göğsüme bastırdı ve beni gözyaşlarıyla ıslattı. Ona sıkıca sarılıp saçlarını okşadım. "Ağlama, aşkım. Şişşt... Lütfen, Olivia."

Kırgın gözler bana baktı. "Ben de seni seviyorum."

"Biliyorum." Yüzünü okşadım. "Sevdiğini biliyorum."

"Ama yapamam..." Sesi titredi. "Eğer burada kalırsam, seni izlemek zorunda kalırsam... Bu diri diri yanmak gibi olur, parça parça; ta ki benden... Bizden geriye hiçbir şey kalmayıncaya kadar."

Kaburgalarım, sanki bir yılan bedenime dolanmış gibi sıkıldı ve her nefes ağrılı bir hale geldi.

"Bunu sana sormaya hakkım yoktu, Olivia." Gözyaşlarını sildim. "Lütfen, ağlama artık. Lütfen... Unut. Söylediğim her şeyi unut. Sadece..."

"Geriye kalan zamanımızın tadını çıkaralım," diye tamamladı yumuşak bir sesle.

Burnunun kemerini okşadım. "Aynen öyle."

Olivia

Kraliçe'nin ofisinin dışında bekledim. Sekreteri Christopher, Kraliçe'nin bugün beni göremeyeceğini söyledi ama yine de bekledim. Çünkü bunu yapmak zorundaydım, denemek zorundaydım.

Hızlı ve çevik bir halde odaya girdiğinde, "Sizinle konuşmam gerek," dedim.

Bana bakmadı bile.

"Çok önemli."

Yanımdan geçip ofisinin kapısına doğru ilerledi.

"Majesteleri, lütfen!"

Sonunda durup başını çevirdi ve dudaklarını bükerek bana baktı. Belli ki Christopher denen adamın telepatik güçleri vardı; çünkü Kraliçe ofisine girerken, tek bir kelime etmeden kolunu kaldırdı ve bana içeri girmem için işaret etti.

Ne kadar konuşmama izin vereceğini bilmiyordum, bu yüzden kapılar kapanır kapanmaz hemen konuya daldım.

"Nicholas'ın daha fazla zamana ihtiyacı var."

Kraliçe'nin sözleri kısa ve netti. "Zaman, durumu daha iyi bir hale getirmeyecek."

"Henüz hazır değil."

Kraliçe, masasının arkasına geçerek üzerindeki kâğıtları inceledi. "Elbette hazır. O, bunun için doğdu."

"Ama bunu istemiyor."

"Ama yapacak. Çünkü Nicholas onurlu biridir; ayrıca bu onun görevi."

"Onu seviyorum!"

Bu, Kraliçe'nin durmasına neden oldu. Bir parça kâğıdı tutan eli duraksadı ve yüzü yavaşça yukarı kalkarak gözlerimle buluştu.

Ve ardından, yüzündeki ifade yumuşadı, gözlerinin ve

dudaklarının etrafındaki çizgiler silinerek daha nazik görünmesini sağladı. Tıpkı bir büyükanne gibi.

"Evet, sana inanıyorum. O da seni seviyor, biliyorsun. Sana baktığında... Babası da annesine aynı şekilde bakardı; sanki dünyanın sekizinci harikasına bakıyormuş gibi. Bu son aylarda, Nicholas bana babasını öyle çok hatırlattı ki sanki oğlum tam karşımda duruyormuş gibiydi."

Şöminenin karşısındaki koltuğu işaret etti. "Otur."

Kraliçe karşımdaki minderli sandalyeye yerleşirken, koltuğa dikkatlice oturdu. "İkinci bir çocuğum oldu; Thomas'tan sonra... bir kızdı. Nicholas bunu sana söyledi mi?"

"Hayır," diye cevap verdim, öfkem yavaş yavaş kaybolurken.

"Hastalıklı, güzel bir canlıydı. Kalp rahatsızlığıyla doğdu. Dünyanın dört bir yanından uzmanlar, doktorlar getirdik. Edward üzüntüden aklını kaçırdı. Onu kurtarmak için tacımdan bile vazgeçebilirdim... Ama yapılacak hiçbir şey yoktu. Doktorlar bir ay bile yaşayamayacağını söylediler. Ama altı ay hayatta kaldı."

Kraliçe bir an için hatıralarda kaybolmuş gibi göründü. Sonra gri gözlerini kırpıştırarak hayal âleminden çıktı ve şu ana, bana geri döndü.

"Umut etmenin acımasızca olduğunu işte o zaman öğrendim. Dürüstlük, doğruluk acımasızca görünebilir ama sonuçta, bu bir lütuftur." Ve ardından sesi bir çelik gibi sertleşti. "Seninle torunum arasında bir gelecek için umut yok. Hem de hiç. Bunu kabul etmelisin."

"Yapamam," diye fısıldadım.

"Mecbursun. Kanun son derece açık."

"Ama siz kanunu değiştirebilirsiniz. Bunu bizim için yapabilirsiniz... *Onun* için."

"Hayır, yapamam."

"Siz kraliçesiniz!"

"Evet, öyle. Sizin ülkenizin de bir başkanı var. Başkanınız yarın çıkıp da seçimlerin artık dört yılda bir değil de sekiz yılda bir yapılacağını açıklasaydı ne olurdu? Hükümet ne yapardı? İnsanlarınız ne yapardı?"

Ağzımı açtım... Ama hiçbir şey çıkmadı.

"Değişim zaman alır ve istemekle olur, Olivia. Wessco'da bu tür bir değişimi isteyen kimse yok. Ve olsaydı bile şimdi zamanı değil. Hükümdarlar bile kanuna tabidir. Ben, Tanrı değilim."

"Hayır," diye bağırdım; kendimi tamamen kaybetmek üzereydim. "Sen bir canavarsın. Bunu ona nasıl yaparsın? Benim hakkımda neler hissettiğini bilmene rağmen onu bunu yapmaya nasıl zorlarsın?"

Kraliçe pencereye dönerek dışarı baktı. "Bir annenin çocuğunu gömmesi, ölümü gerçekten istemesine neden olan tek şeydir... Sırf çocuğunu tekrar görebilme umuduyla. Thomas atlatmama yardımcı oldu. Çünkü bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ama onu ve Calista'yı gömmek zorunda kaldığımda, beni kurtaran Nicholas ve Henry oldu; çünkü onların bana daha çok ihtiyacı vardı. Yani beni bir canavar olarak düşünmek istiyorsan, buna hakkın var. Belki de öyleyim. Ama bana inan, o çocuklar için *yapmayacağım* şey yoktur."

"Hayatlarını yaşamalarına izin vermek dışında. İstedikleri kişiyle evlenmelerine izin vermek dışında."

Kraliçe başını sallayarak benimle alay etti. "Eğer ben bir canavarsam, sen de saf ve bencil bir kızsın."

"Nicholas'ı sevdiğim için mi? Onunla birlikte olmak ve onu mutlu etmek istediğim için mi? Beni *bencil* yapan şey bu mu?"

Konferans salonundaki bir profesör gibi çenesini ha-

vaya kaldırdı. "Sen halkın içinden geliyorsun; bunu bir eleştiri olarak söylemiyorum. Halk tabakasından gelenler, dünyaya tek bir açıdan bakarlar. Yüz yıl sonra kimse adınızı hatırlamaz. Kumsaldaki kum taneleri gibi birbirinizden ayırt edilmeniz imkânsızdır.

Kraliyet ailesindekiler ise dünyayı miras prizmasından görürler. Nicholas'a sor; sana aynı şeyi söyleyecektir. Geriye ne bırakacağız? Nasıl hatırlanacağız? Çünkü küfür de yesek, saygı da görsek; *biz* hatırlanacağız. Nicholas bir lider. İnsanlar onu kendiliğinden takip ederler; bunu görmüş olmalısın."

Logan'ı, Tommy'i ve James'i düşündüm; Nicholas'ı nasıl koruduklarını... Bunu sadece işleri olduğu için değil, istedikleri için yapıyorlardı.

"Nicholas kral olduğunda, milyonlarca insanın hayatını düzeltecek. Ülkemizi yeni bir yüzyıla taşıyacak. Dünyayı değiştirmesi bile mümkün, Olivia. Ve sen onu bundan mahrum edeceksin; ne için? Birkaç yıl sürecek olan kendi mutluluğun için mi? Evet, çocuğum; benim kitabımda bu seni bencil biri yapar."

Kendime hâkim olmaya çalıştım ama öfkeme yenik düşerek ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Çünkü bununla nasıl tartışılırdı?

"Yani bu kadar mı?" diye sordum yenik bir halde. "Hiç yolu yok mu?"

Kraliçe cevap verdiğinde ne kızgın ne de acımasızdı. Sadece... Kararlıydı.

"Hayır, yok."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve sonra başımı kaldırdım. "Öyleyse söyleyecek bir şey kalmadı. Benimle konuştuğunuz için teşekkürler."

Ayağa kalktım ve odadan çıkmak için arkamı döndüm

ama elimi kapıya uzattığımda kraliçe arkamdan seslendi. "Evet?" diyerek ona döndüm.

"Son aylarda seni izledim. Çalışanlarla, insanlarla, Henry ve Nicholas ile nasıl olduğunu gördüm. Seni gördüm." Bu açıdan, bu ışık altında bakıldığında Kraliçe'nin gözleri pırıl pırıl görünüyordu. Neredeyse parıldıyordu. "Tanıştığımız gün senin işe yaramaz olduğunu söyleyerek yanılmışım. Eğer durumlar farklı olsaydı, sen, canım... Harika bir aday olurdun."

Boğazım düğümlendi ve gözlerim yaşlarla doldu. Bu çok komikti... Övgü konusunda cimri olan insanların övgü yapması çok daha anlamlıydı.

Başımı eğdim ve dizlerimi bükerek yavaşça mükemmel bir reverans yaptım. Günlerdir pratik yapıyordum. Ve karşımda duran kadın da olduğu her şey için –bir kraliçe, bir anne, bir büyükanne– bu saygıyı ve onuru hak ediyordu.

Kapı arkamdan kapandıktan sonra derin bir nefes aldım. Çünkü şimdi ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Yirmi İkinci Bölüm

Nicholas

Yaz Şenliği'ne doğru, günler her zaman çılgın aktiviteler ve planlamalarla dolu olurdu. Havada bir gerginlik vardı; çünkü yapılması gereken her şey bir sülük gibi üzerinize yapışırdı.

Dünyanın her yerinden ruhani liderler ve devlet adamları gelirdi ve hepsi sarayda ağırlanırdı. Kraliyet ailesi ile fotoğraf çekimleri ve röportajlar yapılırdı. Kıyamet günü yaklaşırken, bu organize kaos da patlamak üzere olan bir yanardağın çıkardığı sesler gibi gitgide büyürdü.

Her yıl yaptığım gibi, yüzüme yerleştirdiğim tebessüm ve zihnime kilitlediğim sözcüklerle bu kargaşayı atlattım. Ama son yirmi dört saat özellikle zordu. Tüm doğru şeyleri söyledim, benden beklenen her şeyi yaptım ama sanki omuzlarıma ağır ve boğucu bir örtü serilmiş gibiydi.

Yas tutmak gibiydi... Ebeveynlerimin ölümünü takip eden günlerdeki gibi. Bedenimdeki her hücreye baskı yapan ezici kedere rağmen, başımı dik tutup devam etmek zorundaydım.

Bu akşam eğlenmeye, gerçekten keyif almaya kararlıydım. Olivia hiç gerçek bir balo görmemişti. Ve vereceği tepkinin tadını çıkarmak istiyordum; yüzünde belirecek gülümsemenin, gözlerinde ışıldayacak hayret pırıltısının. Bu anları, bu akşamın hatırasını zihnime kazıyacaktım; böylece Olivia gittikten sonra ortaya çıkarıp tekrar yaşayabilecektim.

Guthrie Evi'nin oturma odasında Olivia'nın gelmesini bekledim. Sonra onu sarayın ana bölümüne götürecektim ve adabı-ı muaşeret kurallarıyla ilgili son emirleri alacaktık; ardından balo başlayacaktı.

Merdivenlerin tepesinde bir kumaş sesi duydum ve aklım başımdan gitti.

Kollarını saran ama omuzlarını açıkta bırakan açık mavi, şifon ve saten karışımı bir elbise giymişti. Eski modaydı ama bir kostüm gibi görünmüyordu. Korsenin üzerinde elmas benzeri süslemeler vardı ve saten kumaş ince belini sararak tarlatanlı bir eteğin üzerine düşüyordu. Aynı değerli taşlarla tek tarafta yukarı toplanmış olan saten kumaş, altındaki açık mavi şifonu gözler önüne seriyordu. Olivia'nın saçları, aralardan göz kırpan elmas taraklarla şaşaalı bir topuz yapılmıştı.

Fergus yanıma geldi ve yaşlı kurt resmen iç çekti. "Bir melek gibi görünüyor."

"Hayır," dedim, Olivia son basamağa geldiğinde. "Bir kraliçe gibi görünüyor."

Önümde durdu ve bir an için sadece birbirimize baktık. "Seni askeri üniforma içinde hiç görmemiştim," dedi, aç gözleriyle beni tepeden tırnağa incelerken. "Bu yasadışı olmalı."

"İltifat yağdırması gereken kişi benim." Zorlukla yutkundum. Onu istiyordum; hem de her şekilde. "Nefes kesici görünüyorsun, aşkım. Sonsuza dek bu elbisenin içinde

kalmanı mı, yoksa onu hemen üzerinden çıkarıp atmak mı istediğime bir türlü karar veremiyorum."

Olivia güldü. "Hayatımda aldığım en iyi iltifattı."

Leziz, küçük kulak memelerinden basit, zarif pırlantalar sarkıyordu ama boğazı boştu, tam da stilistten istediğim gibi. Cebime uzandım ve küçük kare bir kutu çıkardım. "Sana bir hediyem var."

Daha kutunun içindekini görmeden yüzü kızardı. Ve sonra, kutunun kapağını açtığımda, soluğu kesildi.

Yüzlerce elmas ve safirle işlenmiş bir kar tanesiydi. Elmaslar, Olivia'nın teni gibi berrak ve pürüzsüzdü; safirler ise gözleri gibi parlak ve koyuydu.

Olivia'nın ağzı açık kaldı. "Bu... Muhteşem." Kutunun içindeki kadife zemine dokundu ama kolyeye elini sürmedi; sanki dokunmaya korkuyormuş gibiydi. "Bunu alamam, Nicholas."

"Elbette, alabilirsin." Kelimeler sertçe, neredeyse acımasızca çıktı. "Onu kendim tasarladım, özel olarak yaptırdım." Kolyeyi kutudan çıkardım ve Olivia'nın arkasına geçip ipek kurdeleyi boynuna bağladım. "Tüm dünyada sadece bir tane var; tıpkı senin gibi."

Ensesine bir öpücük kondurdum, sonra da omzuna.

Olivia bana dönüp elimi tuttu. "Nicholas, düşünüyordum da..."

"Hadi gidelim, Çifte Kumrular; geç kaldık." Abisi gibi tepeden tırnağa askeri üniforma içinde olan Henry bileğine vurdu. "Daha sonra birbirinizin üzerine salya akıtmak için bolca vaktiniz olacak."

One eğilip Olivia'nın yanağını öptüm. "Cümleni bu gece tamamlayabilirsin."

Konuşma, müzik ve birbirine vuran kadeh sesleri bir duman gibi kapının altından sızarken balo salonunun girişinde toplandık. Kuzenlerim buradaydı; Marcus ve ailesi. Kısacık süren selamlaşmanın ardından benden uzağa kaçmışlardı; ben de aynısını yaptım. Ayrıca onların yakın olduğu içeceklerden de uzak durdum... Ne olur ne olmaz.

Bridget, ortaokuldaki bir sosyal aktivite grubunun başkanı gibi kıkırdayarak ellerini çırptı. "Bir kez daha, her ihtimale karşı, ilk olarak Kraliçe anons edilecek, onu takiben Prens Nicholas ve ardından da Bayan Hammond'a eşlik edecek olan Prens Henry." Kardeşime döndü. "Herkes ayakta olacak; bu yüzden Bayan Hammond'ı duvarın yanındaki işaretli noktaya kadar götüreceksin, sonra da abinin yanına geri döneceksin. Herkes anladı, değil mi?"

"Evet, Bridget," diye sızlandık Henry ile aynı anda.

Kapıların ardından trompet sesleri yükseldiğinde Bridget neredeyse aklını kaybediyordu. "Ah, işte beklenen işaret. Yerlerinize, lordlarım ve leydilerim, yerlerinize!" Olivia'nın yanında durarak kolunu sıktı. "Bu çok heyecan verici!"

O uzaklaştıktan sonra Olivia gülmeye başladı. "Ondan gerçekten çok hoşlanıyorum."

Sonra kardeşimin yanındaki yerini aldı. Bunu konuşmuştuk, Henry'nin ona eşlik etmesi, beklentiler, gelenekler hakkında... Ama şimdi burada durmak, hepsi çok saçma geliyordu.

Aptalca.

Arkamı dönüp kardeşimin omzuna vurdum. "Hey."

"Evet?"

"Benimle değiş."

"Ne değiştireyim?" diye sordu Henry.

Parmağımla işaret ettim. "Yerlerimizi."

Başını ileri uzatarak büyükannemizin sırtına baktı.

"Büyükannemi takip etmen gerekiyor. Kabul sırasında onun hemen arkasında yer almalısın."

Omuz silktim. "Arkasına bakmaz. Sen onun yanında duruncaya kadar anlamayacak; sonra da akışına bırakacak. Konuklarla selamlaşmayı becerebilirsin; sana inanıyorum."

"Ama bu, protokole aykırı," diye alay etti Henry, çünkü zaten evet diyeceğini biliyordum.

Bir kez daha omuz silktim. "Siktir et."

Henry kıkırdadı ve gururlu gözlerle bana baktı. "Kardeşimi bir isyancıya dönüştürdün, Olive." Olivia'nın eline vurdu. "Aferin." Sonra benimle yer değiştirdi.

Olivia'nın kolu benimkine dolandı ve bacağı benimkine değdi.

"Bu daha iyi," diyerek iç çektim. Çünkü o her zaman benim yanıma aitmiş gibiydi.

Balo tüm hızıyla devam ediyordu. Herkes eğleniyordu, müzik geçmiş yıllara göre daha keyifliydi; orkestra, popüler müziği klasik müzikle karıştırarak yeni bir yorum getirmişti. İnsanlar dans ediyor, yiyor, içiyor, kahkahalar atıyordu ve ben de odanın bir köşesinde durmuş seyrediyordum.

Onu izliyordum.

Çok garip bir duyguydu, Olivia'ya bakarken göğsüme yerleşen bu mutluluk hissi. Sanki bunu tüm hayatı boyunca yapmış gibi, bunu yapmak için doğmuş gibi elçilerin, liderlerin ve asillerin eşleriyle sohbet ederken güvenle hareket etmesi içimi gururla doldurdu. Ama sonra gideceğini hatırladığımda kaçınılmaz bir acı hissettim. Sadece birkaç gün sonra, gitmiş olacaktı; onu kaybedecektim, sonsuza dek.

"İyi misin, Nicky?" diye sordu Henry endişeli bir sesle. Yanıma yaklaştığını görmemiştim ve ne zamandır yanımda olduğunu bilmiyordum.

"Hayır, Henry," dedim, benimkine hiç benzemeyen bir sesle. "İyi olduğumu sanmıyorum."

Henry başını salladı, sonra kolumu sıkıp sırtıma hafifçe vurdu; bana destek olmaya, güç vermeye çalışıyordu. Elinden gelen tek şey buydu, çünkü ona aylar önce de söylemiş olduğum gibi... Biz neysek oyduk.

Duvardan uzaklaştım ve orkestra şefinin yanına gittim. Başlarımızı eğip birkaç saniye konuştuk. Adam isteğimi hevesle kabul ettiğinde, Olivia'ya doğru ilerledim. Şarkının açılış notaları odanın içinde süzülürken yanına ulaştım.

Ve elimi uzattım. "Benimle dans eder misiniz, Bayan Hammond?"

Yüzünde önce anlayış ve sonra da... Hayranlık belirdi. O çok sevdiği ama dans etme fırsatı bulamadığı balo şarkısıydı: "Everything I Do".

Olivia başını eğdi. "Hatırladın."

"Her şeyi hatırlıyorum."

Elini tutup onu dans pistine doğru yönlendirdim. Tüm odanın ilgisini üzerimize çektik. Dans etmekte olan çiftler bile durup bize doğru döndü.

Onu kollarıma alıp yönlendirirken, Olivia gergin bir şekilde fısıldadı. "Herkes bize bakıyor."

İnsanlar tüm hayatım boyunca bana bakmıştı. Bu, ne kadar rahatsız edici olsa da kabul ettiğim ve katlandığım bir şeydi.

Şu an dışında.

"İyi."

Sabahın erken saatlerinde, şafaktan önce, Olivia'nın içinde –üstünde– hareket ettim. Birbirimize sadece bir nefes kadar uzaktık; kalçamın her uzun ve yavaş hareketiyle sıcak bir zevk dalgası bizi esir aldı. Bu, kelimenin en gerçek ve saf haliyle sevişmekti.

Düşüncelerimiz, bedenlerimiz, ruhlarımız bize ait değildi. Birbirlerine karışıp yeni ve mükemmel bir şey haline geldiler. Yüzünü tutarak onu öptüm; dillerimiz birbirine dolanıyor, kalplerimiz eş zamanlı olarak atıyordu. Omurgamda bir kıvılcım çaktı, yaklaşmakta olan yıkıcı orgazmın habercisi bir elektrik akımı tüm bedenimi karıncalandırdı. Ama vakti gelmemişti... Henüz bitmesini istemiyordum.

Kalçam yavaşladı ve leğen kemiğim Olivia'nınkine, en derinine dokunarak onunla birleştiğim noktaya değdi.

Elini çenemde hissettim ve gözlerimi açtım. Kolyeyi hâlâ takıyordu, kolye ay ışığında parlıyordu ama Olivia'nın gözleri kadar parlak değildi.

"Bana bir daha sor, Nicholas."

İçimde bir umut doğdu. Kutsal, güzel, heyecan verici bir umut.

"Kal."

Yumuşak dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ne kadarlığına?"

Yalvarış dolu sesim kısık ve sertti. "Sonsuza dek."

Olivia gözlerimin içine baktı ve başını hafifçe sallayarak gülümsedi. "Evet."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Olivia

Ertesi sabah, Nicholas'ın ayakları yerden kesilmiş gibiydi. İkimiz de çok heyecanlıydık. Öpüşüyor ve gülüşüyorduk; ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk. Çünkü bugün yeni bir gündü. Bu ifadeyle ne demek istendiğini daha önce hiç anlamamıştım. Yani her gün "yeni bir gün" değil miydi? Ama şimdi anlıyordum. Çünkü geleceğimiz –o gelecek bizim için ne getirirse getirsin– bugün başlıyordu.

Ve Nicholas ile ben o geleceğe doğru birlikte yol alıyorduk.

Nicholas'ın odasında kahvaltı yaptık. Birlikte uzun bir duş aldık ki bu birçok yönden ateşliydi. Sonunda kıyafetlerimizi giydik ve öğleden sonra dışarı çıkmak üzere hareket geçtik. Nicholas beni tekrar bisikletle dolaşmaya götürmek istedi. Ama aşağıya indiğimizde, Nicholas'ın tabiriyle "Siyah Takımlıların Başı" olan Winston bizi bekliyordu.

Bana hiç bakmadan, Nicholas'a, "Konuşmamız gereken bir konu var, Majesteleri," dedi.

Nicholas başparmağıyla yavaşça elimin arkasını okşadı. "'Tam da dışarı çıkmak üzereydik, Winston. Bekleyebilir mi?"

"Korkarım ki hayır. Son derece acil."

Nicholas iç çekti.

Ve ben de yardımcı olmaya çalıştım. "İşin bitene kadar kütüphanede takılırım."

Nicholas başını salladı. "Pekâlâ." Dudaklarımı yumuşak bir şekilde, hızlıca öptü ve sonra işlerini halletmeye gitti.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra, hâlâ görkemli saray kütüphanesindeydim. Limon cilası gibi kokan parlak ahşabıyla, yaldızlı başlıklara ve deri kapaklara sahip olan eski kitaplarla dolu raflarıyla iki katlı bir kütüphaneydi. İçinde yazanları okumadan, *Akıl ve Tutku* kitabının bir kopyasının sayfalarını karıştırdım.

"Artık sizin için hazırız, Bayan Hammond."

Başımı hızla yukarı kaldırdım ve ellerini arkasında birleştirmiş olan Winston'ı bana bakarken yakaladım. "'Sizin için hazırız' da ne demek?"

Bu adamın poker yüzü efsaneydi. Ve biraz da ürkütücüydü. Rahat ağzı ve ruhsuz gözleriyle bu bir vitrin mankeninin yüzüydü. Ya da çok başarılı, çok soğuk bir kiralık katilin.

"Bu taraftan, lütfen."

Nicholas

Winston'ın yanında minicik görünen Olivia, meraklı bir yüzle odaya girdi. Gözleri, şöminenin yanındaki deri

koltukta oturan Henry'nin üzerinde gezindi; sonra odanın karşısında beni görünce gülümsedi.

"Neler oluyor?"

Kaçırmış olabileceğim bazı işaretler arayarak yüzüne baktım; şüphelenmeme neden olabilecek herhangi bir şey için... Ama hiçbir şey yoktu.

Olivia, dudaklarını kemirerek yüzümdeki boş ifadeye baktı.

Winston, masanın üzerindeki bilgisayar ekranını ona doğru çevirdi. "Bunlar, Daily Star gazetesinde çıkacak olan manşetler."

SEKSİ HAZRETLERİNİN İSTENMEYEN GİZLİ VARİSİ ASİL GENÇ KIZIN HAMİLELİĞİ DÜŞÜKLE SONUÇLANDI – TÜM DETAYLAR

Olivia'nın yüzü dehşetle çarpıldı. "Ah, Hayır! Nasıl... Nasıl öğrendiler?"

"Bunu bize sizin açıklayabileceğinizi umuyorduk, Bayan Hammond," dedi Winston. "Onlara söyleyen siz olduğunuza göre."

Bunu, sorgulamayı Winston'ın yapmasına izin vermeyi kabul etmiş olmaktan nefret ediyordum.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Olivia bana doğru dönerek. "Nicholas?"

Winston bir kâğıt parçasını ileri doğru kaydırdı ve Olivia kâğıdı dikkatlice inceledi. "Ne... Nedir bu?"

New York'taki kahve dükkânı ve daire için beş ay önce gelmiş olan bir haciz belgesiydi.

İpoteğin tamamı geçen hafta ödenmişti.

"Anlamıyorum. Ellie ile daha dün konuştum; hiçbir şey söylemedi." Olivia bana doğru bir adım attı. "Nicholas, böy-

le bir şey yapabileceğime gerçekten inanıyor olamazsın."

Bu düşünce karşısında midem isyan etti ama su götürmez kanıtlar benimle alay ediyordu. "Seni suçlamıyorum."

"Evet ama tam olarak beni savunduğun da söylenemez."

Kâğıdı masanın üzerinden aldım. "Bunu bana açıkla. Mantıklı bir açıklama getir." Sesim kendi kulaklarıma bile yalvarıyormuş gibi geliyordu. "Neler olduğunu anlamamı sağla."

Olivia başını iki yana salladı. "Yapamam."

Sanki omuzlarıma binmiş olan binlerce kilo ağırlık beni ikiye bölmeye çalışıyormuş gibiydi. "Seni her şey için affedebilirim, Olivia. Bunu biliyor muydun? Her şey için. Ama... Bana yalan söylenmesinden hoşlanmam."

"Yalan söylemiyorum."

"Belki de birisine yanlışlıkla söyledin. Belki bundan kız kardeşine, Marty'e ya da babana bahsettin."

Olivia geriye doğru bir adım attı. "Yani ben değilim ama ailemdeki herkes pislik, öyle mi?"

"Öyle bir şey söylemedim."

"Söylediğin şey *tam olarak* buydu."

Banka ekstresini masaya fırlattım. "On yıldır basında bu konuyla ilgili bir fısıltı bile duyulmadı. Ama sana söyledikten sadece haftalar sonra bu konu gazetelere sıçradı ve haberin çıkmasıyla aynı anda ailenin ipotek borcu ödendi. Ne düşünmem gerekiyor?"

Olivia irkilerek elini alnında gezdirdi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Sesim odada bir bomba gibi patladı. "Bana bunu yapmadığını söyle!"

Olivia gözlerimin içine bakarak çenesini havaya kaldırdı. "Bunu ben yapmadım."

Ama sonra ben hiçbir şey söylemeyince, yüzü, iskambil

kâğıtlarından yapılmış bir kule gibi yıkıldı. "Bana inanmıyorsun."

Gözlerimi kaçırdım. "Kendini benim yerime koy."

"Deniyorum." Dudakları titriyordu. "Ama ben sana inanırdım, bu yüzden bunu yapamam." Başını iki yana salladı. "Senden para koparmak istediğimi düşünmene neden olacak bir şey yaptım mı hiç?"

"Belki de para peşinde değildin... İlk başta," diye araya girdi Winston, duruşma ortasında soru sormaya hazırlanan bir avukat gibi. "Ama sonra buraya geldin ve sahip olabileceğin serveti gördün. Belki de gitme vaktin yaklaşırken, ne koparsam kardır diye düşündün."

Olivia, "Kapa çeneni!" diye bağırarak Winston'ın üzerine atıldı.

Ama onu kolundan tutarak geri çektim. "Bu kadar yeter."

Bakışlarımız buluştu; irileşmiş gözleri yalvarıyordu. Ona inanmam için yalvarıyorlardı. Ve Tanrım, ona inanmak istiyordum. Ama şüphe kalbimi sıkıştırıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Babamı arayacağım," dedi Olivia. "Size bunun bir hata olduğunu söyleyecektir."

Cebinden telefonunu çıkarıp numarayı çevirdi ve bekledi. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra başını kaldırıp endişeyle bana baktı. "Cevap yok. Denemeye devam edeceğim."

O tekrar ararken, Winston'a, "Para nereden gelmiş?" diye sordum.

"Transferin nereden yapıldığını henüz öğrenemedik ama üzerinde çalışıyoruz."

Sesim güçlü, emrediciydi. "O bilgiye ihtiyacım var, Winston. Emin olmanın tek yolu bu."

Olivia telefonu yavaşça aşağı indirdi. Ve bana, sanki

bir yabancıymışım gibi baktı. Hayır, daha da kötüsü, bir canavarmışım gibi baktı.

"Tüm yaşananlardan sonra, senin için vazgeçmeye hazır olduğum onca şeyden sonra, son beş aydır birbirimize söylediğimiz her şeyden ve birbirimiz için ifade ettiğimiz şeyden sonra... Hayatının en acı dolu sırlarından birini alıp market raflarındaki bir paçavraya satabilecek türde bir insan olup olmadığıma karar vermek için daha fazla bilgiye mi ihtiyacın var?"

Bana, durmamı, tüm bunlara bir son vermemi söyleyen bir ikaz sesi vardı. Burada, şu anda; daha fazla ileri gitmeden. Ona güvenmemek için hiçbir nedenim olmadığını söylüyordu. Bunu bana asla yapmayacağını söylüyordu. Tanıdığım Olivia'nın yapmayacağını söylüyordu.

Ama o sese kulaklarımı tıkadım. Çünkü yalan söylüyordu. Onu daha önce dinlemiştim; genç ve aptalken.

Ama bir daha yanılmayacaktım. Olivia konusunda yapamazdım. Bu, beni... Mahvederdi.

Yüzüm bir maske gibiydi; soğuk ve boş. "Evet. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

Ve Olivia, gözlerimin önünde, yumruk vurulmuş bir pencere camı gibi parçalara ayrıldı.

"Siktir git!" diye bağırarak geri çekildi. "Sana ve büyüdüğün bu yere lanet olsun. Berbat durumdasın. Bu oyunlar ve bu insanlar yüzünden mahvolmuşsun. Bunu göremiyorsun bile. Ve şu anda sana bakmaya dayanamıyorum."

"Git öyleyse!" diye bağırdım. "Kapı orada, çık dışarı! Bana bakmak bile zor geliyorsa, kahrolası New York'a geri dön!"

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz geri almak istedim. Hiçbirini kastetmemiştim. Ama kelimeler söz konusu ol-

duğunda bu mümkün değildi. Bir kez duyulduklarında, bir daha geri alınamazlardı.

Yapabilecekleri tek şey yankıydı.

Olivia'nın yüzü ölümcül bir beyaza döndü ve gözleri kapandı. Başı öne doğru eğildi ve omuzları düştü. Sanki... Bitmiş gibiydi. Sanki ona ait hiçbir şey kalmamış gibiydi.

Tüm bedenini sarsan derin bir nefes aldı ve başını bile kaldırmadan, bana bir kez olsun bakmadan arkasını dönüp kapıdan dışarı çıktı.

Tam bir dakika boyunca hiç kimse konuşmadı. Öylece durdum; onun biraz önce durduğu yerdeki boşluğa bakan bir aptal gibi.

Henry'nin sözleri sessizliği doldurdu. "Bir hata yapıyorsun." Bana bir şekilde daha büyük, daha... Farklı göründü. Daha ciddi. Bunu neden daha önce fark etmediğimi ya da neden şimdi fark ettiğimi bilmiyordum. "Ve bu çok acımasızcaydı, Nicholas, senin için bile."

Winston'a döndüm. "Paranın nereden geldiğini öğren. Şimdi."

Winston başını eğdi ve emrimi yerine getirmek için gitti.

Henry'nin gözlerini üzerimde hissettim ama arkamı dönmedim. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Fakat o aynı şekilde hissetmiyordu.

"Merhaba?" Yanıma gelip kafama vurmaya çalıştı. "Orada kimse var mı? Kimsin sen?"

"Ne saçmalıyorsun?"

"Abime benziyorsun ve onun gibi konuşuyorsun ama sen o değilsin. Onun farklı bir modelisin; röportajlarda tüm o önceden hazırlanmış, anlamsız cevapları veren kişisin. Teneke Adam."

"Seninle oyun oynayacak havada değilim, Henry."

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti.

"Gerçek abim, Olivia'nın bunu yapmayacağını, yapamayacağını bilirdi. Burasında bilirdi." Göğsüme vurdu. "Ya kendi içgüdülerine güvenmekten korkuyorsun ya da ona güvenmekten korkuyorsun ama her iki durumda da başına gelen en güzel şeyin şu kapıdan çıkıp gitmesine izin verdin. Sahip olduğumuz hayatlara bakılırsa, bunun sana bir şey ifade etmesi lazım."

Üşümüş ve uyuşmuş bir şekilde hissederek zorlukla yutkundum.

Sesim de göğsüm kadar boştu. "Eğer bunu o yapmadıysa, ne tesadüf ama! Winston daha fazla bilgi edindiğinde gerçeği öğreneceğim."

"O zaman çok geç olacak!"

Başka bir şey söylemedim. Benim için tartışma bitmişti. Ama kardeşimin söyleyecekleri bitmemişti.

"Hayatımda annemin benden utanacağını düşündüğüm zamanlar oldu. Ama ilk defa... Şu anda senden utanacağını düşünüyorum."

Ve sonra o da dönüp gitti.

Olivia

Odama geri dönerken nefes bile almadım. Çünkü alırsam kontrolümü kaybedecektim. Bu yüzden dudağımı ısırıp kollarımı belime sardım ve hizmetçilere başımla selam vererek koridordaki güvenlik görevlilerinin yanından geçtim. Ama odamın kapısından içeri girer girmez kendimi bıraktım.

Ciğerimi söküyormuşçasına içimden kopup gele hıçkırıklar omuzlarımı sarsıyordu. Öfke ve perişanlık birbiri-

ne karışmıştı: berbat bir kalp kırıklığı yaşıyordum. Bunu nasıl yapabilirdi? Tüm yaptıklarımdan sonra; onun için vazgeçmeye hazır olduğum şeylerden sonra...

Gözlerinde görmüştüm, o mükemmel, acı dolu gözlerinde. Bana inanmak istemişti ama yapmadı. Yapamadı. İçinde yaşamakta olan ufacık güven kırıntısı binlerce kez yanıp kül olmuştu.

Bana gerçekten hiç güvenmiş miydi? Sonsuza dek birlikte olacağımıza hiç inanmış mıydı? Yoksa bir parçası, onu yüzüstü bırakacağım anı mı beklemişti?

Eh. lanet olsun ona. Ona ve kahrolası sarayına lanet olsun. Ben artık yoktum.

"Size çay getirmemi ister misiniz, Bayan Hammond?"

Yüksek sesle inledim; korkudan resmen kalbim durdu. Oda hizmetçim Mellie buradaydı. İçeri girdiğimde onu görmemiştim, çünkü yüzümü ellerime gömüp ağlamakla meşguldüm.

Mellie'nin yüzünde sempati vardı. Fakat etrafımda sürekli birilerinin olmasından sıkılmıştım; hizmetçilerden, güvenlik görevlilerinden... Twitter'daki pisliklerden... Asistanlardan ve kahrolası sekreterlerden bıkmıştım. Sadece yalnız kalmak istiyordum. Beni kimsenin göremeyeceği ya da duyamayacağı bir köşeye kıvrılmak istiyordum; böylece nefes alabilirdim. Hüngür hüngür ağlayabilirdim.

Göğsümden bir hıçkırık koptu. "Ha... Hayır. Hayır, te... Teşekkürler."

Mellie gözlerini yere eğip başını salladı. Dikkatli bir şekilde yanımdan geçerek kapıyı arkasından kapattı. Gerçekten çok iyi eğitilmişti.

Kapıyı kilitledim. Sonra bu odayı Nicholas'ın odasına bağlayan kitaplığa koşup onu da kilitledim. Banyoya girip suyu kavurucu sıcaklığa ayarladım. İçeriye dolan buhar

etrafımı sararken kıyafetlerimden kurtuldum ve tüm bu süre boyunca gözyaşlarımda boğuldum. Duşda girip yere çöktüm ve alnımı dizlerime yasladım. Tazyikli su üzerime yağarken, gözyaşlarımın özgürce akmasına izin verdim.

Nicholas

Bir keresinde, çok nadir görülen rahatsızlıkların tedavi edilmesinde uzmanlaşmış olan bir tesisin çocuk bölümünü ziyaret etmiştim. Orada ufak tefek, sevimli, genç bir kız vardı; acı hissetmiyordu. Beyniyle sinir uçları arasındaki bağlantıda bir kopukluk vardı. İlk bakışta, acısız bir hayatın aslında büyük bir lütuf olduğunu düşünürdünüz; hiçbir zaman karnınız ya da dişiniz ağrımaz ve dizinizi bir yere sürtünce ağlamak zorunda kalmazdınız.

Ama aslında acı, bir armağandı. Bir şeylerin yanlış olduğunu ve durumu düzeltmek için bir şeyler yapılması gerektiğini gösteren bir ikazdı. Acı olmadan, önemsiz bir yaralanma bile ölümcül sonuçlara yol açabilirdi.

Suçluluk da aynı şekilde işlerdi.

Vicdanımız, bir şeylerin son derece yanlış olduğunu gösterirdi.

Benimki de boş ofisimde oturduğum dakikalar içinde beni yavaş yavaş yedi bitirdi. Odama geri dönerken mideme doğru ilerledi. Kendime bir brendi doldururken, boğazımda toplanıp yutkunmayı neredeyse imkânsız bir hale getirdi.

Bir türlü unutamıyordum; Olivia'nın yüzündeki son bakış gözümün önünden gitmiyordu. Yenilmişti. Mahvolmuştu.

Bu şekilde hissetmemeliydi. İncinen bendim. Yalan söylenen kişi bendim. Öyleyse neden bu kadar suçlu hissediyordum?

Suçluluk, kırık bir kaburga kemiğinin pürüzlü ucu gibi içime batıyordu.

Elimdeki kadehi sertçe masaya bıraktıktan sonra kitaplıktan geçtim ve Olivia'nın odasına açılan koridorda ilerledim. Ama diğer taraftaki kitaplık bir milim bile oynamadı.

Sürgüyü unutmuştum.

Annem kendisi takmıştı. Onu elinde bir tornavida ile ilk kez o zaman görmüştüm ve ilk kez o zaman babama bir pislik olduğunu söylediğini duymuştum.

Kavga ettikleri konuda bir uzlaşmaya varmışlardı ama sürgü yerinde kalmıştı.

Ve belli ki şimdi tekrar kullanıma sunulmuştu.

Saçımı geriye doğru itip odadan çıktım ve Olivia'nın kapısına gittim. Kapıya sertçe vurdum ama herhangi bir cevap alamadım.

Genç bir hizmetçi yanımdan geçerken başıyla selam verdi ve ben de karşılığında çenemi havaya kaldırdım.

Kapının kolunu çevirmeyi denedim ama bu kapı da kilitliydi. Bu yüzden kapıyı tekrar çaldım; her geçen saniye artmakta olan öfkemi bastırmaya çalışıyordum.

"Olivia? Seninle konuşmak istiyorum."

Bekledim ama cevap gelmedi.

"Olivia. İşler biraz... Kontrolden çıktı ve seninle bu konuda konuşmak istiyorum. Lütfen, kapıyı açar mısın?"

Bir güvenlik görevlisi yanımdan geçerken, kendimi kahrolası bir aptal gibi hissettim ki gerçekten de bir aptal gibi görünüyor olmalıydım. Kendi kahrolası evimdeki bir kapının önünde durmuş açılması için yalvarıyordum.

Bu defa kapıyı yumrukladım.

"Olivia!"

Otuz saniye sonra tekrar cevap alamadığımda suçluluk duygum buharlaşıp gitti.

"Tamam," diye tısladım kapalı kapıya doğru. "Nasıl istersen öyle olsun."

Merdivenlerden indim ve Fergus'un giriş salonunda durduğunu fark ettim. "Arabayı getir."

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Dışarı."

"Ne zaman döneceksiniz?"

"Geç."

Fergus'un gözleri üzerimde dolaştı. "Bunun akıllıca olduğunu düşünüyor musunuz?"

Tek ayağımı eşikten dışarı atmışken duraksadım. "Bu seferliğine, Fergus, umurumda bile değil."

Olivia

Duştan sonra kendi kıyafetlerimi giydim; eskimiş gri eşofman altı ve V yaka beyaz tişört. Saçlarımı kurutmadım; ıslak bir şekilde başımın tepesinde topladım. Kızarmış ve şişmiş olan gözlerim berbat görünüyorlardı. Dolabın içindeki bavulumu çıkartıp toplanmaya başladım. Stilist Sabine'in benim için getirmiş olduğu tüm kıyafetleri geride bıraktığımdan emin oldum. Zaten bir servet avcısı olduğumu düşünüyorlardı; onlara daha fazla koz vermek istemiyordum.

İşim bittiğinde, havaalanına gidecek bir araç ve uçak bileti ayarlamak için sekreterin ofisine gitmeye niyetliydim. Ama bacaklarımın farklı bir planı vardı.

Beni kitaplıktan geçirip Nicholas'ın odasına götürdüler.

Oda, içeride hiç kimsenin olmadığını hissettirecek kadar sessizdi. Masanın üzerinde bir kadeh brendi gördüm. Kadehe parmak uçlarımla dokundum; çünkü o da dokunmuştu. Sonra yatağa –o büyük, güzel yatağa– doğru ilerledim. Yüzümü Nicholas'ın yastığına gömüp okyanus ve baharat karışımından oluşan o kendine has muhteşem konusunu derin derin içine çektim.

Koku tenimi karıncalandırdı. Gözlerimi yaktı. Gözyaşlarımın tükendiğini düşünmüştüm ama yanılmışım.

Derin bir nefes vererek yastığı yerine bıraktım.

"O burada değil, Hanımefendi," dedi kapının önünde duran Fergus. "Kısa bir süre önce dışarı çıktı."

"Nereye gideceğini söyledi mi?"

"Hayır."

Nazik, tatlı adamın yanına gittim. "Burada olduğum süre boyunca bana karşı çok kibardın. Bunun için teşekkür ederim."

Gitmek için arkamı döndüğüm sırada kolumu tuttu. "O iyi bir çocuk, bazen çok düşüncesiz olabiliyor ama bunun için sebepleri var. Aklını başına toplamasına izin ver. Seni seviyor, kızım; seni sevdiği gün gibi açık. Acele etme. Ona biraz daha zaman ver."

Kraliçe'nin sözleri zihnimde yankılandı.

"Zaman bunu düzeltmeyecek, Fergus." İleri uzanıp buruşuk yanağından öptüm. "Hoşça kal."

Turizm sekreteri Jane Stiltonhouse masasındaydı. "Artık eve gitmeye hazırım."

İlk başta şaşırdı ama sonra çok mutlu oldu. "Fevkalade."

Koltuğundan kalkıp çekmecelerin birinden bir dosya çıkardı. "New York'a birinci sınıf bir uçak bileti ayarlandı. Eşyalarını toplamaları için Guthrie Evi'ne iki kız göndereyim."

"Bunu yapmana gerek yok. Çoktan toplandım."

Gülümsemesi, bana zehirli bir meyveyi hatırlattı. "Saray tarafından sana ödünç verilen her şey –elbiseler, mücevherler, falan filan– hepsi Saray'da kalacak."

"Yanıma almayı düşündüğüm tek şey Nicholas'ın bana verdiği kolyeydi."

Jane ellerini çırptı. "Aha, o kolye de burada kalmalı."

Bu sözler beni karnıma çarpan bir metro turnikesi gibi vurdu. "Ama Nicholas onu benim için özel yaptırdı."

"Kolyeyi Prens Nicholas yaptırmıştı ve Prens Nicholas kraliyet ailesinin bir üyesi olduğu için kolye Taç'a ait. Burada kalıyor."

"Nicholas kolyeyi bana verdi."

Jane'in kalem gibi kaşlarından biri tehlikeli bir şekilde havaya kalktı. "Kısa bir süre sonra da başkasına verebilir. Kolye *kalıyor*. Bize sorun çıkartacak mısınız, Bayan Hammond?"

Ona geldiğim yerde sorunları nasıl çözdüğümüzü göstermek isterdim. Ama yapmadım, çünkü gerçekten bu neyi değiştirecekti ki?

"Hayır, Bayan Stiltonhouse. Sorun yok."

Jane'in ağzı, Kayıp Balık Nemo'daki Köpekbalığı Bruce'un muhteşem bir taklidini yaptı. "Çok iyi. Biletiniz şoförde olacak; pasaportunuzu almayı unutmayın. Tekrar ziyarete gelin," dedi kınayan bakışlarla kıyafetlerimi incelerken, "eğer gerekli kaynaklara sahipseniz."

Bunun üzerine oradan daha hızlı bir şekilde uzaklaşamazdım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Nicholas

Horny Goat'un bir köşesinde kendimden geçinceye kadar içtiğim yapayalnız bir geceden sonra, geçen seferki gibi rüyamda annemi görmedim. Mükemmel, bembeyaz göğüslere sahip, çarpıcı bir esmerin gemi başı süsü olduğu bir gemide –gıcırtı sesleri çıkaran bir korsan gemisinde– olduğumu hayal ettim. Büyük bir fırtınanın ortasındaydım. Sağa ve sola savrulup duruyordum, ta ki kuvvetli bir dalga gemiyi alabora edip beni denize fırlatıncaya kadar.

Başımı sert, ahşap zemine çarptığımda bir gemide olmadığımı fark ettim. Ama savrulma kısmı rüya değildi.

Küçük kardeşimdi.

Üzerinde sızdığım kanepeyi ters çevirerek perişan kıçımı yere sermişti.

Gözlerimi açabildiğim zaman, kıyamet gününden sonraki sabah gelen bir melek gibi başımda dikildiğini gördüm; yanında da Simon vardı.

"Bu da ne şimdi, Henry?"

"Sana yanıldığını söylemiştim. Olivia'nın yapmadığını söylemiştim."

Bu kelimeler üzerine aniden ayıldım.

Henry'nin gözleri Simon'a kaydı. "Anlat ona."

Simon solgun görünüyordu; normalden çok daha solgundu. Ve biraz da suçlu gibiydi.

"Bana ne anlatacak?" diye sordum pürüzlü bir sesle.

Simon boğazını temizledi. "Evet... Şey, görüyorsun ya... Barrister's için yeni bir iş girişimi başlattım..."

Simon devam etmeyince onu hafifçe dürttüm. "Ve?"

"Turtalar."

Belki de hâlâ rüya görüyordum. "Turta mı?"

"Evet –taze ve dondurulmuş– dünyadaki herhangi bir yere teslim edilebilecekler. Marie Callenders'ı ve Sara Lee'yi yerle bir edeceğiz. Amerika'dayken Amelia's Kahve Dükkânı'ndaki turtaları ne kadar beğendiğimi biliyorsun, bu nedenle... Tarifleri Olivia'nın babasından satın aldım. Hepsini."

Midem hâlâ rüyanın etkisindeydi. Bulanıyordu. "Ne kadara?"

"Birkaç milyona."

Yavaşça doğruldum; öfkem gitgide artıyordu. "Ve bunun bana söylemen gereken bir şey olduğunu düşünmedin mi?"

Simon ensesini ovuşturdu. "Bay Hammond bunun sır olarak kalmasını istedi. Kendisine çekidüzen vermeye çalışıyor. Olivia'yı şaşırtmak istiyordu. Eve geri döndüğünde tüm borçların ödendiğini ve artık işleri kendi başına yürütmek zorunda kalmayacağını görecekti." Simon rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Lanet olsun, Franny'den asla sır saklayamam; bu yüzden düşündüm ki..." Bana bakarken cümlesi yarım kaldı. "Ne yaptın, Nick?"

Ben ne yapmıştım?

Ne yaptığımı fark etmek hayalarıma tekme yemiş gibi hissetmeme neden oldu.

Bir anda ayağa fırladım. Olivia'ya söylediğim çirkin sözler kulağımda çınlarken, önü açık gömleğim ve çıplak ayaklarımla koridorda koşmaya başladım.

Ama kapı kolunu dokunduğum an, içeri girmeden önce neyle karşılaşacağımı biliyordum, hissedebiliyordum.

Olivia burada değildi.

Olivia'nın odasının ortasında durdum –burayı artık bu şekilde düşünüyordum– burası artık "beyaz yatak odası" ya da "annemin eski odası" değildi. Olivia'nın odasıydı.

Ama şimdi, Olivia'nın *boş* odasıydı.

Yatak hazır ama boştu. Dün tertemiz ve güzel görünen beyaz duvarlar ve mobilyalar, şimdi gri ve cansız görünüyordu. Banyoyu ve dolabı kontrol ettim –neden bilmem– ama Olivia'ya ait olmadığını bildiğim şeffaf kılıfla kaplı birkaç tasarım kıyafet dışında geri kalan her yer gibi boştu. Ona ait tüm izler şampuanları, ıvır zıvırları ve her zaman geride bıraktığı küçük saç tokaları silinmişti.

Sanki hiç burada var olmamış gibiydi.

Yatak odasına geri döndüm ve şifonyerin üstünde duran parlak bir şey dikkatimi çekti. Kar tanesi şeklindeki kolye. Ona aitti... Onun için yapılmıştı; saklaması için *ona* vermiştim.

Sahip olması ve takması için.

Sanırım bu bile bencillikti. İleride beni hatırlaması için dokunabileceği bir şeye, somut bir şeye sahip olması fikri hoşuma gitmişti.

Ve Olivia o şeyi geride bırakmıştı.

Bir mesaj bundan daha net ve açık olamazdı.

Açık kapının önünden geçen hizmetçiyi görünce bağır-

dım. "Winston'ı buraya gönder. Hemen."

Henry, Simon ve sonra da Fergus içeri girdiğinde kolyeyi avcumda tutuyordum.

"Ne zaman?" diye sordum.

"Bayan Olivia dün akşam gitti."

"Bana neden söylenmedi?"

"Ona gitmesini *söylediniz*. Ona söylediğinizi kendi kulaklarımla duydum. Hatta bütün ev duydu."

İrkildim.

"Sadece emirlere itaat ediyorduk." Fergus'un sözlerinde gizli bir alay vardı.

Bugün olmaz, yaşlı adam.

Winston odaya girdi: dudakları ona özgü olan daimi sırıtışa bürünmüştü. Ve o sırıtışı yüzünden bir yumrukla silmek istedim. Bunu neden dün yapmamıştım? Olivia'nın suçlu olabileceğini ima ettiğinde... Lanet olsun, ben bir aptaldım.

"Onu geri getir."

"Çoktan New York'a varmıştır," dedi Fergus.

"O halde onu New York'tan geri getir."

"O gitti, Nicholas," diye dikkat çekti Simon.

Onun ardından Henry başladı. "Sen öylece..."

"Onu geri getirin!" diye bağırdım, duvarlardaki çerçeveleri titretecek kadar yüksek bir sesle.

"Ah, Tanrı aşkına." Henry omuzlarımı tuttu. "Adamlara onu geri getirmelerini söylersen, her türlü yola başvurarak *onu geri getirecekler*. Sonra özgeçmişine bir de 'uluslararası insan kaçakçısı' unvanını eklemek zorunda kalacağız. O bir kemik değil, Nicholas, gidip getirilmesini emredemezsin."

"İstediğimi yaparım," diye hırladım.

"Lanet olsun," diye bağırdı Henry. "Ben de böyle mi görünüyordum?"

Panik. Bir duman gibi boğazımdan yukarı yükselerek beni boğuyor, kolyeye bir can simidi gibi sarılmama neden oluyordu. Çılgınca fikirlere kapılmama ve aptalca şeyler söylememe neden oluyordu.

Çünkü... Ya Olivia bir daha geri gelmezse? O zaman ne yapacaktım?

Onsuz.

Sesim küle döndü. "Adamlarla birlikte geri gelecek. Ona durumu açıklayacaklar. Ona... Benim bir hata yaptığımı söyleyecekler. Üzgün olduğumu söyleyecekler."

Küçük kardeşim bana aklımı kaybetmişim gibi baktı; belki de kaybetmiştim.

"Ona kendin söyle, adamım."

Sorumlulukların ve görevlerin olumsuz tarafı, size sınırlı bir bakış açısı vermesiydi, büyük resmi, seçenekleri göremezdiniz: çünkü hiçbir zaman başka seçeneğiniz olmazdı. Sadece sabitlendiğiniz yolu görürdünüz.

Ama bazen en güvenilir trenler bile raydan çıkardı.

"Prens Nicholas, içeri giremezsiniz." Christopher, çalışma masasının arkasından dışarı fırlayarak benimle Kraliçe'nin kapalı ofis kapısının arasına girmeye çalıştı. "Majesteleri, lütfen..."

Kapıdan içeri daldım.

Japon İmparator hızla ayağa kalktı ve adamın korumaları silah kemerlerine uzandılar. İmparator elini kaldırarak adamları durdurdu. Tüm bunları gözümün kenarıyla gördüm. Çünkü gözlerim Kraliçe'ninkilere kilitlenmişti ve eğer bakışlar öldürebilseydi, Henry terfi almış olurdu.

"Basın toplantısını iptal ediyorum," dedim.

Kraliçe gözünü bile kırpmadan misafirine döndü "Lütfen, sohbetimiz bölündüğü için en içten özürlerimizi kabul edin, İmparator Himura. Böylesi bir kabalık için hiçbir mazeret kabul edilemez."

İmparator başını salladı. "Altı çocuğum var, Majesteleri. Çok iyi anlıyorum." Son kelimesini söylerken bana doğru baktı ve refleks olarak çenemi aşağı indirdim, bu bir saygı göstergesiydi.

Büyükannem omzumun üstünden kapıya doğru baktı. "Christopher, İmparator Himura'yı mavi misafir odasına götür. Kısa bir süre sonra ona katılacağım."

"Evet, Majesteleri."

Yalnız kaldığımız an, büyükannemin yüzündeki kayıtsız ifade bir düşmanın duvarına fırlatılan kaya parçası gibi düştü.

"Sen aklını mı kaçırdın?"

"Basın toplantısını iptal ediyorum."

"Kesinlikle olmaz."

"Olivia'yı görmek için New York'a gidiyorum. Onu çok üzdüm."

Gözleri bir bıçağın kenarı gibi parlayan Kraliçe, "Söz konusu bile olamaz," diye tısladı.

"İstediğin her şeyi yaptım! Benden olmamı istediğin her şeyi oldum ve senden hiçbir zaman hiçbir şey istemedim! Ama senden bunu rica ediyorum." İçimde bir şeyler kırılarak sesimi çatlattı.

"Onu *seviyorum*. Bu şekilde bitemez."

Bir süre boyunca sessizce bana baktı ve sonunda konuştuğunda, sesi daha nazik ama kararlıydı.

"Tam olarak bu şekilde bitmesi gerekiyor. Benim bir aptal olduğumu mu sanıyorsun, Nicholas? Ne düşündüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama büyükannem devam etti.

"Düğünü bir süreliğine erteleyebileceğini düşündün ve belki de erteleyebilirdin. Ama gerçek şu ki bir koca ve bir baba olacağın günler gelecek. Bir *kral* olacaksın. Peki, o zaman Olivia ne olacak?"

"*Benim*," diye hırladım. "Olivia benim olacak."

Onu zihnimde görebiliyordum; o gülümseyen pembe dudaklarını, mutlu olduğunda, onu mutlu *ettiğim* zamanlarda bana bakan gözlerindeki parıltıyı... Kollarımın arasında olduğu için huzurla uyurken kusursuz tenine yayılan koyu renkli gür kirpiklerini... Yumuşak dokunuşunu ve sadece onun yanında uzanırken hissettiğim derin, mucizevi hoşnutluğu hatırladım.

"'Metres' kelimesi bir zamanlar sahip olduğu ağır yükü taşımıyor ama yine de hoş bir şey değil, Nicholas. Ve artık bu dünyada hiçbir şey sır olarak kalmıyor. Yerine getireceğin bir amacın olacak. Bir ülkenin hayranlığına ve bağlılığına sahip olacaksın. Ve Olivia... Sadece küçümsenecek. Muhtemelen tüm dünyanın alay konusu olacak. Bunun yaşandığını gördün. Evli film yıldızlarıyla düşüp kalkan dadılar, güçlü adamlar tarafından tuzağa düşürülen genç stajyerler. Mahvolan ve ayıplanan hiçbir zaman erkek değildir. Her zaman kadındır; kazığa bağlanıp yakılan her zaman *diğer kadındır*."

Buna verecek bir cevabım yoktu. Çünkü o kadar ilerisini düşünmemiştim. Gelecek önemli değildi, önemli olan tek şey, Olivia'ya sahip olmaktı, onu yanımda tutmaktı, her sabah onu öpebilmek ve her gece ona ne kadar değerli olduğunu gösterebilmekti.

Büyükannemin kaşları çatıldı. "Gerçekten de bu kadar bencil misin, oğlum? Onun için istediğin hayat bu mu?"

Onun için istediğim hayat mı?

Olivia için dünyaları istiyordum.

Ona dünyanın her bir köşesini göstermek, onun elini tutarken dünyayı keşfetmek istiyordum. Onun için yıldızları istiyordum, ayı, cenneti ve arada kalan her şeyi istiyordum.

Ve bir an için, tüm bunları ona verebileceğimi düşünmüştüm. Bunu gerçekleştirmenin bir yolu olduğuna inanmıştım.

Aptal.

Franny bana bir aptal olduğumu söylemişti. Bir kez olsun onunla aynı fikirdeydim.

Cevap verdiğimde, sesim ruhsuzdu; benliğimin yıkılmış, boş bir taklidiydi.

"Hayır."

"Öyleyse gitmesine izin ver. Onu gerçekten seviyorsan, senden nefret etmesine izin ver. Bu şekilde onun için daha kolay olacak." Büyükannem kolumu tutarak beni hâlâ şaşırtan bir güçle sıktı. "Ve senin için."

Gözlerimi ovuşturdum; birdenbire... Yorgun düşmüştüm.

"Liste, Christopher'da. Sayıyı beşe indirdim. Bir incele. Harika kadınlar var, Nicholas. Eğer izin verirsen, içlerinden herhangi biri seni mutlu edecektir."

Tek bir kelime etmeden ofisten dışarı çıktım; sersemlemiş haldeydim. Çünkü bir pilot yere çakıldığında böyle olurdu. Hangi yöne gittiğini bilmeden etrafta dolaşırdı. Ve hiçbir şeyi umursamazdı.

Christopher'ın masasının önünde durdum ve Liste'yi aldım. Bir sayfa, beş isim, beş tane güzel, gülümseyen yüz. Hepsi aynıydı. Hepsi anlamsızdı.

Zorlukla yutkunarak listeyi Kraliçe'nin sekreterine geri verdim.

"Birini seç."

Christopher'ın gözleri benimle kâğıt arasında gidip geldi. "Ben mi?"

"Evet."

"Ah... Hangisini seçmeliyim, Majesteleri?"

Ve ağzımdan hayatım boyunca söylediğim en doğru kelimeler çıktı.

"Önemli değil."

Yirmi Beşinci Bölüm

Olivia

Wessco'da geçirdiğim aylar göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti, tıpkı en mutlu olduğunuz anlarda zamanın su gibi akıp geçmesi gibi. Ama son iki gün, acı verecek kadar yavaştı. Wessco'dan ayrılmanın yapacağım en zor şey olduğunu düşünmüştüm.

Ama yanılmışım. Nicholas olmadan yaşamak çok daha zordu.

Havaalanından Ellie'yi aradım; ona eve geldiğimi söyledim ve ondan indiğimde beni karşılamasını istedim. Ama kapılardan çıktığımda beni bekleyen kişi o değildi.

Babamdı.

Gözleri berraktı; ayık ve keskindi. Bir şeyler bildiğini ima eder şekilde bakıyordu.

Yanıma geldiğinde çoktan ağlamaya başlamıştım. Gözyaşlarımı tutmaya bile çalışmadım. Bana, her şeyin düzeleceğini söyledi; iyi olacağıma dair söz verdi. Tıpkı annem gibi güçlü olduğumu ve bunun üstesinden geleceğimi söyledi. Bana sıkıca sarılıp beni kolları arasında salladı.

Kahramanım benim.

Ama bu çok zorlu bir mücadeleydi. Bir top gibi kıvrılıp ağlama dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım; çünkü her şey acı veriyordu. Göğsüm, kalbim yüzünden ağırlaşmıştı; aklımda dolaşan şüpheler yüzünden başım ağrıyordu. Nicholas'a geri dönme, her şeyi düzeltme ve ona sarılıp onu hiçbir zaman bırakmama arzusuyla kollarım ve bacaklarım ağrıyordu. Midem bulanıyordu. Hem de öyle çok bulanıyordu ki dün sadece kısacık bir an için hamile olduğum ihtimalini düşündüm ve bu geçici düşünce, beni rahatlama ve neşeyle doldurdu. Bir bebek istemek için çok kötü bir nedendi ama yine de bir bebeğe sahip olmak, onunla aramızdaki bağın devam edeceği anlamına gelirdi. Oraya geri dönmek ve onu tekrar görebilmek için bir sebebim olacağı anlamına gelirdi.

Çaresiz ve zavallı bir kadın gibi davrandığımı biliyordum ama umurumda değildi. Kalbinizin göğsünüzden sökülüp çıkarılması size bunu yapardı.

Sabah bulantıları için daha çok erkendi ama öyle olmasa bile hamile olmadığımı biliyordum. Bu tarz büyülü barışmalar sadece romanlarda ve dizilerde olurdu. Gerçek hayatta, doğum kontrolü son derece güvenilirdi ve bazen de yürek parçalayıcı bir şekilde etkiliydi.

"Bu gerçekten sensin! Aman Tanrım, bir fotoğraf çekinebilir miyiz?" diye sordu yanıma gelen yirmili yaşlarındaki kadın.

"Hayır. Özür dilerim, resim yok," diye mırıldandım, ellerimdeki kirli tabaklara bakarak.

İşler son derece yolundaydı. Kahve dükkânındaki sıra kapıya uzanıyor ve sokağa kadar taşıyordu. Burada olmalarının sebebi turta değildi; eve döndüğüm gece, babam, Simon Barrister ile yaptığı gizli iş anlaşmasını anlatmış-

tı. Sözleşme, Simon'a tek yetkililik veriyordu; yani bu da demek oluyordu ki artık turtalarla bir işimiz kalmamıştı. Bunun için gerçekten mutluydum. Babam ayık ve sağlıklı olduğu için mutluydum. Ellie para sıkıntısı çekmeden rahatça üniversiteye gidebileceği için mutluydum. Hatta kendim için bile mutluydum, artık farklı seçeneklerim vardı; tüm hayatımı sevdiğim insanlar için nefret ettiğim bir işi yaparak geçirmek zorunda kalmayacaktım.

Ama Nicholas haklıydı. Herkesin bir fiyatı vardı ve her şey satılıktı.

Her gün kahve dükkânını dolduran kalabalık, Nicholas'tan bir parça arıyordu. Herkes onun oturduğu masayı görmek istiyordu, Ellie, sandalyelerden birinin arkasına, üzerinde "Asil Kıçı Buradaydı" yazan bir tabela çakmıştı. Marty de yanına "Ve çok güzeldi," cümlesini kazımıştı.

Ne imza veriyor ne de fotoğraf çektiriyordum ama bu, insanların yine de sormasını engellemiyordu. Her gün çalışıyordum, kendimi meşgul tutmaya çalışıyordum ama çoğunlukla arka tarafta kalıyordum. Doyumsuz gözlerden ve meraklı sorulardan uzak durmaya çalışıyordum.

Kirli tabakları mutfaktaki lavabonun içine bıraktım; BULAŞIKÇI ARANIYOR ilanı hâlâ ön pencerede asılıydı. Ön taraftaki kalabalığın uğultusu o kadar yüksekti ki arkamı dönüp göğsüne çarpıncaya kadar peşimden birinin geldiğini duymadım.

Logan dirseğimi tutarak düşmemi engelledi. "Affedersiniz, Bayan Olivia."

Berbat bir daralma hissi göğsümü sıkıştırdı, çünkü onun yüzüne baktığımda zihnim hatıralarla doluyordu.

"Neden buradasın, Logan?"

Bana kafası karışmış bir halde baktı. "Benim vardiyam. Tommy bugün izinli."

"Hayır. Hayır, demek istediğim neden *hâlâ* buradasın?"

Nicholas'tan tek bir kelime bile duymamıştım, ne aramış ne de mesaj atmıştı. Buraya geri döndüğüm zaman, Logan ve Tommy'nin de Wessco'ya geri dönmesini beklemiştim.

Logan'ın ağzı gerildi ve sempatiyle gözleri karardı. "Prens Nicholas, işinizi korumamı ve kız kardeşinize göz kulak olmamı istedi. Yeni emirler alana kadar, ben de bunu yapacağım."

"Belki de... Burada olduğunuzu unutmuştur?"

Logan güldü. "Prens Nicholas adamlarını unutmaz. Eğer Tommy ve ben buradaysak, prens burada olmamızı istediği içindir."

Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyordum, Nicholas'ın niyetiyle ilgili derin bir ipucu mu veriyordu, yoksa hiçbir anlamı yok muydu? Ama bunu analiz etmeye vaktim yoktu. Çünkü sadece bir saniye sonra, ön taraftan kız kardeşimin sesi yankılandı.

"Herkes dışarı! Hadi gidelim –siesta zamanı, millet– öğleden sonra kapalıyız. Hey, Marty, şu kız kardeşine yardım et, olur mu?"

Logan ile birlikte mutfaktan dışarı fırladık. Ellie tüm itirazlara rağmen kapıyı açık tutarak herkesi dışarı kovalarken, Marty de insanları bir modern çağ çobanı gibi ona doğru yönlendiriyordu. "Paranız burada geçmez. Yarın gelin."

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdım insanların arasından.

Ellie parmağını havaya kaldırarak son müşteri kapıdan çıkıncaya kadar bekledi. Sonra kapıyı kilitledi ve koyu yeşil panjuru aşağı indirdi.

"Basın toplantısı başlamak üzere." Tezgâhın üzerindeki televizyonun yanına koşup haberleri açtı. "İzlerken

biraz mahremiyet isteyeceğini düşündüm."

"Basın toplantısını izlemeyeceğim."

"Ah, evet, izleyeceksin, Negatif Nelly." Beni kolumdan tutup öndeki bir koltuğa doğru sürükledi. "Senin aksine, Seksi Hazretlerinin aptal kafasını o güzel kıçından çıkaracağına dair hâlâ umutluyum."

"Artık bir önemi yok. Sadece yaz boyunca birlikte olmamız gerekiyordu. Daha başından ayrılığa mahkûmduk."

Marty arkama gelip omuzlarımı sıktı. "Bu gerçek olsa bile, en azından bunu ondan duymak her şeyi geride bırakmanı sağlayacak."

Bu kelimeden nefret ediyordum. Geride bırakmak. Bu sadece korktuğunuz bir şeyin gerçek olduğunun teyidiydi. Ölmek, ölmekti. Bitmek, *gerçekten* bitmekti. Ama bunda rahatlayacak bir şey yoktu.

"İzlemek istemiyorum."

Nicholas'ın ismini internette aramamıştım, paparazzilerin çektiği fotoğrafların hiçbirine bakmamıştım. Çünkü bu çok acı verici olurdu.

Kız kardeşim kollarını kavuşturdu. "Yalancı."

Tamam, Ellie haklıydı. Gerçek şu ki *izlemek istemeyi* istemiyordum. Onu özlemek istemiyordum. Ona ihtiyaç duymak istemiyordum. Artık onsuz bir gelecek hayal edemediğim için hayatımın her anını ağlamamak için çabalamakla geçirmek istemiyordum.

Ama... İstediğimiz şeyleri her zaman elde edemiyorduk. Annem biz küçükken ne derdi? *Hak ettiğini elde edersin ve üzülmezsin.* Bu yüzden Ellie basın toplantısını yayınlayacak olan kanalın sesini açarken sandalyeye oturdum ve tırnaklarımı avcumun içine geçirdim.

Nicholas ile ilişkimizin nereye gittiğini öğrenmek üzereydik.

Bedel ödeyen tek kişi ben değildim. Sonunda her şey kötüye gitmiş olmasına rağmen, Nicholas'ı tanıyordum, ruhunun her santimini biliyordum. Benim için hissettiklerinin –her dokunuşun, her gülüşün– gerçek olduğunu biliyordum.

Gerçeği öğrendiğinde hissettiği hayal kırıklığını hissetmiştim. Eğer elinden gelseydi, her şeyi değiştireceğine inanıyordum. Bunu tüm benliğiyle istemiş olduğuna inanıyordum.

Ama kim olduğumuzu değiştiremezdik, ne kraliçeyi ne prensi ne de New York'tan gelen bir kızı.

Bana bir zamanlar söylediği gibi... Kraliyet ailesine mensup olmak sonsuza dek sürer.

Televizyon boş bir kürsüye odaklandı; parlak ahşabın üzerine kraliyet ailesinin arması işlenmişti. Arka taraf hiç tanıdık gelmedi, ağır, çiçekli perdelerle bezeli iki pencere vardı ve aralarında Nicholas'ın ebeveynlerinin bir portresi asılıydı. Burası Guthrie Evi değildi, belki de saraydaki başka odalardan biriydi ya da Nicholas'ın bahsettiği ama bana gösterme fırsatını henüz bulamadığı diğer mülklerden biriydi.

Bir grup kameradan uğultu sesleri yükseldi, fotoğraf makinelerinin flaşları patladı ve işte oradaydı, kürsüye çıkıyordu. Tuttuğum nefes acı verici bir şekilde ciğerlerimden dışarı fırladı ve birdenbire boğazıma yerleşen yumru yeni bir nefes almayı zorlaştırdı.

Tanrım, çok güzeldi.

Ve gerçekten berbat görünüyordu.

Lacivert takım elbisesi, bedenine –o geniş omuzlarına, güçlü kollarına, sıcak ve muhteşem göğsüne– mükemmel bir şekilde oturmuştu. Ama yanakları içe göçmüştü ve gözlerinin altında gölgeler vardı.

Üzgün görünüyordu.

Ve bu beni mahvetti. Çünkü her şey nasıl sona ermiş olursa olsun, Nicholas mutlu olmayı hak ediyordu ve onun mutlu olmasını gönülden istiyordum.

Henry, Nicholas'ın sağ tarafındaki bir sandalyeye oturdu. Dirseğini masaya ve başını da eline yasladı; çok yorgun görünüyordu. Simon da oradaydı ve aklıma bir anda Franny geldi.

Muhtemelen şu anda beni Kaçak Sürtük adıyla anıyordu.

"Wessco halkı," diye başladı Nicholas cebinden bir yığın beyaz konuşma kartı çıkartırken. "Birlikte birçok şey yaşadık, siz ve ben. Doğumumu ailemle birlikte kutladınız," derken dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Bazı partilerin oldukça olaylı geçtiğini duydum. İlk adımlarımı atmama şahit oldunuz, okulumun ilk gününde bana eşlik ettiniz ve ilk atıma –adı Kral'dı– binişimi izlediniz."

Boğazını temizleyerek başını eğdiğinde koyu renk saçları alnına döküldü. "Ebeveynlerimizi kaybettiğimizde Henry ve benimle birlikte yas tuttunuz, bizim acımız sizin acınız oldu. Bize baktınız, bizi teselli ettiniz ve sanki sizin çocuklarınızdan biriymişiz gibi bizi kucakladınız ve aslında bir bakıma biz de sizin çocuklarınızız. Üniversiteden mezun olmamı, hepinizin almış olduğu askeri eğitimden geçmemi seyrettiniz. Sizi gururlandırmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Hepinizin hak ettiği türden bir adam, bir lider ve bir prens olmak için çabaladım."

Nicholas bir süre elindeki kartlara baktı, sonra zorlukla yutkundu.

"Annemin bizim için bir sürü hayali vardı; tıpkı diğer tüm anneler gibi. Başarıyla ve... Sevgiyle dolu hayatlara sahip olmamızı istedi. Annemle babamın birbirlerine kar-

şı hissettikleri sevgi gerçekten görülmeye değer bir mucizeydi ve buna hepiniz şahit oldunuz. Onlar birbirleri için yaratılmışlardı, birbirlerinin en iyi yanlarını ortaya çıkarıyorlardı. Ve siz, tıpkı büyükannem Majesteleri Kraliçe gibi, benim de aşkı bulmamı beklediniz ama bunu yaparken pek de sabırlı davranmadınız," diyerek sırıttı ve kalabalıktan kıkırtılar yükseldi.

Nicholas, sanki midesi bulanıyormuş gibi görünüyordu. Sözcükleri içinde tutmaya çalışıyormuş gibi çenesi kenetlendi. Sonra kaşlarını çatarak kameraya baktı. "Bugün bekleyişiniz sona eriyor. Sizinle, krallığın geleceği hakkında konuşacağım, evleneceğim kadınla birlikte yaşayacağım gelecekten bahsedeceğim."

Yanağımın iç kısmını ısırdım. Bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Tanrım, bunu izleyebileceğimi nasıl düşünmüştüm?

"O da bugün burada benimle birlikte olmak isterdi, ama... Şartlar bunu imkânsız bir hale getirdi." Nicholas, elini koyu renk saçlarının arasından geçirerek ensesini ovuşturdu ve tekrar elindeki kartlara baktı.

"Ve bu yüzden, ben..."

Nefes alma yeteneğimi kaybetmek üzereydim.

Nicholas hareket etmedi, birkaç saniye boyunca tek bir kelime bile etmedi.

Ve sonra... Burnunun kemerini sıkıp başını iki yana sallayarak kahkaha attı.

Keskin, acı bir sesti.

"Ben aşağılık herifin tekiyim."

Ellie sandalyesinden ayağa fırladı. "Biliyordum! Sana, Jerry McGuire'ın yaptığı şeyi yapıyor! Çünkü sen onu tamamlıyorsun!"

"Şişşt!"

"Ebeveynlerimin sahip olduğu şeye sahiptim," dedi Nicholas, kürsünün kenarlarını kavrayarak. "Kraliyet ailesine doğmayan ama tanıdığım tüm insanlardan çok daha asil bir karaktere sahip olan bir kadının aşkına sahiptim. Onu tanımak... Her şeyi değiştirdi. Ve onu sevmek... Beni hayata geri döndürdü."

Nicholas'ın kaşları çatılırken kalabalıktan bir fısıltı dalgası yükseldi.

"Ama ben ona ihanet ettim. Onun aşkından ve dürüstlüğünden şüphe ettim. Özür dilerim..." Sanki gözlerimin içine bakıyormuş gibi, ateş saçan yeşil gözleriyle kameraya baktı. "Çok özür dilerim."

Bir süre sonra, gözleri kalabalığa geri döndü ve ağzından çıkan her sözcükle birlikte sesi biraz daha güçlendi.

"Ona bir daha asla ihanet etmeyeceğim. Annemin, oğulları için kurduğu hayallerden vazgeçmeyeceğim ve ruhumun arzuladığı şeyi daha fazla görmezden gelmeyeceğim." Başını iki yana salladı. "Ne ülke için ne de taht için."

Duraksayarak dudaklarını ıslattı. "Bugün burada durup size, bir gün kraliçeniz olacak kadının adını vermem gerekiyordu. Ama bunu yapamam. Çünkü her şeyi berbat ettim."

Nicholas öne doğru eğildi; güzel yüzü kararlı ve özgüvenliydi.

"Bugün size söyleyebileceğim tek şey, söz verebileceğim tek şey şu: Ya Olivia Hammond ile evleneceğim ya da hiçbir zaman evlenmeyeceğim."

Ve kalabalık çılgına döndü.

Vay canına.

"Vay anasını," diye bağırdı Ellie.

Marty'nin nefesi kesildi. "Bir kraliçe olacaksın, Liv!

Beyoncee gibi!" Eliyle gözlerini yelpazeledi. "Her an ağlayabilirim."

Ancak... Olmayacaktım. Olamazdım.

"Bunu yapamaz," diyerek Logan'a döndüm. "Bunu yapabilir mi?"

Logan'ın ağzı endişeli bir çizgiye dönüştü. Gözleri bana kaydı ve başı iki yana sallandı.

Muhabirlerden biri ayağa kalkıp sesini duyurabilmek için sorusunu bağırırken başının arka tarafı ekranın köşesinde görüş alanına girdi. "Prens Nicholas! Kanun açık ve net: Tahta geçecek olan prens, asil bir soydan gelen bir kadınla evlenmek zorundadır. Halk içinden biriyle evlenecek olsa bile o kadın Wessco'da doğmuş olmak zorundadır. Olivia Hammond bu iki kritere de uymuyor."

İçimde dönüp duran yüzlerce duygu yüzünden donup kalarak televizyona baktım.

Nicholas'ın cevabını bekleyen kalabalık sessizleşti.

"Evet, evet uymuyor," dedi Nicholas yumuşak bir şekilde, bakışlarını yere indirerek.

Ama sonra omuzlarını dikleştirdi ve başını yukarı kaldırdı.

"Ve bu yüzden, bugün, ben, Nicholas Arthur Frederick Edward, tahta geçme hakkımdan feragat ediyorum. Şu andan itibaren, erkek kardeşim Majesteleri Henry Charles Albert Edgar, Pembrook Prensi'dir."

Kalabalık, Brezilya'daki bir futbol stadyumunda atılan golün ardından bağıran taraftarlar gibi kükredi.

Henry ise dalgınlığından sıyrılıp başını kaldırarak gözlerini kırpıştırdı. "Bekle! Ne?"

Nicholas, parlak bir şekilde gülümseyerek kardeşinin omzuna vurdu. "Al senin olsun, Henry. Harika bir iş çıkaracaksın; bundan eminim."

Ardından ellerini havaya kaldırdı. "Daha fazla soru yok; yapacak bir sürü işim var. Bana vakit ayırdığınız için teşekkürler." Oradan ayrılmak için harekete geçti ama biraz tereddüt ettikten sonra kürsüye geri döndü. "Son bir şey daha." Doğrudan kameraya baktı ve gözlerinin bir dokunuş gibi tenime değdiğini hissettim. "Seni uyarmamı istemiştin, Olivia. İşte, sana uyarı. Senin için geliyorum, aşkım."

Ve orospu çocuğu göz kırptı.

Peşinden sürüklediği muhabir ordusuyla birlikte kameralar karşısından hızla uzaklaştı.

Kahve dükkânı sessizdi, serseme dönmüş haber spikerinin özeti dışında. Nicholas görüntüden çıkar çıkmaz, Marty dışarı çıktı ve yeni çıkmaya başladığı çocuğa romantik jestlerini geliştirmesi gerektiğiyle ilgili bir nutuk çekti. Ellie ise yerdeydi; "Arthur" ve "Albert" arasında bir yerlerde bayılmıştı. Yavaşça, Logan'a döndüm.

"Bu gerçekten oldu mu?"

Logan başıyla onayladı. "Gerçekten oldu, kızım."

"İnanamıyorum... Biraz önce ne yaptı?"

"Senin için bir krallıktan vazgeçti." Koyu gözlerinde şeytansı bir parıltı vardı. "Onun zeki biri olduğunu her zaman biliyordum."

Her şeyi sindirmem birkaç dakika sürdü. Yaşananları kendi kendime tekrarlamamın da faydası oldu. "Buraya geliyor."

"Söylediği buydu," diye katıldı Logan.

"Buraya geliyor... Benim için."

"O kısmı da duydum."

Yapmam gereken birçok şey vardı. Ama... Öncelikle...

"Buraya benim için geliyor ve ben üç haftadır bacaklarımı tıraş etmedim!"

Masalardan birini de peşimden sürükleyerek hızla merdivenlere doğru koştum.

Logan'ın arkamdan, "Kadınlar deli," diye mırıldandığını ve sonra da Ellie'ye, "Kalk oradan, sıçan," dediğini duydum.

Yirmi Altıncı Bölüm

Nicholas

Hükümet binasından çıkarken etrafa tam bir kargaşa hâkimdi. Güvenlik, halkı ve basını benden uzak tutmakta çok zorlandı. Kolumu tutmalar, el sıkışmalar, sarılmaya çalışmalar, öpücük fırlatmalar arasında herkes ya tebriklerini iletiyor ya küfrediyor ya da sorular soruyordu.

Dünya tamamen delirmişti.

Ve daha önce hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum.

Bu kadar özgür...

Kalabalığın üzerinden sıçrayabilirmişim gibi hissediyordum. Sanki zorunda kalsam uçabilirmişim gibi hissediyordum. Çünkü attığım her adım beni eve yaklaştırıyordu. Olivia'ya yaklaştırıyordu. Onun tadını resmen dilimde hissedebiliyordum ve aldığım her nefeste gül ve yasemin kokusu soluyordum.

Arabanın hemen yanındaki kaldırımda, şoförüm omzumu kavradı ve kulağıma, "Kraliçe sizi saraya götürmemizi emretti," diye bağırdı.

Başımla onayladım. Sonra eline vurup araba anahtarlarının havaya fırlamasını sağladım.

"Öyleyse benim kullanmam daha iyi. Böylece emirlere itaatsizlik etmiş olmazsın."

Şoför kekelemeye başladı. "Efendim, lütfen... Kraliçe..."

"Bunu atlatacaktır. Havaalanına gidiyoruz, gerekirse önceden arayıp haber ver, oraya vardığımız anda uçağın kalkışa hazır olmasını istiyorum."

Arabanın şoför koltuğuna oturdum. Bir grup güvenlik ve Simon etrafa toplandığında kapıyı henüz kapatmamıştım.

"Herkes havaalanına koşacaktır, Majesteleri," diye karşı çıktı güvenlik görevlilerinden biri.

"Öyleyse siz de arabaya binmelisiniz, piste ulaşmak için yardımınıza ihtiyacım olabilir."

Başka bir adam," Efendim, bunu yapamazsınız," diyerek fikrimi değiştirmeye çalıştı.

"Ama *yapabilirim*." Delirmiş gibi kahkaha attım. "Bu muhteşem bir şey değil mi?"

Arabayı çalıştırdığımda, tartışmayı kesip içeri girdiler. Simon yanıma oturdu.

"Henry nerede? Onu kayıp mı ettik?"

"Henry iyi olacaktır," diye güvence verdi Simon. "Şu anda sorularla boğuşuyor ama adamlar ona göz kulak olacaktır."

Arabayı insan denizinin içinden geçirdim ve ana yola çıktıktan sonra gazı kökledim. Kararlı bir ihtiyaç, bir rüzgâr gibi sırtıma baskı yapıyordu çünkü Olivia'yı görmek için sabırsızlanıyordum. Ona sarılmak ve onu öpmek için. Her şeyi düzeltmek için.

Bu yeni, farklı hayata başlamak için.

Onunla birlikte geçireceğim bir hayata.

Havaalanına yaklaşırken, bir pazar gezintisine çıkmış ol-

duğunu düşünen önümüzdeki arabaya korna çaldım. Ve cep telefonum on ikinci kez titredi. Kimin aradığını görmek için ekrana bakmama gerek yoktu. Telefonu Simon'a verdim.

"Ben geri dönünceye kadar sana emanet, tamam mı?"

Simon, bilinçli bir gülümsemeyle, "Ne zaman geri döneceksin?" diye sordu.

İçten bir kahkaha attım. "Bilmiyorum."

Ve bu güzel bir şeydi.

"Benim uçağımı almalısın," diye teklifte bulundu Simon. "Majesteleri zaten çok öfkeli olacak. Eğer Royal 1'i kaçırırsan, Hava Kuvvetleri'ni senin üstüne salabilir."

Arkadaşlara sahip olmak güzeldi. Kendi uçaklarına sahip olan arkadaşlar ise çok daha iyiydi.

Havaalanına park ederken, Franny, Simon'ın telefonundan aradı. Bir süre sonra, Simon telefonu hoparlöre aldı.

"Nicholas."

"Evet Franny?"

"Yanılmış olduğumun kanıtlanmasına hiç bu kadar sevinmemiştim. Nihayetinde bir aptal değilmişsin."

"Ah... Teşekkürler?"

"Olivia'ya kaçak bir sürtük olduğunu söylediğimi ilet ama onu affediyorum. Ve geri döndüğünüzde ikinizi de akşam yemeğine bekliyorum, tamam mı?"

"Buna emin olabilirsin."

Bir saat sonra, havadaydım, New York'a gidiyordum.

Kapıya doğru yürürken Amelia's'in önündeki kaldırımlar boştu, hava ürkütücü ve garip bir şekilde sessizdi; sanki bir doğum günü partisindeki misafirlerin bir anda ortaya çıkıp sürpriz diye bağırarak onur konuğunun ödü-

nü koparmalarından hemen önceki an gibi. Kapının penceresindeki panjur kapalıydı ve içeride hiç ışık yoktu.

Olivia basın toplantısını görmemiş olabilir miydi? Midem bulandı çünkü belki de Olivia burada bile değildi. Belki de *dışarı* çıkmıştı. *Başka biriyle* dışarı çıkmış olma ihtimali içimi titretti. Üzüntülerinden kurtulmasına ve ona yaşattığım kalp kırıklığını unutmasına yardımcı olacak bir adamla.

Bu düşünce, kahve dükkânının kapısını planladığımdan çok daha kuvvetli bir şekilde açmama neden oldu ve eşikte tökezledim. İçerisi loştu ama karanlık değildi, bir masanın üzerindeki tek bir mumla aydınlatılıyordu. Olivia'nın oturduğu yerde.

Tüm varlığım rahat bir nefes aldı.

Birkaç dakika boyunca onu izledim. Tanrım, ona bakmayı özlemiştim. Mum ışığında bile parlak olan koyu renk dalgalı saçlarına doya doya baktım. Alevden gelen ışık, kusursuz açık renk teninde dans ederek kalp şeklindeki yüzünü, çıkık elmacıkkemiklerini, beni en başından beri ele geçirmiş olan pembe dudaklarını ve ruhuma sahip olan gece mavisi gözlerini vurguluyordu.

O da beni izledi; konuşmadan ve hareket etmeden. Bana bakarken yanakları kızardı, hem de aklından ne tür müstehcen düşünceler geçtiğini merak etmeme yetecek kadar. Odanın içine doğru ilerlerken, dükkânın kapısı arkamdan yavaşça kapandı.

"Sessiz bir akşam," dedim. Çünkü bunları söylemek kolaydı, boğazımdan ilk önce çıkmak için mücadele eden özür ve açıklama silsilesinin aksine.

Olivia gözlerini kırpıştırdı. Sanki gerçek olup olmadığımı anlamaya çalışıyormuş gibiydi.

"Logan, New York Polis Departmanı ile birlikte çalıştı. Dükkânın çevresinde güvenlik önlemleri aldılar."

Gözümü ondan alamayarak başımı salladım. Büyük olasılıkla gözlerimi bir daha asla kapatmayacaktım. Uyku abartılıyordu.

"Ah... Bu, barikatı açıklıyor."

"Evet."

Ensemi ovuşturarak yavaşça ona yaklaştım. "Sen... Basın toplantısını izledin mi?"

Olivia'nın yüzü değişti, ağzının kenarları yumuşadı ve gözleri ısındı. "Evet."

Ona doğru bir adım daha attım, yavaşça; onu kollarıma alıp duvara karşı, yerde ve odanın içindeki her masanın üzerinde onunla sevişme dürtüsüne zar zor direndim.

Çünkü o konuya gelmeden önce, söylenmesi gereken şeyler vardı. Duymayı hak ettiği şeyler vardı.

Sesim bir fısıltıdan ibaretti. "Olivia, gittiğin gece söylediğim şeyler konusunda. Ben..."

"Affedildin." Gözleri yaşlarla doldu. Sandalyeden kalkıp kollarıma atılırken, aramızdaki tüm mesafeyi kapattım.

"Tamamen affedildin. Aşağılık herif kısmında beni tavladın."

Yüzümü boynuna gömerek teninin tatlı kokusunu içime çektim, bal, gül ve o. Gözyaşlarının ıslaklığını yanağımda hissederken, dudaklarım çenesinin üzerinden geçerek ağzını buldu. Ve sonra ağızlarımız birlikte hareket ediyordu, tadıyor ve derinlemesine araştırıyordu... vahşice. Bu, masallardaki gibi tatlı bir kavuşma değildi. Saf, çaresiz ve katıksız bir ihtiyaçtı. Ondan uzak kalmak, onu gerçekten kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı bilmek, olması gerekenden daha sert olmamı sağlıyordu. Ellerim saçlarının arasından geçerek sırtından aşağı indi ve güzel poposunu kavradı. Bedenini titreten her nefesi hissederek onu kendime bastırdım.

Ve yalnız değildim. Olivia inledi –bunu dilimde hissettim– elleriyle saçlarımı çekiştirip bacaklarını belime doladı. Sanki ne kadar yaklaşırsa yaklaşsın yetmiyor gibiydi. Sanki hiç bırakmayacakmış gibiydi.

Ve bununla ilgili her şey mükemmeldi, doğruydu.

Bir süre sonra, çaresizlik hafifledi ve öpücüklerimiz yavaşladı, dudaklarımız, birbirinin tadına varmaya ve emmeye başladı. Olivia'nın yumuşak ellerinin yüzümü nazikçe okşadığını ve alnını benimkine yasladığını hissettim. Aynı havayı soluyarak birbirimizin gözlerinin içine baktık.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, sesi titriyordu. Ve yanaklarından daha fazla gözyaşı döküldü. "Seni çok seviyorum. Ben... Her şeyden vazgeçtiğine inanamıyorum. Bunu nasıl yapabildin?"

Şimdi daha şiddetli ağlıyordu; o anda benim için üzüldüğünü fark ettim. Çünkü bir şekilde benim bir şeyler kaybettiğimi düşünüyordu.

Onu yere bırakıp saçlarını geriye doğru ittim ve yüzündeki yaşları sildim.

"Bu şimdiye dek yaptığım en kolay şeydi. Tüm o kameraların önünde ayakta dikilirken, ölmek üzereyken tüm hayatınızın bir film şeridi gibi gözlerinizin önünden geçtiğini söyledikleri şeyi deneyimledim. Önümde uzanan tüm o yılları gördüm ve hiçbiri önemli değildi. Çünkü yanımda sen yoktun. Seni seviyorum, Olivia. Bir krallığa ihtiyacım yok eğer sen yanımdaysan, zaten tüm dünyaya sahibim."

"Bu çok güzel," diyerek ağlamaya devam etti. "Ve gerçekten çok klişe."

İşte oradaydı, beni tam kalbimden vuran o harika gülümseme.

Olivia başını göğsüme yaslayıp belime sarıldı ve birkaç dakika boyunca böyle durduk.

Ta ki Olivia, "Şimdi ne olacak?" diye soruncaya kadar. Başına bir öpücük kondurup geri çekildim.

"Eh... Artık işsizim." Geri çekilip penceredeki ELEMAN ARANIYOR ilanını elime aldım. "Yani bulaşıkçı pozisyonunun hâlâ açık olmasını umuyordum."

Olivia'nın gözleri parladı, şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem manzaralardan biriydi.

"Hiç bulaşık yıkadın mı?"

"Hayır." Dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Ama ben çok istekli bir öğrenciyim."

"Peki ya biz? Biz ne olacağız?"

"İstediğimiz her şeyi yapabiliriz. Geleceğin her günü bize ait."

Sandalyeye oturup Olivia'yı kucağıma çektim. Ensemdeki saçlarla oynayarak düşündü.

"Seninle birlikte sinemaya gitmek istiyorum. Ve... Parka. Güvenlik peşimize takılmak zorunda olsa bile. Ayrıca tüm gün yatakta yatıp dışarıdan yemek siparişi vermek istiyorum."

"Ve dairenin içinde çıplak bir şekilde dolaşmak," diye ekledim.

Olivia başını salladı. "Çıkmaya başlayan tüm normal çiftlerin yaptığı gibi."

"Bu bizim için büyük bir değişiklik olacak."

Olivia'nın parmakları enseme masaj yaptı. Harika hissettiriyordu.

"Yani, işleri ağırdan alacağız, öyle mi?"

Yüzünü benimkine yaklaştırarak onu öpmeden hemen önce kulağına fısıldadım. "Kulağa mükemmel geliyor. İşleri ağırdan almayı severim. Ve sen de işleri ağırdan almamın tadını çıkaracaksın."

Sonsöz

Nicholas

Sekiz Ay Sonra

İşleri ağırdan almak tam olarak işe yaramamıştı...

"Sizi karı ve koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsin."

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu.

Dantel işlemeli duvağı kaldırdım ve Olivia'nın güzel yüzünü avuçlarımın arasına alarak dudaklarımı onunkilere bastırdım. Saygılı bir şekilde, ilk başta.

Sonra onu daha derinden öptüm. Daha aç bir şekilde. Tatlı yeni karımın tadında ve dokunuşunda kendimi kaybettim.

Olivia, arayış içindeki dudaklarımın üzerinde kıkırdadı. Yanımda duran Henry uygunsuz bir şekilde ıslık çaldı ve Simon da öksürerek bu ıslığı bastırmaya çalıştı. Ardından kilise çanları kemiklerimizi titreterek çaldığında misafirler ayağa kalktı ve Leydi Olivia'ya koridorda yürürken eşlik ettim. Straplez, arkası uzun, belinde kuşak

olan dantel bir gelinlik giyiyordu. yarım düzine çiçek kız tarafından taşınan kuyruk neredeyse koridorun tamamını kaplıyordu.

Dışarıdaki kalabalık tezahürat yapıyor, ipek bayraklar, beyaz çiçekler ve flamalar sallıyordu. Güneş parlıyordu, gökyüzü masmaviydi ve havada güvercinler uçuşuyordu. Hiçbir şey bundan daha mükemmel olamazdı.

Olivia'yı gri taş basamaklardan aşağı indirerek üstü açık, altın işlemeli at arabasına götürdüm, bu arabaları son zamanlarda sadece özel günler için kullanıyorduk. Olivia ve devasa kuyruğu yerleşir yerleşmez, kalabalık sokaklarda ilerleyerek tüm ülkeyle birlikte kutlama yaptık.

Ve bu kez, kameralar umurumda değildi. Birazcık bile.

Sonunda, saray kapılarının önünde durduk ve Olivia'nın inmesine yardım ettim. Askeri üniformaları içindeki yirmi piyade eri etrafımızı sardı. Kılıçlarını çıkarıp altında yürümemiz için güneş ışığıyla parlayan gümüşten bir köprü oluşturdular. Kılıçların altından geçip yukarıya, altın balo salonuna –ölmeden önce bir şeyler yiyip içebilmeyi umduğumuz yere– çıktık.

Sonrasında, Kraliçe'nin bizi yeni unvanlarımızla tüm ülkeye takdim edeceği saray balkonuna çıkacaktık.

Büyükannem büyülü bir kraliyet düğünü planlama konusunda çok başarılıydı, bu yüzden üç ay önce ona evleneceğimizi söylediğimizde en ufak bir direnç bile göstermemişti. Tek istediği, hazırlıklarla ilgilenmesine izin verilmesiydi. Böylesine kısa bir süre içinde belediye binasında yapılacak bir düğünün üstesinden gelip gelemeyeceğimiz konusunda emin olmadığımız düşünüldüğünde, Yaşlı Kız'a tam yetki verdik. Ve o da muhteşem bir iş çıkardı.

Basın, kraliyet ailesi hakkında yazdığı olumlu haberlerle çok meşguldü. Yani, "aşk için tahta çıkma hakkın-

dan feragat etme" hikâyesi kimin hoşuna gitmezdi ki? İnsanlar çok sevinçliydi. Olivia'ya tapıyorlardı ama benim kadar taptıkları söylenemezdi, çünkü bu imkânsız olurdu.

Olivia, babası ve ben, Amelia's kahve dükkânını Amerika'da kar amacı gütmeyen bir kuruluş haline getirdik. Herkesin gelip oturabileceği ve yemeklerin tadını çıkarabileceği bir "ödeyebildiğin kadarını öde" restoran zincirlerinden biri yaptık. İster hesabı restoranda çalışarak ödüyorlardı, isterse ödeyebildikleri kadarını ödüyorlardı ya da hiç ödemiyorlardı. Bronx'ta ikinci bir restoran açtık ve bu yaz iki restoran daha açacaktık.

Halkın ve basının bizim tarafımızda olması sayesinde, Wessco Parlamentosu da onların düşüncesini paylaştı ve büyükannemle benim üzerinde çalıştığımız yasayı kabul etti. İş istihdamı ve maaşlar iyileşmeye başlamıştı ve o zamandan beri istikrarlı bir şekilde yükseliyordu.

Bu, herkes için mutlu son demekti.

Eh... Neredeyse herkes.

Kardeşimi bir köşede dururken gördüm; kaş çatıyor ve somurtuyordu. Bugünlerde yüzünde görülen tek ifade buydu. Eve ilk geldiği zamanlardaki gibi kendi kendine zarar veren bir tavrı yoktu; daha çok, beni endişelendirmeyen, şımarık bir tavrı vardı.

"Tamam," dedi Olivia, şampanya kadehini bana uzatarak, "balkona çıkmadan önce banyoyu kullanmaya çalışacağım."

Her ikimiz de gelinliğini oluşturan metrelerce kumaşa baktık.

"Biraz yardım ister misin?" diye sordum.

"Hayır, nedimeler ilgilenirler. Kadınlar bu şeylerin nasıl yapılacağına dair doğal bir içgüdüye sahiptir. Ayrıca Franny dışındaki tüm o bayanlarla ilk defa tanıştım. Ve

şimdi onların önünde işeyeceğim." Yukarı uzanıp dudaklarımdan öptü. "Seninle evli olmak çok tuhaf."

"Asla sıkıcı olmayacak." Poposuna hızlıca şaplak atarak onu gönderdim.

Olivia banyoya doğru ilerlerken Marty'nin yanından geçti ve ona gülümseyerek her şey yolunda işareti yaptı. Marty de ona göz kırptı; sonra büyükannemin sekreteri olan ve utanmazca karşılık veren Christopher ile flört etmeye devam etti. Kısa bir süre sonra Marty'nin fantezilerinde başrol oynayacağımı sanmıyordum.

Olivia işini hallederken, ben de kardeşimin yanına yaklaşarak duvara yaslandım.

"Tebrikler," diyerek surat astı. "Piç."

"Teşekkür ederim."

"Olive muhteşem görünüyor. Dingil."

"Evet, öyle. Bunu ona söylerim."

"Senin için gerçekten çok mutluyum. Serseri."

Kahkaha attım. "Her şey yoluna girecek. Henry."

Matarasından bir yudum aldı ve yutkunurken yüzünü buruşturdu. "Senin için söylemesi kolay. Lavuk."

Omzunu sıktım. "Bir gün beni affedecek misin?"

Omuz silkti. "Muhtemelen. Eninde sonunda. Elbette, affedeceğim. Ayık olduğum bir zaman."

"Bunun ne zaman olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Henry, işte buradasın!" diye bağırdı büyükannemiz odanın karşı tarafından. "Sana gönderdiğim not hakkında konuşmalıyız..."

Henry matarasını dudaklarına götürürken başını salladı. "Bugün değil."

Ellie Hammond, büyükannem bize ulaşmadan önce onun yolunu kesti. Reverans yapmaya çalıştı, ancak elbisesinin eteği ayakkabısının topuğuna takıldı ve nerdeyse

yüzüstü yere düşecekti. Kraliçe geri adım atmaya yeltendi, ancak Ellie ona tutundu, kollarını Majesteleri'nin beline sararak annesine yapışmış küçük bir tembel hayvan gibi büyükanneme tutundu.

Christopher hemen harekete geçerek onu çekmeye çalıştı. "Bayan Hammond, lütfen! Kraliçe'ye tutunmuyoruz, bu doğru bir protokol değil."

Ellie, saçlarını düzelterek geri çekildikten sonra dizlerini bükerek hızlıca reverans yaptı ve özür diledi.

Aksanla.

"Affınıza sığınıyorum, Madam."

Yüce İsa.

"Resmi olarak tanıştırılmadık. Ben, Ellie, Olivia'nın kız kardeşiyim."

Büyükannem, Ellie'ye küçümseyerek baktı. "Evet, çocuğum, kim olduğunun farkındayım."

Yeni baldızım bu farkındalık karşısında çok heyecanlandı.

"Ben sadece... Şey... Elbise için teşekkür etmek istemiştim." Ellerini şampanya rengi ipek kumaşın üzerinde gezdirdi. "Olivia parasını sizin ödediğinizi söyledi ve bu elbise bir servet ediyor olmalı!"

"Kesinlikle."

Ellie göğüslerini avuçlayarak sıktı. "Ve göğüslerimi de harika gösteriyor!"

Kraliçe arkasını döndü. "Christopher, bana bir içki getir."

Söyleyecek başka şeyler bulmaya çalışan Ellie'nin elleri titredi. "Ve ben sadece... Yani ben..."

Sonra tekrar büyükannemin üstüne atıldı ve boynuna sıkıca sarıldı. "Akraba olduğumuza inanamıyorum!"

Büyükannemin yüzündeki ifade önce şaşkınlığa, sonra da kabullenişe dönüştü. "Ben de öyle."

Düğün partimizdeki her konuk ve sonra da Kraliçe balkona çağrılırken, kalabalığın tezahüratları arasında trompet sesleri yükseldi. Geride sadece Olivia ve ben kalmıştık. Bridget etrafımızda dolanıp son dakika kontrollerini yapıyordu.

"Dişlere ruj bulaşmamış, duvak düzgün, el sallarken parmakları unutma, evet, evet..." Saçlarımı alnımdan geri çekti ve sprey sıkmaya yeltendi.

Öfkeli bakışlarla başımı geri çektim ve Bridget yanımdan uzaklaştı.

Olivia kıkırdamaya başladı ve sadece bir saniye sonra ben de ona katıldım.

"Hazır mısın, aşkım?"

"Ne kadar hazır olunabilirse o kadar."

İsimlerimiz anons edilirken, Olivia'nın eldivenli eli benimkine kaydı.

"Prens Nicholas ve Prenses Olivia, Fairstone Dükü ve Düşesi!"

Yirmi bin beyaz gülün yaprakları gökyüzünden dökülürken balkona çıktık. İnsanlar alkışlayıp bağırdılar, kameralarını havaya kaldırıp fotoğraflar çektiler. Havadaki mutlu enerji, her şeyi neşeye ve parıltıya boyuyordu. Kalabalığa el sallayıp gülümsedik ve sonra Olivia'nın beline sarılarak başımı eğdim ve onu yumuşak bir şekilde öptüm.

Olivia omuzlarıma sarılarak geri çekildi. "Buna alışabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Tüm bu tantanayı mı kastediyorsun?"

Sevgi dolu gözlerle bakarak başını iki yana salladı. "Hayır."

"Bir prenses ve düşes olmayı mı?"

"Hayır."

"Öyleyse neyi kastediyorsun?"

Yukarı uzanıp yanıma biraz daha sokuldu. "Karın olmaya asla alışamayacağım."

Duygular bana öyle sert bir şekilde çarptı ki göğsüm kalbime dar geldi. Olivia'nın yanağını okşadım, çünkü çok güzeldi ve tamamen bana aitti.

Sonra eğilip kulağına fısıldadım. "Eh, alışsan iyi olur. Çünkü bir kraliyet ailesiyiz. Yani... Sonsuza dek birlikte olacağız."